

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 150Ν
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 31-(752)

1938

Κομμωτήριο ΛΟΥΞ

Περμανάντ

ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΑΝΕΥ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Royale

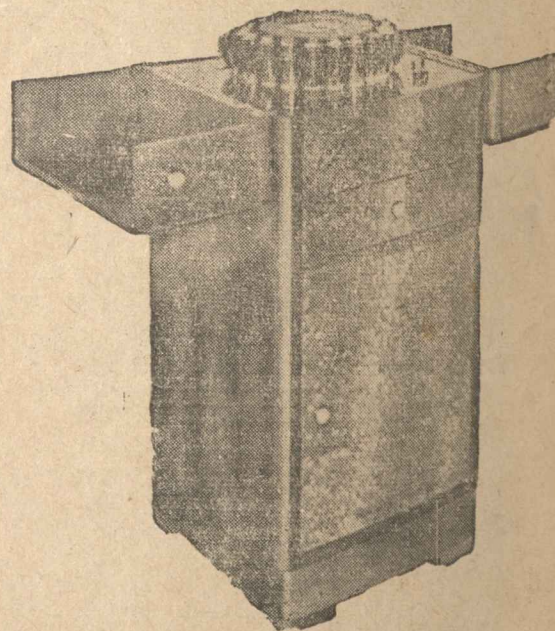
ΩΣ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ
ΦΗΜΙΣΜΕΝΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

Blair
Realistique
Funa

ΔΡΧ.
150

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

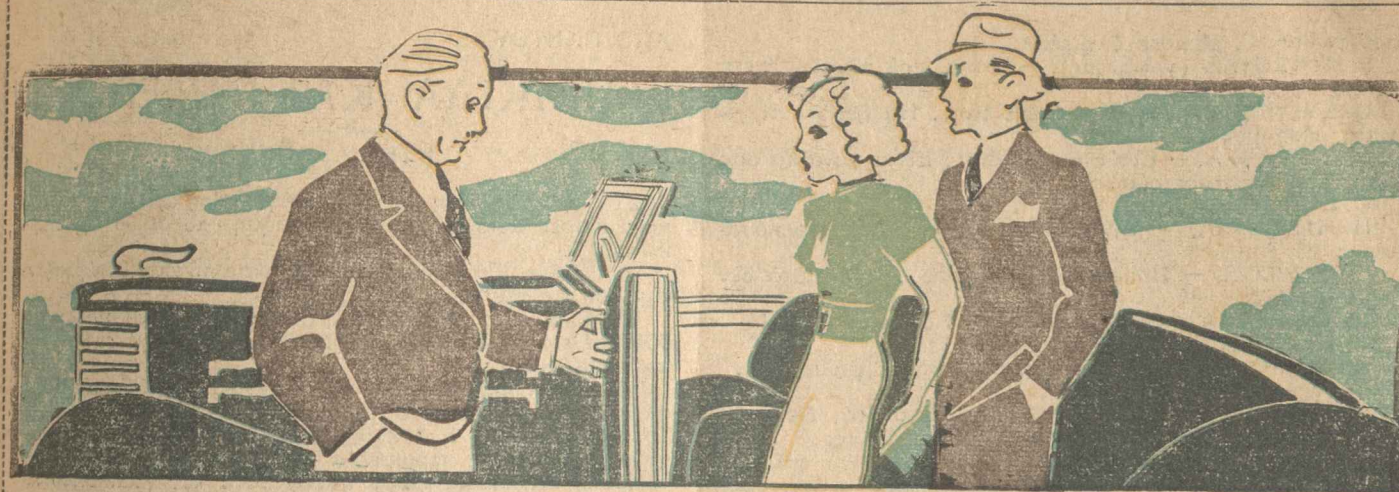
Πανεπιστημίου 75-Τηλ. 23-776

28 Ιουλίου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

Τι χαριτωμένη που είσαι !...

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΝ AUGUSTE GERMAN

ΑΝΤΙΟ! ΑΝΤΙΟ!

Στον σταθμό του Νότου.
Ένα αντρόγυνο αποχαιρετιέται, με απελπισία για τον χωρισμό του.
Η γυναίκα έχει εγκατασταθεί σ' ένα θαγόνι της πρώτης θέσεως. Είναι νέα και κομψή. Εκείνος έχει όμορφο παρουσιαστικό και ζωηρά μάτια.
Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Πόσον καιρό έχουμε ακόμα ώσπου να φύγει το τραίνο ;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Πέντε λεπτά περίπου.
Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Και να σκέπτομαι πως θα περάσουν δεκαπέντε μέρες χωρίς να σε δω ! "Αν μ' άκουγες, θά-μενα.
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μην κάνεις σαν παιδί, ξέρεις πως η μητέρα σου σε περιμένει... Δεν πρέπει να την λυπήσουμε.
Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Αναρωτιέμαι τι θα κάνης όσον καιρό θα λείπω... Πώς θα περνάς τα θράδυα σου;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Θα πηγαίνω λίγο στους φίλους μου, στη λέσχη...
Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Και θα μου γράφεις;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Ναι, μεγάλα γράμματα, πο-ύ μεγάλα...
Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κάθε μέρα ;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κάθε μέρα.
Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Αυτό μου δίνει λίγο θάρρος. "Ω! ή επαρχία... Ο παλιός πύργος... Τό θλιβερό πάρκο... Όταν μονάχα ή μητέρα μου να μην έχη την ποδάγρα της!...
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Γιατί αυτός ο φόβος ; Μας έγραψε προ-χτές, πως ήτανε πολύ καλά.
Η ΣΥΖΥΓΟΣ (αναστενάζοντας). — 'Επί τέλους!... (Με-τά από μία παύση). Συμφωνοί... Σε δεκαπέντε μέρες, θάρ-ρης να με παραλάβης. Πόσο ευτυχισμένη θα είμαι εκείνη την ημέρα !
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κι' εγώ, αγαπημένη μου !
(Κυτίζονται με λατρεία)
(Εκείνη τη στιγμή ένας νέος και μία χαριτωμένη νέα φθάνουν στον σταθμό. Ο σύζυγος γυρίζει και καλοκυτάζει τη νέα. Τι χαριτωμένη που είναι ! Ο νέος το ζητάει συγγνώμην, ανεβαίνει στο διαμέρισμα που βρίσκεται κ' ή σύζυγός του και αποχαιρετά τη μικρούλα του.)
Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Ήταν καιρός!... Λίγο ακόμα και...
Ο ΝΕΟΣ. — ...Θά'χανα το τραίνο...
Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Και ή μητέρα σου τί θα έλεγε !
Ο ΝΕΟΣ. — Διάβολε ! Καί της ανήννειλα πρό-όχτω ή-μερών την άφιξή μου !
Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Θα σε κρατήση ξη ή έδωμάδες...
Τι εύχλια γι' αυτή !...
Ο ΝΕΟΣ. — Ναι, μά ή πατέρας μου θα κάνη κάτι μο-τραί !
Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Γιατί δεν πέτυχες στις εξετάσεις σου ;... Μη ναιάς και τόσο!... Στην οικογένειά σου, θάχης όλον τον καιρό να μελετήσης... Καί τον Νοέμβριο, θά είσαι πάλι έδω.
Ο ΝΕΟΣ. — Πρό πάντων, μην ξεχνάς να μου γράφης.
Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Όχι.

Ο ΝΕΟΣ. — Κάθε μέρα ;
Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Ναι, αγαπημένη μου, κάθε μέρα.
Ο ΝΕΟΣ. — Μεγάλα γράμματα, πολύ μεγάλα...
Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Τέσσερες σελίδες...
ΕΝΑΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. — Προσοχή ! Κύριοι ! Προσοχή, Κυρίες !

(Κλείνει την πόρτα)

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ και Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — 'Αντίο!... 'Αντίο!...
Ο ΝΕΟΣ και Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — 'Αντίο, αντίο !

(Τό τραίνο ξεκινά. Η σύζυγος και ο νέος, κρέμασμένοι από την πορτιέρα, στέλνουν χαι-λιμούς, στους έπο-ους άπαντούν ο σύζυγος και ή Μικρούλα, που έβγαλε τό μαντήλι της και τό κουβά, σαν παντιέρα. "Υ-στερα τό τραίνο χάνεται...)

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ (φωνάζοντας πάντα). — 'Αντίο!... 'Αν-τίο!...

(Όταν πείθεται πως τό τραίνο έχει πια εξαφανισθή, ταχτοποιεί τά μαλλιά της και ύστερα, ζωηρή και σκιρτώντας, φεύγει μ' ένα χαριτω-μένο θήμα Στήν έξοδο του σταθμού σκουντάει στον ασύζυγο, που έχει προπορευθή).

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — "Ω! συγγνώμην, κύριε !
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τίποτε, δεσποινίς !

(Ο σύζυγος κυττάζει την Μικρούλα. Τό πρόσωπό του, που ήτανε σκεπτικό, φωτίζεται, ύστερα δείχνει την ευτυχισμένη έκφραση ενός άν-θρώπου, που ελεύθερος τώρα, μπορεί να ηγαλιόσχηται όπως θέλει και να κυτάζει τις όμορφες γυναίκες. Στόν δρόμο τη στιγμή που πάει να πάρη ένα άμει, ελπιόσμενη την Μικρούλα, που ανεβαίνει σ' ένα μόνι-πο, μπρός άπ' τό δικό του. Τά έλέμμάτα τους σβαντούνται ξανά, κ' είναι σαν να διασταυρώνονται δύο φωτίες...)

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (ύστερα από μικρή σκέψη, στον άμαξά του). — 'Ακολούθησε τό άμάξι που είναι μπροστά μας.

(Τό άμάξι του ασύζυγου ξεπερνάει την Μικρούλα και τότε τότε τρέχουν μαζί. Η Μικρούλα μισοκλείνει τά μάτια της ήδονικά. Στά-σιγά, ή φωτογραφία του ασύζυγου μετασφώνεται. Δεν είναι πια κα-τουσιωμένος. Δεν έχει εκείνο τό θλιβερό όθος, που τό έδωκε ή άγωνία του χωρισμού. 'Αντίθετα, τά μάτια του λάμπουν, τό στόμα του χαμογελά. Καί, νά, εσφινικά, ενώ τά δύο άμάξια, έρίσκονται πλάι τόνα σ' άλλο, ο ασύζυγος βάσει ειρκσι φράγμα στο χέρι του άμαξά του, και πηδάει στο μόνιπο της Μικρούλας.)

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Έχετε ένα τσιμένι !
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Λέτε ;
Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Μήπως σάς κάλεσα ;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Καλώ ή ίδιος τον έαυτό μου...
Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Έχετε να μου πητε τίποτα ;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ (εύθυμα). — Ναι, έμεις οι δύο, έξ αίτίας

του χωρισμού, είμαστε θλιμμένοι...
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ (γελώντας). — Έσείς, πρό πάντων έχετε τέτοιο ύψος.
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μή με κυττάτε έτσι... Νά ξέρατε τί γίνεται μέσα μου!...
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Είσαθε παντρεμένος; Είναι γυναίκα σας αυτή που αποχαιρετούσατε;
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Ναί.
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Είναι χαριτωμένη... Δεν ντρεπόσαυτε;
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Προσπαθώ να ντραπώ... μ' αυτό δεν μου ταιριάζει.
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Ω! οι άντρες! Πάντα οι ίδιοι!
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Και η γυναίκες;
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Έμεις, είμαστε πιστές... μάλιστα!... Πολύ περισσότερο από σας!
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τό θεθαίνετε τόσο συχνά, ώστε θα θρεθούνε άνθρωποι να τ' πιστεύουνε στο τέλος...
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Είναι ή αλήθεια... Είχα έναν φίλο... Δεν τον άπατσα καθόλου, τρία χρόνια που μείναμε μαζί.
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Δεν θα σ' άφηνε τον καιρό, ίσως;
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ (γελώντας). — Είναι αλήθεια, πώς ήτανε πάντα ξεπίσω μου.
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Αυτός που συνωδέψατε στον σταθμό, θα σ' άφηνε ελεύθερη, τουλάχιστον.
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — "Ω! Μ' αυτόν δεν ήταν το ίδιο!
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τι κάνει; Εί-
 ναι σπουδαστής;
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Ναί, τοί Δικαίου...
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τόν αγαπάτε;
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — "Οχι σάν τόν άλλο, αυτόν που έμεινα μαζί του τρία χρόνια... Αλλά είναι ευγενικός, μου δίνει ό,τι θέλω...
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — "Ο άλλος δεν θα σ' έδινε τίποτα, δεν είν' έτσι;
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Φαίνεται πώς ξέρετε τις γυναίκες...
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Πέστε μου, λοιπόν...
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Τι;
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Είμαστε θλιμμένοι...
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα απ' αυτό!... Είναι τρομερό! Χάσατε την γυναίκα σας... Δεν έχω πειρά τον φίλο μου... Δεν μ' άσ μένει παρά να πάμε να πέσουμε στο ποτάμι...
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Αντί να κάνουμε μία θουτιά στο νερό, πάμε να φάμε μαζί;
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ (βάζοντας το δάχτυλο στα χείλη της και παρασταίνοντας μία σοβαρή κυρία). — "Ω! αγαπητέ μου, για ποιά με παίρνετε, λοιπόν;
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Θα πιούμε λίγη σαμπάνια...
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Με καραθίδες...
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Και με δροσερά φρούτα... (αγκαλιάζοντας τη μικρούλα). Σύμφωνοι;
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ (μ' έναν αναστεναγμό). — Τι τ' θέλετε... Η ζωή είναι τόσο θλιβερή!... "Ας πάμε να φάμε... Έτσι θα παρηγορηθούμε τουλάχιστον...
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Πάμε!...
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Θα κλάψουμε μαζί για τους αγαπημένους μας άπόντας. (Κυττάζοντάς τον). Καί ύστερα έχεις πολύ σίκ παρουνισιατικό.
 (Μετά το δείπνο. Σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα ενός εστιατορίου).
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ (μετά μαλλιά ανακατεμένα και μ' ένα τσιγάρο στο στόμα). — Συλλογίζομαι κάτι πολύ άστείο...
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τι;
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — Τι γίνεται αυτή τη στιγμή μέσα στο τραίνο;
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τι γίνεται;
 Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ. — "Αν ό φίλος μου κ' η γυναίκα σας κάνουν το ίδιο με μ'ας;
 Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. —!

AUGUSTE GERMAIN

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

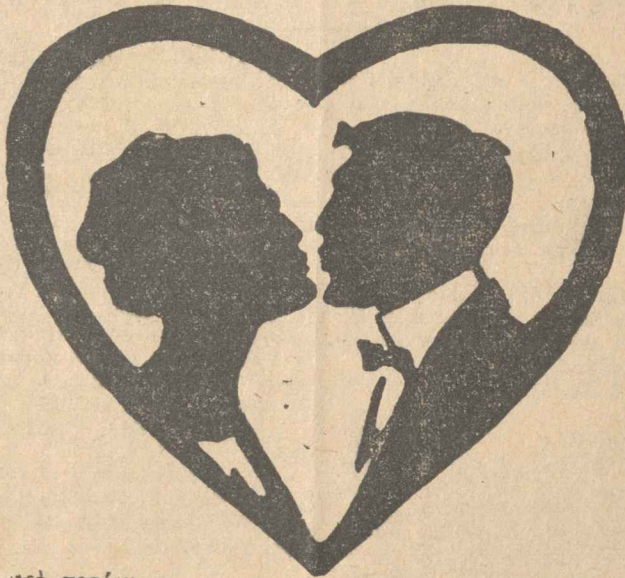
ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΡΕΚΟΡ ΓΛΕΝΤΙΟΥ I

Στό Σοπρόνκ της Δυτικής Ούγγαρίας έγινε ένα γλέντι, που μπορεί αξιόλογα να διεκδικήσει το ρεκόρ της διαρκείας.
 Τό ζεύγος Σαλόγκ, πλούσιοι γαιοκτήμονες, γιόρταζαν την 76η επέτειο της γεννήσεώς τους.
 Την ίδια μέρα τ'α δύο τους δίδυμα παιδιά γιόρταζαν την 50η επέτειό τους και 4 έγγονιά του εύχισμένου ζεύγους παντρεύοντουσαν.
 Τό γλέντι άρχισε στις 15 'Ιουνίου και θάσταξε δέκα μέρες. Στό διάστημα αυτό οι εορτάζοντες και οι καλεσμένοι τους φάγανε 5 θ'άδια, 7 μοσχάρια, 25 πρόβατα, 50 χήνες, 200 ζεύγη περιστέρια 500 κιλά ψάρια τόνους διακλήρους λαχανικά, ψωμί και φρούτα και ήπιαν 5.000 λί-
 τρες κρασί!...

ΤΟ ΤΡΙΣ ΕΞΑΜΑΡΤΕΙΝ

«Τό δις εξαμαρτείν ούκ άνδρ'ος σοφού» είπαν οι άρχαιοι σοφοί πρόγονοί μας. Κι' έρωτάται: Τό τρις εξαμαρτείν τίνος ίδιον είναι;

Μά άκούστε καλλίτερα για να καταλάβετε την παρακάτω ιστορία:

Και Έκείνος και Έκείνη ήσαν κομμωταί. Πριν από έφτα χρόνια συναντήθηκαν, αγαπήθηκαν και σ' ένα χρόνο παντρεύτηκαν. Έζησαν «έν ερήνῃ»... τρεις θδομάδες και χώρισαν «δι' ασυμφωνίαν χαρακτήρων».

Ο άντρας έφυγε στην Αμερική. Αλληλογραφοδούσαν οι τ'έως σύζυγοι! Και πριν δύο χρόνια έγύρισε ο άντρας και... έσπαντρεύθηκαν για να εξαγαρησουν ύστερ' από... μία ώρα!...

Αλλά, ως φαίνεται «μωραίνει Κύριος, δν θούλεται άπολέσαι». Εφέτος πάλι οι δύο αδιόρθωτοι τ'έως σύζυγοι συναντήθηκαν στον 'Ιππόδρομο. Ξανάναψε τό αίμα τους και έσπευσαν... να έσπαντρευτούν για τρίτη φορά!...
 'Ο Θεός νά θάλλι τό χέρι του!

«Ο ΛΩΡΕΝΣ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ»

Ο Γάλλος ζωγράφος Μαζορέλ Μπυντενιολό γύρισε στο Παρίσι, ύστερα από άπουσία είκοσι χρονών.
 Είκοσι δλόκληρα χρόνια ό καλλιτέχνης αυτός έζησε στο Μαρόκο, τό όποίο γύρισε δλόκληρο σπιταμ'σπιταμ'. Ο Μπυντενιολό κέρδισε εκεί την φιλία και την εμπιστοσύνη όλων των φυλάρχων, έχει μάθει δέ στην έντέλεια την γλώσσα των Μαροκινών. Στά σπίτια όλων των φυλάρχων του Μαρόκου κρέμονται ή προσωπογραφία του και ή προσωπογραφία του φυλάρχου. Για τις περιπλανήσεις του και για την έπιρροή που άσκει πάνω στους Ιθαγενείς, ό Μπυντενιολό, του δώσανε την έπωνυμία του «Λώρενς του Μαρόκου».
 Στο Παρίσι εκθέτει τώρα τους πίνακες, που στο διάστημα αυτό φιλοτέχνησε στο έσωτερικό του Μαρόκου και οι όποιοι είναι θαυμάσιοι.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΣΤ' ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Σύμφωνα με τις τελευταίες στατιστικές των άμερικανικών εταιριών κατασκευής αυτοκινήτων, τους πρώτους πέντε μήνες του 1938 ή άμερικανικές εταιρίες μονάχα, κατέσκεύασαν 3 εκατομμύρια αυτοκίνητα.
 Απ, αυτά τ'α 2.250.000 έχουν εγκατάστασι ραδιοφώνου. Έκτός αυτών σε 10 εκατομμύρια αυτοκίνητα απ' τ'α 25.000.000, που κυκλοφορούν τώρα, τοποθετήθηκαν τελευταίως ραδιοφωνα.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

ΕΚΚΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η καλωσύνη του Νοβέλλι. Πώς την έπαθε ένας άσυνείδητος εκμεταλλευτής. — Τό πάθημα του Λεονκαβάλλο. — "Αχ, αυτοί οι δημοσιογράφοι!... κτλ. κτλ.

Ο διάσημος 'Ιταλός ήθοποιός Νοβέλλι ήταν ό πιο γενναϊόδαρος και καλόψυχος άνθρωπος του κόσμου. "Όλοι ή-
 ζεραν πολύ καλά και εκμεταλλεύοντουσαν αυτήν την καλωσύνη της ψυχής του.
 Μία μέρα έλαθε την ακόλουθη έπιστολή:

«Αγαπητέ κύριε Νοβέλλι,

Είμαι ένας άσυνείδητος υπάλληλος. Σε μία στιγμή τρέλλας ξόδεψα πέντε χιλιάδες λίρες του άφεντικού μου. "Αν δεν έχω αύριο αυτές τις πέντε χιλιάδες λίρες, δεν μ'ό μένει πειρά παρά να πάρω ένα πιστόλι και να τινάξω τ'α μαλά μου!...»

Ο Νοβέλλι κατάλαβε αυτή τη φορά πώς ήθελαν να καταρρασθούν την καλωσύνη του. Γι' αυτό άπάντησε στον ήθην άπελπιμένο υπάλληλο:

«Κύριε,

«Δυστυχώς αυτόν τον καιρό θρίσκομαι σε άσχημη οικονομική κατάσταση, και δεν θ'α μπόρ'ω να σας δανείσω τις πέντε χιλιάδες λίρες. Αλλά θέλοντας να κάνω κάτι για σας, σας δανείζω τό πιστόλι.»

Ο Λεονκαβάλλο θρισκότανε μία μέρα στο Μάντσεστερ και άποφάσισε να παρακολουθήση ινκόγκνιτο την παράτα-
 σιν ένος έργου του, που παιζόταν σ' ένα θέατρο αυτής της πόλεως.

Στό πλάι του ένας θεατής χειροκροτούσε με φρενίτιδα. Ο Λεονκαβάλλο, για να δ'ή άν αυτός ό ένθουσιασμός ήταν ειλκρινής, άρχισε να κατηγορη τό έργο.

— Περιεργο έργο! είπε. Δεν συμφωνώ καθόλου με τη γνώμη σας. Και καθώς είμαι μουσικός, πιστεύω πώς θα παραδεχόητε την δική μου γνώμη. Αυτή ή όπερα δεν άξίζει τίποτα. Προσέξτε! Η μονωδία είναι μίμησι από τόν Μπερλιόζ, ή δωδία της πρώτης πράξεως είναι κλεμμένη από τόν Γκουνώ. "Όσο για τό «φινάλε» είναι μία καθαρή άντιγραφή από τόν Βέρντι!...

Την έπομένη, ή σπουδαιότερη έφημερίδα του Μάντσεστερ, δημοσίευε ένα πολύκροτο άρθρο, που ό τίτλος του, με τ'α μεγαλύτερα στοιχεία του τυπογραφείου, έγραφε:

«Η γνώμη του μαέστρου Λεονκαβάλλο για τό έργο του. "Ομολογεί πώς τό έχει κλέψει. Πλήρεις εκμυστηρεύσεις του σ' έναν συντάκτη μας, για τις άληθινές πηγές ής έμπνευσέως του.»

Τί είχε συμβή; Ο ένθουσιώδης θεατής ήταν ένας δημοσιογράφος και είχεν άναγνωρίσει τον Λεονκαβάλλο!

Ο διαρκέστερος και τρυφερότερος έρωτικός δεσμός ή-
 ταν έκείνος που ένωσε τόν Βίκτορα Ούγκώ με την ώραία ήθοποιό 'Ιουλιέττα Ντρουέ.

Ο συγκινητικός αυτός έρωτας θάσταξε οσάτον μισόν αιώνα. Η 'Ιουλιέττα, λίγα χρόνια μετά την γνωριμία της με τόν μεγάλο ποιητή και ως την τελευταία της ώρα έλεγε την παρακάτω προσευχή δικής της έμπνευσεως και γραμμένη με τό χέρι της, που θρίσκει τώρα στο «Μουσείο Βίκτορος Ούγκώ» στο Παρίσι:

«Θέέ μου! Κάνε να ήσουμε για πάντα μαζί. Εισάκουσέ με γι' αυτόν και εισάκουσέ τον για μένα. Να μην λείπει ούτε μία μέρα απ' την ζωή μου και ούτε μία στιγμή απ' την αωνιότητά μου. Σ' αυτήν, όπως και στην άλλη ζωή νάμαι γι' αυτόν ώφέλιμη και αγαπημένη. Δεν ζητώ άλλο, παρά να σώσης την ψυχή μας και να μ'ας ενώης για πάντα.»

Παρ' όλον ότι οι δύο έρωτευμένοι έβλέποντο καθημερινώς, έκτός από μικρά διαλείμματα, ώστόσο ή 'Ιουλιέττα, σχεδόν καθημέρα, του έγραφε τρυφερά γράμματα. Ο άθάνατος ποιητής, μ' όλες τις άσολίες στόν, εύρισκε καιρό και της άπαντούσε. "Ω-
 τόσο ό άδιόρθωτος Ούγκώ δεν δίστασε να την άπατήση κατ' επανάληψιν!

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ, Χανιά. — Τό μόνο τοπικό φάρμακο για να πικνώσουν τ'α μαλλιά σας και να πάυση ή τριχόπτωση είναι αυτό που χρησιμοποιείτε και σ'ας συνιστώ να τό εξακολουθήσετε. Έάν όμως έχετε νευρικούς πονοκεφάλους ή π'άσις των μαλλιών σας άφείλεται κατά πολύ σ' αυτούς και πρέπει άπαραιτήτως να τούς θεραπεύσετε, τόσο μάλλον που είσαθε τόσο νέα και δεν πρέπει να σ'ας μείνη ένα τέτοιο ελάττωμα. Πηγαίνετε σ' ένα γιατρό παθολόγο για να σ'ας έξηγήση που άφείλονται οι πονοκέφαλοι και να σ'ας συστήση τί πρέπει να κάνετε.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ ΑΘΗΝΑΙΑΝ. — Έάν τ'α μάτια σας έχουν τίποτε παθολογικό δεν είμαι άρμόδια να σ'ας συμβουλευώ και σ'ας συνιστώ να πάτε άμέσως σε όφθαλμολόγο γιατί με τ'α μάτια του δεν πρέπει κανείς να παίζη. "Όπωσδήποτε προσπαθήστε να μην κουράζετε τ'α μάτια σας, να μην 'εργάζεσθε με λίγο ή με άκατάλληλο φώς, να μην κάνετε λεπτές δουλειές την νύχτα με τό ηλεκτρικό, να φοράτε γυαλιά έλαφρά βαμπα, όταν θγαίνετε στον ήλιο, όχι σάν μερικές που τ'α φορούν και μετά τό ήλιοθασσέμα και άδυνατίζουν τ'α μάτια τους. Κάθε θράδυ ξεπλένέτε τα με νερό από φύλλα τριανταφύλλων, τ'α όποια θράζετε, όπως τό χαμομήλι. Τό νερό να είναι πολύ χλιαρό. Στη διαίτα σας άποφύγετε τ' αλμυρά και τ'α οινόπνευματόδη.

ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΙΑΝ, Θεσσαλονίκη. — Η στήλη αυτή είναι προσιτή και ένδιαφέρεται για όλες τις άναγνώστριες πάσης ηλικίας. Βέβαια τ'ώρα είναι κάπως άργα ν' άρχισετε γυμναστική, αλλά μπορείτε να κάνετε μερικές άναπνευστικές κινήσεις και ίδιως να κάνετε περιπάτους. Για ν' άδυνατίσετε να μην πίνετε νερό παρά μία ώρα μετά ή πρό το φαγητό, και κατά προτίμησιν όχι νερό σκέτο, αλλά ένα χαμομήλι, μία λεμονιά κ. τ. λ. Μην τρώτε ψωμί κατά την ώρα του φαγητού, παρά τό πολύ μία φέτα και άν είναι δυνατόν ψημένη "Αποφύγετε τ' αμυλώδη, τις σάλτσες, τις σούπες, τ'α γλυκά, τ'α λιπαρά. Για τό διπλοσάγωνο διαβάστε τί έγραφα στην ίδια στήλη σε προηγούμενο τεύχος. Σε σ'ας συνιστώ επί πλέον να έρχεστε κάθε θράδυ ένα μαντήλι, με ξύδι και να τό δένετε κάτω από τί σαγόνι σας. Μη χρησιμοποιείτε χτυπητά ρούζ και πούδρες γιατί τό πρόσωπο δείχνει ακόμη πιο κουρασμένο. Τό χρώμα κοράγι του ρούζ κομπάκε του Σέρκ θ'α σ'ας πηγαινε πολύ ώραία. Η πούδρα σας είναι πολύ καλή, αλλά προτιμήστε καλλίτερα την άπόχρωσι ρασέλ.

ΜΑΡΙΑΝ Μ., Κέρκυρα. — Τ'α γυμνάσματα που κάνετε είναι πολύ συντελεστικά για να ψηλώσετε. Έπίσης πολύ θ'α σ'ας ώφέλιμη και τό κολύμβημα, κρόουλ ή άπλωτες. Μη θάζετε κρέμα της ημέρας, όταν κανετε ήλιοθεραπεία, αλλά ένα ειδικό λάδι ή κρέμα σκιν - φούντ του Ζωρζ ή και κρέμα Νιτέ. Για τ'α έλφάρά σας σ'ας συνιστώ κάθε θράδυ να τ'α άλείφετε έλαφρά με την έξής άλοιφή:

Huile de ricin 4 gr.
 Acide gallique 1 gr.
 Vaseline 10 gr.

ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ, Ένταθα. — Η υπερβολική έφίδρωση άφείλεται είτε σε μεγάλη νευρικήτητα είτε σε άναιμία. Τό κ'όρο νερό θ'α σ'ας ώφέλιμη περισσότερο από τό ζεστό. Χρησιμοποιείτε όσο συχνότερα μπορείτε, κολώνια ανακατεμένη με νερό και πούδράρεσθε με τάλκ και σκόνη λυκοπιδίου.

Σχετικώς με τ'α σιλουέττα σας, σ'ας λέγω ότι σ'ας λείπουν έπτά κιλά, αγαπητή άναγνώστριά, και αντί να καμαρώνετε για την κομψότητά σας θ'α ήρεπε μάλλον ν' άνησυχήτε. Πρέπει με κάθε τρόπο να προσπαθήσετε να παχύνετε. Κάνετε υπερτιμ'ό, τρώτε άμυλώδη, γαλακτερά πολλά, αυγά και φρούτα θρεπτικά δηλαδή καστανα, μπανάνες, καρύνα, μύγδαλα. Κάνετε γυμναστική αλλά με θραδείας κινήσεις για να τ'ονώσετε τό μυϊκό σας σύστημα. Για την ήλιοθεραπεία είναι άπαραίτητο προηγούμενως να σ'αβ'ολεψήτε ένα γιατρό.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΙΩΤΙΣΣΑΝ. — Για τ'α πόδια άπατήσα σε προηγούμενο τεύχος. Διαβάστε και τό σχετικό άρθρον στη στήλη της μόδας. Πριν φορέσετε τό παπούτσι θάζετε πάντοτε τάλκ στα πόδια σας. Έτσι μ'απ'όνουν πολύ πιο εύκολα.

ΜΗ-ΜΕ-ΑΗΣΜΟΝΕΙ, Καλάμας. — Χρησιμοποιείτε την κρέμα της ημέρας του Ζωρζ και για τό πρόσωπο και για τ'α χέρια. "Αν δεν θέλετε να θάζετε πούδρα έρχεστε έλαφρά ένα πανάκι, άλείφετε τό με κρέμα και περνάτε τό πρόσωπό σας. Σε δύο λεπτά τό δέρμα σας θ'α έχη γίνει μάτ και δεν θ'α έχετε άνάγκη από πούδρα καθ' όλο τό άπόγευμα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μιλιέ ντέ τάμπλ σε πολύ μοντέρνο σχέδιο. Κεντιέται σε λινό ή μεταξωτό με βελονιά φουσκωτή ή και σάν πάπλωμα με κορδόνι περαστό ανάμεσα στο ύφανμα και στη πόδρα.

ΠΑΛΗΣΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ.... ΜΟΥ

ΤΟ 1915, αφού θρήκα την ευκαιρία να γλυτώσω από τα θουλευτικά μου καθήκοντα, πλάνοντας τη μύτη μου από τις κοινοβουλευτικές θρωμιές — τότε διαλύθηκε η Βουλή το 1912—γιά ν' αποδοθώ στην «Εικονογραφημένη» μου, μ' έτράβηξε ο πειρασμός της Κινηματογραφίας.

Ήμουν γνώστης των Φυσικών Έπιστημών με το παραπάνω κ' είχα όλα τα προσόντα και τη θέληση να γίνω εισηγητής της Κινηματογραφίας στον τόπο μας.

Εκείνη την εποχή είχε έλθει από την Σμύρνη ο Κων. Μπαχατάρης με τον σκοπό να κάνει κινηματογραφική επιχείρηση. Κάτι πολεμούσε τότε παρόμοιο και ο Πωλ Φλεγκενάιμερ, που άνοιξε τον κινηματογράφο. «Ροζικλαίρ» στην δόδον Πατησίων προς τμήν της κόρης του Ρόζ Κλαίρ.

Εκ παραλλήλου, από τη Σμύρνη κι' αυτός, είχε έλθει ο Πέππυ Μαργικούλη και άρχισε να συνεγάζεται με τον Φλεγκενάιμερ, που είχε την αντιπροσωπεία των παρθένων ταινιών «Πατέ Φρέρ», στο έμπορικό μέρος.

Μά ο Μπαχατάρης δεν ήθελε ν' ανοίξει κινηματογράφο. Τον τραβούσε η παραγωγή ταινιών. «Έβαλε λοιπόν ο άνθρωπος κάτω καμιά έκασοτή χιλιάδες δραχμές παλινές, ξερές, άτφίες, — κάπου τρία έκασομύρια σημερινές — κι' έτράβηξε μπρός.

Πρώτα έκανε την απαραίτητη έγκατάσταση, εκεί στην δόδον Χαλκοκονδύλη 37—οικία Νικ. Χατζηκυριάκου — μέσα στο υπόγειο, ένα δηλαδή τ έ λ ε ι ο α τ ε λ ι ε γιά την εποχή, με σκοτεινό θάλαμο γιά λεκάνες και νερά γιά τις έμφανίσεις, τύμπανο ξηράνωσας, έκτυπωτική συσκευή, άνθρακλέζας γιά το τύλιγμα των ταινιών, συσκευή τίτλων, μηχανή δοκιμαστικών προβολών, μηχανές λήψεως, φωτογραφικές κι' ένα μικρό τυπογραφείο γιά τους τίτλους των ταινιών.

Αμέσως κατόπιν έστρατολόγησε διαφόρους ήθοποιούς από το θέατρο γιά να γυρίση την «Γκόλφω» του μακαρίτη του Περεσιάνη. Είχε έλθει τότε από τη Μασσαλία, που είχε έργασθι ώς όπερατέρ, στο κινηματογραφικό σπίτι «Μαρεσάλ» ο Νίκος ο Κουτούλας. Τόν έπηρε λοιπόν ως όπερατέρ και έπί κεφαλής του θιάσου, με πρωταγωνίστρια τη Βιργινία Διαμάντη έξεκίνησε γιά τη Ρούμελη.

Ήθελε σώνει και καλά να γυρίση το ήθογραφικό έργο του, εκεί που ο συγγραφέας τό φαντάσθηκε. Μά ή έκστασία του εκείνη με όλο εκείνο το μπουλούκι του, ήταν ή καταστροφή του. Έξοδα ταινιών, ναύλοι, μισθοι και συντήρηση του θιάσου, του έκόστισαν κάπου πενήντα χιλιάδες δραχμές.

Όυτε δέ και ή απόδοσις σέ τέχνη και έξοδα ήταν ίκανοποιητική. Τό «Πάλλας» του Ε. Μαυροδημάκη. Καλλιθωκά κ. Σίας, τό «Σπλέντιτ» του Π. Φλεγκενάιμερ, τό «Απολλό» και τό «Αττίκ» του Μανδρά—Θηθαίου δεν ήθελαν να προβάλουν την «Γκόλφω». Έμεσουρανούσαν τότε ή Μπερτινές, ή Μενικέλλες, ή Πόρτεν, ή Τζακουίνες με τον ύπεροχο «Κόλο», ή Μακόφσκες, ή «Λοτα Νιλζεν κλπ.

Όπου ο Μπαχατάρης δεν μπορούσε να προχωρήση, Έεσταμάτησε λοιπόν την παραγωγή και προσπάθησε να πλασάρη στο έξωτερικό — την Αμερική — μιά κόπια της «Γκόλφως», γιά να μπορέση να ρεφάρη.

Ακριβώς τότε μοδύρε στο μυαλό ή Ιδέα να πάρω την κινηματογραφική θουτιά. Παράλληλα έκαναν τότε ευγενικές προσπάθειες ο Πώλ Φλεγκενάιμερ, με όπερατέρ τον Φίλιππο Μαρτέλλι, της φωτογραφικής δυνάστεας Μαρτέλλι, ο Κατσαράκης και ο συμπαθέστατός μου ο Γιοζέφ ο Χέπ, Ούγγαρέζος τότε, ρωμής τότε πειά.

Αλλά... δει δη χρημάτων. Ή πρώτη μου προσπάθεια έστράφη προς έναν δμίο από τον Γιώργο τον Μερκούρη, τον Γιώργο τον Πεσμαζόγλου, τον Περπινιά, τον συνταγματάρχη του μηχανικού Κώστα Κουμανιώτη, τον μακαρίτη τον Μίκιο τον Λυκούδη, τον περίφημο και δαιμόνιο άρχιτέκτονα, πουχε κάνει το μέγαρο της Ίονικής Τραπεζής, του ύπουργείου Γεωργίας, της Ασφαλιστικής Έταιρίας «Α-

νατολή», κλπ.

Φίλοι μου όλοι προσωπικοί. Τους έκανα την σχετική πρόταση, έδέχθηκαν και άρχισα τις συσκέψεις στο μέγαρο Γ. Πεσμαζόγλου με τα σχετικά ούζακια, θαυμάσια γαρνιρισμένα, έννοείται, από κροκατίτσες, άστακό και άλλα παρασκευάσματα της τέχνης του άρχιμαγειρού του.

Τους έκανα μιά εισήγησι, που με κατεχειροκρότησαν. Ο Γιώργος ο Πεσμαζόγλου έπρότεινε να «πάρουμε μαζί μας» και τον Φερνάντ τον Σερπιέρη με «μισό μιλιονίον».

Τού παρατήρησα όμως, ότι θα έπρεπε να πάη ο ίδιος στον Σερπιέρη, γιάτι έγω δεν μιλω την γλώσσα του.

— Ξέρει θαυμάσια γαλλικά μού λέει.

— Ναί, αλλά δεν ξέρω έγώ... φ ι ν α ν σ ι ε ρ ι κ ά.

Πράγματι. Όλοι οι φινανσιέ μιλούν μεταξύ τους μιά διαφορετική γλώσσα, που άν δεν την ξέρης, δύσκολα τους πείθεις.

Ανέλαθε λοιπόν να τον δη ο ίδιος και ο Σερπιέρης έδέχθη. Ο Πεσμαζόγλου προσέφερε ακόμη να μās δώση έκτασι θέλαμε στο Ψυχικό, που είχε μεγάλα κτήματα. Και αυτοκίνητα μεταφορές έπί πιστώσει να μās δώση. Αντιπροσώπευε τότε κάποιο σπίτι αυτοκινήτων.

Φαντάζεσθε πειά τί όνειρα είδα εκείνη τη θραυά στον ύπνο μου... Γενικός Διευθυντής μεγάλης κινηματογραφικής Έταιρίας παραγωγής, με έγκαταστάσεις, όργανα, συσκευές, αυτοκίνητα...! και με δυό έκασομύρια κεφάλαια.

Την άλλη μέρα όμως... γενναία ψυχρολουσία. Κάποιος από τους ύποψηφιους μετόχους της εταιρίας μας, περισσότερο από τους άλλους φίλος μου, έρχεται στο γραφείο μου και με είδοποιεί, ότι συνήλθαν ιδιαιτέρως μετά την άναχώρησί μου και συζήτησαν πρόταση, να μ' αφήσουν απ' έξω έμένα και να φέρουν από το Παρίσι διευθυντάς και άνώτερο προσωπικό μισθωτούς.

— Γιάτι να δώσουμε του Βρασιάνου δεκαπέντε τοίς έκασο τοίς τίτλους και έπί των κερδών; Αμέσως — άμέσως δηλαδή τα κεφάλαια μας θα πέσουν κατά δεκαπέντε τοίς έκασο.

Αυτά ήταν τα «φινανσιερικά», που δεν ήξερα να μιλω. Δεν ξαναπήγα, έννοείται, στις συσκέψεις, και κάθε δεσμός μεταξύ τους χαλαρώθηκε, όσο που δεν ξαναμαζεύθηκαν πειά.

Τότε ο Κουμανιώτης μου έπρότεινε να κάνουμε μιά εταιρία με μικρότερα κεφάλαια και πιό λίγιοι. Εκείνη την εποχή έμεσουρανούσε ή «Αγκυρα», μεγάλο σπίτι έκδοτικών και γενικών επιχειρήσεων. Πολυτελέστατα γραφεία στην δόδον Μητροπόλεως, τηλεφώνια, προσωπικό, γκισσέ, και έπί κεφαλής ο ίδρυτής της — Θεός σχωρέσ' τον — ο δαιμόνιος Πελοπίδας Τσουκαλάς, αντιπλοίαρχος του Β. Ναυτικού, με μαθηματικά, πυροβολική, παραστατική κλπ.

Εσφυζε ή ζωή εκεί μέσα. Όλοι οι λογοτέχνη της εποχής είχαν έπιστρατευθι. Και έκδόσεις ένα σωρό.

Τρέχω στον Τσουκαλά: Τό και τό Πέλο το λέω. Μπαίνω μού λέει. Αμ' έπος, άμ' έργον. Ο Γιοζέφ ο Χέπ — μη μπορώντας να μιλήση τότε έλληνικά και ξεκινώντας ούγγαρέζικα και τα γερμανικά είχε άρχισι να γρουλλίζει. — Τεχνικός διευθυντής και ταμίας ο Τσουκαλάς. «Άστου Φίλμς» τη βγάλαμε την εταιρία μας.

Στην πρώτη συνεδρίασι Κουμανιώτης, Λυκούδης, Τσουκαλάς «καταβαίνουν» από δέκα χιλιάδες — τριακόσιες σημερινές — δραχμάς ο καθένας. Αγοράζουμε άμέσως από τον Μπαχατάρη την έγκατάστασι του γιά είκοσιδυό χιλιάδες δραχμές και άμέσως στο Μαργικούλη μιά παραγγελία δυό χιλιάδες μέτρα θετικό και δυό χιλιάδες άρνητικό φιλμ.

Στη δεύτερη συνεδρίασι άποφασίσαμε να γυρίσουμε το δικό μου έργο «Ο άνήφορος του Γολγοθά». Έπιστρατεύω τότε την Χρηστίνα την Κουκούλα, τον Πλούτη, τον μακαρίτη τον Μαρτίκο, τον Κούρτεμλ, τον Μαλλιαγρό κλπ.

Κι' άρχίζει «Ο άνήφορος του Γολγοθά». Τό έργο μου δεν είχε καμιά σχέση με τό «Άγιο δράμα» των Παθών

του Σωτήρος. Ο τίτλος του ήταν συμβολικός. Ένα κορίτσι πλούσιο έμπόρου της Νάξου έσπούδαζε στο εκεί μοναστήρι. Μέσα κεί με τις έρμηνείες του άρχιεπισκόπου και την όλη μοναστηριακή ζωή παθαίνει μιά «θρησκοληψία».

Νοερά μέσα στην φαντασία της αναπαριστά την Σταύρωση του Θεανθρώπου, όπως την άκουε από τον Λατίνο Αρχιεπίσκοπο.

Ξαφνικά μιά μέρα τό σπίτι και τό μαγαζί του πατέρα της πιάει φωτιά και μένει πεντάρφανη. Ένας θεός της την φέρνει στην Αθήνα και την διορίζει σέ μιά τράπεζα τηλεφωνήτρια. Από τις τηλεφωνικές συναντήσεις συνδέεται με τον διευθυντή μιάς μεγάλης εταιρίας και χωρίς να ξέρη, ότι είναι παντρεμένος μ' ένα παιδί, τον αγαπά.

Συνδέεται μαζί του σαν μαϊτρέσσα του και μένει σ' ένα πολυτελέστατο μέγαρο. Ξαφνικά εκείνος τραυματίζεται σέ μιά μονομαχία και τον μεταφέρουν οι μάτρες του σύμφωνα με την επιθυμία του στής μαϊτρέσσας του. Ξενοχτά στο μαξιλάρι του εκείνη. Μά τά μαθαίνει όλη ή γυναίκα του και κατορθώνει να τρυπήση μέσα στο δωμάτιο του πόνου σαν νοσοκόμος. Κι' ένδ ή έρωμένη, γονατιστή κάτω απ' τα εικονίσματα και θουρκωμένη, παρακαλεί γιά τη σωτηρία του ή γυναίκα του τον περιποιείται.

Μά μιά νύκτα, που ή έρωμένη γυρίζει απ' τις εικόνες στον άγαπημένο της, που έξακολουθούσε ναναι θυσιάζοντας από τον πυρετό, τον άκούει να παραμιλάει και να χυρεύη μέσα στην πυρετική του έξαψι συγγνώμη από τη γυναίκα του. Κι' εκείνη νομίζοντας, πως την είχε καταλάβει κάτω από την καλύπτρα της νοσοκόμου τον είχε άγκαλιάσει και συγχωρώντας τον του μίλησε γιά μιά καινούργια συζυγική ζωή.

Η έρωμένη τά χάνει γιά μιά στιγμή. Αποσβολωμένη άπομένει. Μά να τώρα στην φαντασία της ο άνήφορος του Γολγοθά. Ο δρόμος του Μαρτυρίου. Πρέπει να πάρη την άνηφορία, θυσιάζοντας όλη στην ευτυχία του άγαπημένου της.

Σαν τρελλή φεύγει, παίρνει τό θαπόρι και πάει στο μοναστήρι της. Τ' άπαρνήθηκε όλη. Εκεί μέσα ζή τη σκληρή ζωή της μετανόιας. Μά δεν άντέγει έως την κορυφή της άνηφορίας. Γίνεται φυμική και πεθαίνει, θλέποντας τον Ανηφορο του Γολγοθά.

Άρχίζει λοιπόν τό «γύρισμα». Σκηνές έδώ όπαιθρου, Μοναστήρι, καλόγρηες, καμπαναριά κ. λ. Έρχεται και ή σειρά του μοτίβου. Του Άνηφόρου πρds τον Γολγοθά.

Στην κορυφή του λόφου των Παλινών Σφαγείων δυό πελώριοι ρωμαϊκοί σταυροί από σουβά και πάτερα. Τα τραίνα του τροχιοδρόμου σ' εκείνο τό θέαμα σταματούν και οι έπιβάτες τρέχουν να ίδούν τί συμβαίνει.

Στους πρόποδες του λόφου ή συνοδεία. Άρχιερείς, γραμματείς, Φαρισάιοι με τίαρες και άμφια, Λεγεωνάριοι Ρωμαίοι, έφιπποι τσεντουριόνες σιδηρόφρακτοι και λαός.

Ο ήθοποιός Πλούτης, ώραιοφτιαγμένος Χριστός με κάτασπη χλαμύδα, «οτέφανον έξ άκανθών» στο κεφάλι μ' έναν πελώριο σταυρό στον ώμο, είν' έτοιμος να ξεκινήση και ο Χέπ να γυρίση τη μανσέλα.

Τό «γύρισμα» άρχίζει. Όλοι κινούνται. Οι Έεθραίοι λειτουργοί «τύπουν τα στήθη» γιά τό θεοσπυγές έγκλημα του Καταβίου. Ο λαός... Έ, ο λαός, όπως πάντα, είναι άλλόφρων εις τό... θέαμα. Μικρά Έεθραίοι πούλα με θίσας και έξόλα κτυπούν τον Πλούτη.

Ξαφνικά ο μικρός γυιός μου — από τα Έεθραίοιπυλα — πατάει από άπροσέξια τη χλαμύδα του Πλούτη. Σκουντάφει εκείνος και γονατίζει.

Τι φυσική σκηνή! Εκείνη τη στιγμή έπρεπε να σφυρίξω γιά να «μπούν» — κατά την σκηνοθετική φρασεολογία μας — οι άνθρωποι της ρωμαϊκής «κοόρτιος» και ν' άγυρελίσουν τον Κυρηναίο Σίμωνα γιά να πάρη τον Σταυρό.

Μά ο Πλούτης είναι κατάκοπος, με την άγωνία στο πρόσωπο διάχυτη. Θρόμβοι άληθινού ιδρώτος κατρακυλούν

απ' τό μέτωπό του. Λιοπύρι γάρ.

Δέν πήγαινα, έννοείται κι' έγώ πίσω. Μά εκείνο τό άπροσδόκητο σκούνημα, που μού ήρθε τόσο φυσικά, μού έδωκε κάποιο καινούργιο κουράγιο.

Βάζω λοιπόν τη σφυρήχτρα στο στόμα μου. Μά ξαφνικά ο Πλούτης, γονατιστός έτσι όπως ήτον, σηκώνει την μιά παλάμη του με τα δάκτυλ' άνοικτά και δίνει στον μικρό, που του είχε πατήσει την χλαμύδα που... άράδα φάσκελα.

— Στόπι φωνάζω με τον τηλεθόρα μου. Όλοι νεκρώνονται στην θέσι τους. Μιά έλπίδα μού μένει. Να κόψουμε τά λίγα καρρά της ταινίας και να συνεχίσουμε. Έτσι θα γλυτώσουμε ίσως — δεν θα μās ξπαιρνε πειά τό φως — νέα σκηνοθεσία και νέο μαρτύριο άλλη μέρα.

Χώνεται ο Χέπ μέσα στο φορητό σκοτεινό θάλαμό μας κι' άρχίζει να έμφανίζει τα τελευταία καρρά του παρμένου φιλμ.

Όλοι άκίνητοι στις θέσεις τους που τους είχα νεκρώσει, περιμένουν με άγωνία. Ο Πλούτης έχει μιά έκφρασι, λές κι' από μέσα του παρακαλεί να «παρέλθι τό ποτήριον».

Μά του κάκου. Βγαίνει ο Χέπ από τον θάλαμο και με τη λούπα μου διακρίνω σέ είκοσι τετραγωνάκια την παλάμη του Πλούτη με «διεστώτας τους δακτύλους» ν' άνεθοκατεβαίνουν προς τό πρόσωπο του γυιού μου.

Τά είκοσι τετραγωνάκια είναι ένα μέτρο.

Σέ ένα δλόκληρο μέτρο, φαντασθήτε, φασκίλωνε άράδα.

Δέν μπορούσε λοιπόν, και άν τό κόθαμε άκόμα να συνεχισθι ή σκηνοληψία. Μονάχα ένα «πλάν άμερικαίν» — μιά μεγέθυνσις του προσώπου — έώαζε την κατάστασι.

Αλλά τό φως πειά δεν μās ξπαιρνε κι' έτσι δεν έτελείωσε κίνη την ήμέρα ο Γολγοθάς... μου.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ
ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

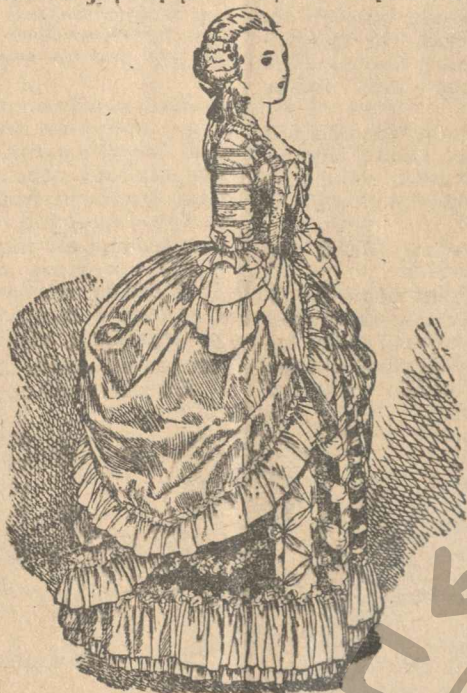
ΠΩΣ ΝΑ ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ-
ΝΑ ΡΟΥΧΑ

Τά καλοκαιρινά φορεματάκια είναι έξαιρετικά φρέσκα και χαριτωμένα, μά έχουν ένα μεγάλο μπελά: τό πλύσιμο και τό σιδερώμα.

Γιά να διατηρήσετε την φρεσκάδα των καλοκαιρινών σας φορεμάτων, γιά τά καλοκαίρια, πολύ γλιάρια ασπουνάδα. Μην τά τρίβετε παρά, πολύ έλαφρά στα μέρη που είναι πολύ λερωμένα. Γιά να τά ξεπλύνετε, βάζετα τα κάτω από τη θρύσι και στο τελευταίο ξεπλύμα θουτήστε τα σέ μιά λεκάνη όπου έχετε προσθέσει λίγο ξύδι. Μη στίβετε ποτέ τά μεταξωτά φορέματα στρίβοντάς τα, αλλά πιέζετε τα μόνον με τά δάκτυλα. Μην τ' απλώνετε ποτέ στον ήλιο ούτε στο σχοινί, αλλά απλώνετε τα χαμώ, επάνω σέ μιά χνουδάτη πετσέτα. Αν τό φόρεμα είναι πολύ λεπτό, απλώστε το σέ μιά πετσέτα, περάστε άλλη μιά από μέσα και τυλίξτε το σ' ένα ρουλό. Σέ μιά-δυό ώρες θα είναι έτοιμο γιά σιδερώμα.

ΣΙΡΟΠΙ ΑΠΟ ΜΟΥΡΑ

Πάρτε μούρα, όχι πολύ ώρια, βγάλτε τις οφρές, λυώστε τα μ' ένα πηρούνι και αφήστε τα είκοσιτέσσερες ώρες σέ μιά σουπιέρα όπου ν' αφήσουν. Περάστε τό ζουμί από μιά κρισάρα τρίχνη, πιέζοντας λίγο, ώστε να περάση και λίγος χυμός. Κατόπιν ζυγίστε τό ζουμί και βάλτε γιά μισή όκά ζουμί τριακόσια δράχια ζάχαρι. Βάλτε τό στη φωτιά να πάρη ένα κόχλο και ξαφρίστε το. Κατεβάστε το κατόπιν από τη φωτιά και αφήστε το να κρυώση πριν να τό βάλετε στις μπιτίλιες. Και χρησιμοποιείτε το όπως ή θυσινάδα.

ΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗ ΣΙΦΝΟ

Μέσα στην μύρα του Σφηκάκη, στην πλατεία του Συντάγματος στην Αθήνα, με μία καλή παρέα, μπορείς να... ταξιδέψεις, όπου θές.

Ο κ. Τσέντες, συνδιευθυντής της μύρας, σε προτρέπει να πας στην Κοκκινιά. Εκεί θα ιδής την νέα πόλη, τον κ. Αεαυλίδη και ένα αγαλμα, άγνωστον τίνος αρχαίου θεού, που έχει στην πόρτα του, αλλά τον όποιον ο κ. Αεαυλίδης έχει βαπτίσει εις... Ασκληπιόν!

Στάθηκε και τις προσφώνησε.

Κάποτε ο Ασκληπιός, γίνεται Ίπποκράτης. Αλλά αυτή η έκμεταλλευσις ξένης φήμας θεού και Ιατρού δεν ενδιαφέρει ημάς, αλλά τους Ιδίους τούτους.

Δεν ενδιαφέρει δε ούτε τη δικαιοσύνη, γιατί αυτή, ως γνωστόν, δεν άπτεται θεών παρνομούτων, αλλά ανθρώπων μοναχά!

Έτσι κι' εμείς, χωρίς να κουνήσουμε από το τραπέζι του ζυθοπωλείου, αποφασίζουμε να κάνουμε ένα ταξίδι στη... Σίφνο.

Την Σίφνο, την πατρίδα του Προβελεγγίου, του Κοσμή, του Τσελεμεντέ και του Ζηλήμωνος, του Προέδρου του Αρείου Πάγου...

Μικρά ή νήσος, αλλά παραγωγική.

Στό ώραίο τουτο έλληνικό νησί, μās φέρνει ούριοπλοοῦσα ή φαντασία και ή ανάμνησις ή γλυκειές των καλών Σιφνίων — του Τσελεμεντέ και του Κοσμή, των ευγενών συζύγων των και δυο άλλων ακόμη — τῶσαν ώραίων οίκοδεσποινῶν της Σίφνου, τῶσαν ώραίων και καλών. πού μιά φορά, σαν ήσαν ανύπαντρες, τις συνήντησε στον δρόμο ο γέρον δικηγόρος της Σίφνου, μαγκώτης Δεκαβάλλας, ένας σπουδαῖος ποιητής, που χάθηκε, ταφείς στα στενά θύρια της νήσου και ενεπνεύσθη από αυτά.

Η γνώμη όλων, είναι, πως, εάν ο Δεκαβάλλας ήρχετο εις τας Αθήνας, θα διέπρεπε στο έλληνικόν πνευματικόν ατερώμα, ως ποιητής.

Τα ποιήματά του δεν έγράφησαν ποτέ. Κυκλοφορούσαν από στόμα σε στόμα, ως «έπεα πτερόεντα».

Σήμερα, που Δεκαβάλλας δεν υπάρχει, και τα ποιήματά του χάθηκαν, οι διανοούμενοι της νήσου, προσπαθούν να σώσουν ό,τι δεν έσθυσεν ακόμη, από την μνήμη των κατοίκων, συνάγοντας αυτά, έστω και εις ρακάδες στίχους.

Ο Δεκαβάλλας, λοιπόν, σαν συνάντησε τας σημεριν κυρίας αυτές, ντροπαλές κοπελλοῦδες τότε, που είχαν όγη περίπατο και ήσαν, αν δεν απατώμαι ή σημερινή κυρία Κοσμή, ή σημερινή κυρία του τελάνου Σίφνου, φημιζόμενου για τα καλά κρασιά και την φιλοξενία του, και μιά εξαδέλφη του κ. Τσελεμεντέ, τούς είπε, Ιστάμενος και τραγουδώντας, σαν σε έμμετρη προσφώνησι:

Τρεις κοπέλλες λυγρές,
πάν στον δρόμο μοναχές,
λέει ή μιά της άλλης,
— Καμ' ούρέ, που πās ήμεις!
— Αν μās παντήξη και κανείς,
και μās φιλήση και τις τρεις *

*Αλλά σαν ο Δεκαβάλλας τελείωσε την προσφώνησή του ή τρεις «κοπέλλες λυγρές», εξηφανίσθησαν σαν αρχαῖες νύμφες της θεάς Άρ

Η τρεις κοπέλλες εξαφανίσθηκαν...

τέμιδος, έμπρός σ' άμαρτωλούς ανθρώπους!..

Τότε ο κ. Κοσμής θυμήθηκε έναν άλλον ώραῖον τύπον της Σίφνου, τον Καραάθαν, ένα άγράμματον νησιώτην, αλλά με φλέβα δυνατή ποιητική, άλλην πνευματικήν άξίαν, που ή έπαρχία κατεβόρχισεν.

Σήμερα συνάζονται και αὐτοῖ οι στίχοι, πολλοί των οποίων εἶν' αληθινά διαμάντια. Συνάζονται αλλά που να βρεθούν!...

Όταν ο κ. "Αγγελος Κοσμής ήτανε μικρός, βρέφος σχεδόν, και ή μητέρα του τον έβγαζε περίπατο, φάνταζε σαν άγγελος αληθινός! Γιατί μόλις ειδη το παιδάκι ο Καραάθας, στάθηκε και την προσφώνησε:

— Ω οικόδεσποινα χρουή,
δ' Αφροδίτη, γεία σου,
πούθαλεις τέτοιον άγγελο
μέσ' από την κοιλιά σου!

Φόρεσε ένα φέσι τούρκικο και θήκε στους δρόμους...

Δεν γνωρίζομεν αν ήταν ά γ γ ε λ ο ς, πράγματι στο πρόσωπον τότε ο κ. "Αγγελος Κοσμή, τώρα όμως, που πέρασαν τόσα χρόνια, τον κυτάνε ζητοῦντες του προσώπου του το άγγελόμορφο, και δεν εύρισκόμεν, άλλοιμονον παρὰ μόνον την ά γ γ ε λ ι κ ό τ η τ α του δνόματός του!..

Τι άθλιος αυτός ο πανδαμάτωρ, ο χρόνος ο άμειλικτός, ο χρόνος ο άγύριστος, ο χρόνος ο κακός, που δεν παίρνει μονάχα ζωές, αλλά παραμορφώνει πρόσωπα και στραπατάρει με κακία όμορφίες!..

Θα μελαγχολούσαμε με αυτές τις σκέψεις, αν το κ ο κ κ ι ν έ λ ι του Σφηκάκη, δεν ήταν έκλεκτό, εύγευστο και άφθονο. Το κοκκινέλι αυτό ανέστησε και πάλιν τον Καραάθα. "Ολοι θυμήθηκαν μιά άποκρηά, που φόρεσε ένα φέσι τούρκικο και θήκε στον δρόμο.

Όλοι έκπληκτοι, τον ρωτούσαν, τί έστ' έθ' και τούρκεψι!
Κι' εκείνος άπαντούσε:

— Έφάντα χρόνια χριστιανός,
δέν έβρηκα γυναίκα
γ' αυτό το φέσι έβαλα,
να πάω για τη Μέκκα.

*Αλλά φάνηκε πως ούτε με το φέσι θήκε, γιατί πέθανεν άγανος κι' αχλύκαντος από άγάπη, ο φτωχός!..

Ο Καραάθας κοιμότανε σ' ένα πολύ ψηλό κρεβάτι.

Σαν όμως γέρασε πολύ, έγινε 80 ετών και παραπάνω, έπινε κιάλας και μεθούσε κάθε θράδυ, σαν ήγαινε στο σπίτι του να κοιμηθί, δεν μπορούσε να άνεθί στο κρεβάτι.

Τα τρεμουλιασμένα πόδια του, από τα γηραιά, είχαν από από το σιφινάτικο κρασί απολυθί. Πολλές φορές τον βουτούσαν ν' άνεθί στο κρεβάτι του.

Κάποιος της Σίφνου δικηγόρος, μιά φορά, τον ρώτησε:

— Βρέ Καραάθα, σαν περάση κάμποσος καιρός, άκόμη, πως θ' άνεθαίνης στο κρεβάτι σου;

Κι' εκείνος του άπήντησε (Συνέχεια στη σελίδα 56)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ — Η Μαρινέττα κι' ο σύζυγός της Ζάν — Φρανσουά Άρνόλντ, γενικός εισπράκτωρ της Τραπεζής της Γαλλίας, ζούν πολυαγαπημένοι και τρισευτυχισμένοι στο μικρό σπίτι τους, στο Παρίσι. Και την εύτυχία τους

αυτή έρχεται να μεγαλώση ή άφειξ της λατρευτής κόρης, της Μαργαρίτας, ή οποία σπουδάζει σ' ένα οίκοτροφείο των Ρενών, στη Βρετάνη, κι' ή οποία πρόκειται να πάη να περάση λίγες μέρες διακοπών κοντά τους. Η Μαρινέττα πριν πάντων είναι τόσο ευτυχισμένη, ώστε ή πολλή της εύτυχία να την κάνει να φοβάται κάποια συμφορά... Και πραγματικά τα πρώτα προμηνύματα της συμφοράς αυτής δεν άργούν να παρουσιασθούν. Την ώρα που ο σύζυγός της φεύγει για να πάη στην εργασία του στην Τράπεζα, ενώ εκείνη τον παρακολουθεί από το παράθυρο, βλέπει έξωφρα κάποια άγνωστη γυναίκα να τον πλησιάζη και να του πιάνη κουθέντα. Η γυναίκα αυτή δεν είναι άλλη απ' τη σατανική Μαγκαλί, μιά έρωμένη του πρό δεκαετίας, την οποία είχε διώξει, στο τέλος, κι' ή οποία είχε καταδικασθί κατόπιν ως συνένοχος σε κάποιο έγκλημα σε δέκα έτών φυλάκιση. Η Μαγκαλί χύνοντας δάκρυα φευτικής μετανοίας και θεβαίνοντας με δρκο τον Ζάν Φρανσουά ότι θ' αυτοκτονή, κατορθώνει να τον συγκινήση και να τον άποσπάση την όποσση να πάη να τη δη και να τη φιλήση στις τελευταῖες της στιγμές. "Επειτα χωρίζονται κι' ο Ζάν — Φρανσουά διευθύνεται προς την Τράπεζα της Γαλλίας για ν' αναλάβη υπηρεσία.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κι' ο Ζάν-Φρανσουά πρόσθεσε με οίκτο: — Δέκα χρόνια πέρασαν από τότε... κι' όμως είναι πιά ώραία από άλλοτε... Δυστυχισμένη κοπέλλα... Θεέ μου! Φοβάμαι πως ο θάνατός της θα θαραίνη την συνείδησί μου...

Το άμαξι στάθηκε άπότομα... Είχε φθάσει πια στην Τράπεζα της Γαλλίας.

Ένα σωρό υπάλληλοι και κλητήρες κυκλοφορούσαν μπρος στην είσοδο: Μερικοί απ' αυτούς βλέποντας πρό Άρνόλντ, του φώναζαν:

— Καλημέρα, Ζάν-Φρανσουά!... Πώς, με άμαξι; Τ' έλαμα!... Μήπως είσαι άδιάθετος;... Έχεις τόσο περίργο ύφος σήμερα...

Ο Άρνόλντ πλήρωσε τον άμαξά του που χαμογελούσε με ύφος πονηρό και διέσχισε τον δμιολόν των συναδέλφων του, σκεφτικός, άφηρημένος άπαντώντας με ύφος σχεδόν πόμπον στις ερωτήσεις τους:

— Είμαι πολύ καλά... Τί θέλετε να έχω... Είναι 31 τοῖ μηνός σήμερα... και έχουμε πολλή δουλειά... Αυτό εἶν' όλο!...

Και διέσχισε σαν άστραπή την κεντρική είσοδο της Τραπεζας, ενώ ένας απ' τούς συντρόφους του έλεγε:

— Ο Άρνόλντ κάτι έχει σήμερα... Κάτι του συμβαίει...

III

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΙΛΗΜΑ

Ο καιρός διατηρήθηκε άσχημος όλη την ήμερα. Έθρξε και φυσούσε παγωμένος άέρας.

Ο Άρνόλντ, θασανίζόμενος πάντοτε από κακά προαι-

σηματα έκανε την συνησισμένη του περιοδεία για εισπράξεις νευρικός, άνυπόμονος, μη βλέποντας την ώρα να τελειώση.

— Πότε θα ξαναϊδω την αγαπημένη μου Ρίτα; Έλεγε για να διασκεδάση την σκέψι του για να διώξη την έμμομη ιδέα που τον θασάνιζε και να ξεγελάση τον εαυτό του.

Μά, παρ' όλ' αυτά, παρ' όλες τις προσπάθειές του, μιά άγωνία θαραία, καταθλιπτική άνυπόφορη εξακολούθησε να τον θασανίζη σαν να του είχε κάνει μαγία ή παλιά του έρωμένη.

Την ξανάβλεπε μπροστά του καθώς εβόδιζε τρεκλίζοντας σχεδόν, την ξανάβλεπε με τα μεγάλα της μάτια, μάτια που τον μαγνιζάν, με την σατανική της χάρι, με το θλιμμένο κι' όποταχτικό της, ύφος, με το κουρασμένο χαμόγελό της Σφίγγα παράδοξη, έλκυτική και θανάσιμη... άνεξιχνίαστη πρό πάντων!...

Και ήγαινε, ήγαινε, παίρνοντας το ένα σπίτι για το άλλο, κάνοντας λάθη στους λογαριασμούς του, ξεχνώντας να δινή άποδείξεις — αυτός ο τόσο άκριθής, ο τόσο προσεχτικός άλλοτε...

Όταν έκανε τέλος και την τελευταία του εισπραξι, ξαναγύρισε σαν τρελλός στην Τράπεζα, μιά δολέκληρη ώρα πριν από τούς άλλους συναδέλφους του!...

Μά καθώς έκανε να μπη μέσα στην είσοδο της Τραπεζας, ένας άνδρας δυνατός και σωματώδης που φορούσε την ειδική στολή αυτών που κάνουν διάφορες μικροδουλειές στο Παρίσι, τον σταμάτησε και τον ρώτησε:

— Συγγνώμη, κύριε;... Μήπως είσθε ο κ. Άρνόλντ; — Ναι! Μά από τί το κατάλαβες; ρώτησε ο Ζάν-Φρανσουά κυττάζοντας τον άγνωστο με περιέργεια.

Εκείνος χαμήλωσε όσο μπορούσε τα βλοσυρά του μάτια και του άπάντησε με ύφος που προσπαθούσε να κάνη άφελές.

— Διάβολε! Όταν ρώτησα για σās στην Τράπεζα, μου άπάντησαν: «Εἶν' ένας πολύ ώραῖος άντρας... καμιά τριανταπενταριά χρόνων... ψηλός... ξανθός...»

— Άσε τα λόγια και λέγε τί θέλεις από μένα...

— Έχω εν πρώτοις μιά έπιστολή για σās...

— Δόσε μου την... Κι' έπειτα;

— Έπειτα;... Ξέρετε... ή κόρη σου που έκανα για νάρ-

ωδ εδώ, δεν μου έχει πληρωθί.

Ο Άρνόλντ πήρε την έπιστολή και πλήρωσε τον άγνω-

στο, ο οποίος έσπευσε ν' απομακρυνθί με μεγάλη όια.

— Φτωχή Μαγκαλί!... ψιθύρισε ο Ζάν-Φρανσουά. Δεν έχει φαίνεται, ούτε πεντάρα... γιατί είναι δικό της αυτό το γράμμα...

— Αναγνώρισέ το γράμμαμό της...

Κρύος ιδρώς κύλούσε από μέτωπό του... Και δεν τολμούσε ν' άνοίξη αυτήν την έπιστολή — έπιστολή θανάτου χωρίς άλλο...

Μηχανικά έκανε μεταβολή προχώρησε, μερικά όήματα και βρέθηκε σ' ένα στενό δρομάκο κοντά στην Τράπεζα.

Εκεί συγκεντρώνοντας όλο του το θάρρος, έσχισε τον φάκελλο, έβγαλε από μέσα το χαρτί και διάβασε αυτές τις γραμμές που ήσαν μουσκεμένες με δάκρυα:

«Ζάν,

»Φανού καλός... Η Μαγκαλί σου πεθαίνει... Κράτησε την όποσσησί

της... πρέπει να κρατήσεις και σὺ τη δική σου... Έλα γρήγορα... ά-

έσως... Ω Θεέ μου!... Πόσο ύποφρο!... Θα μπορέσω τάχα

α σὺρθω ως το σπίτι μου... Φοβάμαι μήπως πεθάνω στον δρόμο...

Σε περιμένο... Σε παρακαλώ... Σε ξετεύω... Η ΜΑΓΚΑΛΙ ΣΟΥ, για τελευταία φορά

— Ήμουν βέβαιος! ψιθύρισε ο Άρνόλντ, κυριευμένος

από φρίκη. "Ω!

Συμβουλευθηκε το ρολόι του και παίρνοντας άμέσως

την άπόφασί του, είπε:

— Έχω μιά ώρα μπροστά μου ως τη στιγμή που θα πα-

ραδῶσω τις εισπράξεις μου... Πρέπει νά πάω ἀμέσως... Τό σπῖτι της εἶναι κοντά... Ἰσως τὴν προφθάσω...

Κάτω ἀπ' τὴν ἐπιστολή, πράγματι, ὑπῆρχε διευθύνσεις: «Ὁδὸς Μπουλῶα, 15 β, σκᾶλα Γ' στοῦ θάβου τῆς αὐλῆς, ἰσόγειο δεξιὰ».

Τόσο τὸ καλλίτερο πού τοῦ ἔδινε ὅλες αὐτὲς τίς πληροφορίες γιατί δὲν θ' ἀναγκαζόταν νά ρωτήσῃ τὸν θυρωρό...

Τὸ κεφάλι τοῦ ἦταν φλογισμένο... Τὸ μυαλό τοῦ χαμένο... Ζοῦσε μέσα σ' ἓναν ἐφιάλη... Ἡ Μαγκαλί θρῆσκόταν σὲ κίνδυνο: Πέβαινε... Καὶ ἔτρεχε νά τὴ βοηθήσῃ, ὅπως ἦταν τὸ καθήκον τοῦ ὡς τιμίου ἀνθρώπου... Κάθε ἄλλος στὴν θέσι τοῦ θά ἔκανε τὸ ἴδιο...

Μὰ ἡ Μαγκαλί δὲν ἦταν μιά φοιτητὴ ἐγκληματίας... Ὁχι, ἦταν ἓνα φτωχὸ πλάσμα, ἀπελπισμένο, ἓνα θυμὰ πού ἔπρεπε νά τὸ σώσῃ... Κι' ἔπειτα... ἔπειτα μιά γυναῖκα πού τὴ λάτρευε κανεὶς τρελλὰ σ' ἡλικία εἰκοσι χρόνων, δὲν μπορεῖ νά εἶναι ποτὲ ἐγκληματίας.

Ἀπὸ τὴν ἀγάπη — ἀπ' τὴν πρώτη ἀγάπη πρὸ πάντων — μένει πάντα κάτι πού δὲν πεθαίνει...

Ὁ Ἀρνόλντ οὔτε σκέφθηκε κἀν τίς ὑποπτες, τίς ἀφύσικες, τίς παράδοξες λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς ἱστορίας... Δὲν τοῦ ἔκανε ἐντύπωση πὼς ἡ Μαγκαλί, ἡ ὁποία δὲν εἶχε πεντάρα, ἔμενε σ' αὐτὴν τὴν ἐμπορικὴ συνοικία, ὅπου καὶ τὸ πῶ μικρὸ δωμάτιο νοικιαζόταν πανάκριβα...

Δὲν σκέφθηκε τίποτε...

Πήγαινε κατ' εὐθείαν στὴν παγίδα!

Τὸ σπῖτι μέσα στοῦ ὁποῖο μῆκε εἶχε δυὸ μεγάλες ἀμαρόπορες. Ἀπ' αὐτὲς τίς πόρτες ἐμπαινόβγαιναν συνεχῶς ἄνθρωποι, χειραμάξια, θαιρεῖα καμῖνια.

Καμμία ἐπιθλῆψις δὲν ἦταν δυνατὴ ἐκεῖ. Μὰ ὁ Ζάν — Φρανσουά δὲν πρόσξε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά... Τὸ μοῖραϊο τὸν ἔπρωχνε.

Καὶ εἶχε τὴν τσάντα τοῦ γεμάτη χρυσάφι, τὸ πορτοφόλι τοῦ φουσκωμένο ἀπὸ χαρτονομίσματα... καὶ ἦταν ἡ γκρίζα ὥρα, ἡ ὥρα τοῦ σκοτεινιάσματος, ὅπου τὰ φῶτα δὲν λάμπουν ἀκόμα, ὅπου ἡ μέρα δὲν φωτίζει πειά...

Μὰ εἶχε συνθίσει τόσο νά περιφέρεται στὸ Παρίσι, ν' ἀνεθοκατεύσῃ τὰ πατώματα τῶν σπιτιῶν, ἔχοντας ὁλόκληρο θρηασυρὸ ἀπάνω τοῦ, ὥστε δὲν φοβόταν...

Διέσχισε τὴν αὐλὴ γρήγορα κι' ἔφτασε στὴ σκᾶλα Γ', ἡ ὁποία ἔμοιαζε μὲ σκοτεινὴ τρύπα... Ζήτησε τὴν πόρτα δεξιὰ, ὅπως τοῦ ὑπεδείκνυε ἡ ἐπιστολὴ καὶ τὴν ὄρηκε. Ἦταν ἄλλως τε ἡ μόνη πόρτα πού ὑπῆρχε ἐκεῖ...

Καθὼς τὸ κλειδί ἦταν στὴν κλειδωνιά, τὴν ἀνοίξε μὲ καρδιά σφιγμένη...

Μῆκε πρῶτα σ' ἓνα δωμάτιο, μικρὸ καὶ χαμηλό, μιά σκοτεινὴ τραπεζαρία.

Ἐκεῖν τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε μιά σδυμένη φωνή.

— Ἐσὺ εἶσαι Ζάν;... ἐπὶ τέλους...

Ἡ φωνὴ αὐτὴ πού ἔμοιαζε μὲ θῆνη, ἐρχόταν ἀπ' τὸ θάβου, ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρὰ χωρὶς ἄλλο...

Μὲ δυὸ πηδήματα, ὁ Ἀρνόλντ θρέθηκε ἐκεῖ!

Ἡ κουρτίνες ἦσαν μισοτραβηγμένες μέσα στοῦ δευτέρου δωματίου πού ἦταν σχεδὸν σκοτεινόν...

Μιά σιωπὴ θανάτου θασίλευε πού τὴν διέκοπτε ἓνας ἔλαφρὸς ῥόγος...

Μόλις διακρινόταν ἓνα κρεββάτι χαμηλό, θαθὺ σάν τάφος... καὶ στοῦ μαξιλάρι ἓνα μαῦρο σημάδι, ὅπου ἔλαμπαν δυὸ φωτιές...

Ἦταν τὸ κεφάλι τῆς Μαγκαλί καὶ τὰ μάτια της...

— Ὡ! Ζάν, τοῦ ψιθύρισε, ἔκανα ὅτι ἔκανα γιατί ἤμουν πολὺ δυστυχισμένη... Ἡ ζωὴ ἀνοίγε γιὰ μένα μπροστά μου σκοτεινὴ... Ἄν ὁ Θεὸς εἶναι καλὸς σάν ἐμένα, θά μὲ λυπηθῇ καὶ θά μὲ συγχωρήσῃ...

— Μά... Θεέ μου... μικρούλα — τραύλισε ὁ Ἀρνόλντ ἑστρελλασμένος, — τί συνέβη;... Τί ἔκανες;... Ὡ! ἀπάντησέ μου!... Θά τρελλαθῶ!...

Ἔνα παρατεταμένο καὶ ἀπροσδιόριστο χαμόγελο πλανήθηκε στὰ ἄχρωμα χεῖλη τῆς Μαγκαλί... Τὸ παράδοξο, μακρυνὸ θλέμμα της προσηλώθηκε, πικρὸ καὶ γεμάτο σημασία, σ' ἓνα μπουκαλάκι πού θρῆσκόταν ἀπάνω στοῦ τζάκι...

Τὸ μπουκαλάκι ἦταν ὀρεινόν...

— Δηλητηριάστηκε! τραύλισε ὁ Ἀρνόλντ.

Καί, στεναζόντας μὲ φρίκη, πρόσθεσε:

— Θεέ μου πὼς νά τὴ σώσω!...

Ἀναστατωμένος, μὲ τὰ μάτια θλοσσυρά, ἐτοιμάσθηκε νά ὀρμήσῃ, ἔξω, νά ζητήσῃ βοήθεια νά φωνάξῃ ἓνα γιαντρώ. Μὰ ἡ Μαγκαλί τὸν κράτησε... Πιάστηκε ἀπὸ πάνω

τοῦ μὲ τὰ χέρια της πού ἔτρεμαν σπασμωδικά.

— Ὁχι... τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ κομμένη, σφουρηχτὴ, μὲ τὴν ἀναπνοὴ ἄτακτη, μὲ κορμὶ πού στριφογυρῶσε σάν ἀπὸ σπασμούς ὑστάτης ἀγωνίας. Εἶναι πολὺ ἀργά... Κι' ἔπειτα γιὰ ποῖον λόγο νά μὲ σώσῃς;... Ἐχὼ ἀποφέρει τόσο, Ζάν... Μὴ παρατείνεις τὸ μαρτύριό μου... Ἄ! πόσο δύσκολος εἶναι ὁ θάνατος... ὅσο καὶ ἡ ζωὴ!... Τί ἀγωνία!... Ἡ κόλασις δὲν εἶναι τίποτε... Αἰσθάνομαι ὅτι θά πεθάνω... ἐπὶ τέλους!... Ὡ! φίλησέ με... μοῦ τὸ ὑποσχέθηκες... Δόσε στὴ Μαγκαλί σου πού πεθαίνει ἓνα στερινὸ φίλημα, ὦ γλυκέ μου φίλε...

Ὁ Ζάν — Φρανσουά, γεμάτος συμμόνια, συντριμμένος ἀπὸ συγκίνησι καὶ πόνος ἀπλώσε τὰ χέρια τοῦ... κι' ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της... Ἐκεῖ, ριγώντας, πέρασε τὰ χέρια τῆς γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ καὶ τὸν τράβηξε ἀκατανίκητα πρὸς αὐτήν...

Τότε, στόμα μὲ στόμα, ἡ Μαγκαλί τοῦ ψιθύρισε μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκουγόταν:

— Συγχωρεσέ με, πολυαγαπημένε μου... Πές μου, Ζάν, μὲ συγχωρεῖς... γιὰ ὅλα;

— Ναι, φτωχὸ παιδί... ψιθύρισε ὁ Ἀρνόλντ τρυφερά.

Μὰ ἀμέσως ξεφώνισε σπαραχτικά:

— Ὡ! Ὡ! Ὡ!...

Ἐνῶ ὁ Ἀρνόλντ φιλοῦσε τὴν Μαγκαλί ἓνας σωματώδης ἄνθρωπος εἶχε προβάλλει πίσω ἀπὸ μιά θαιρεῖα κουρτίνα... τὸν πλησίασε ἀθόρυβα... καὶ ὑψώνοντας τὸ χερί τοῦ, τὸν χτύπησε ἀπὸ πίσω...

Μιά ἀτσαλένια λεπίδα χώθηκε ὡς τὴ λαθεῖ τῆς στὴ ράχι τοῦ δυστυχισμένου Ζάν — Φρανσουά... κι' ἀμέσως κατόπιν δυὸ τεράστια χέρια, δυὸ σιδερένιες τανάλιες τὸν ἄρπασαν ἀπ' τὸν λαιμὸ καὶ τὸν ἔσφιξαν, πνίγοντάς τοῦ καὶ τὴν τελευταία τοῦ πνοή... Συγχρόνως ἡ Μαγκαλί ἔλυσε ἀργὰ τὰ χέρια τοῦ πού τὸν εἶχαν τυλίξει σ' ἓνα ἀγκάλιασμα ἔρωτος καί... θανάτου!...

Ὁ Ἀρνόλντ τινάχθηκε ἀπότομα, σπασμωδικὰ κάτω κάτω ἀπ' τὸ χτύπημα τοῦ ἐγγχειριδίου πού τοῦ εἶχε περάσει τοὺς πνεύμονας καὶ τοῦ εἶχε τρυπήσει τὴν καρδιά... Ἐπειτα, καθὼς τὸν ἔπνιξαν τὰ χέρια τοῦ κακούργου, δὲν κινήθηκε πειά...

Ὅλα εἶχαν τελειώσει.

— Καλὰ τὰ καταφέραμε, Μποννεμόρ!

— Ναι, ἄγρια... ἔτσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα... Κι' αὐτὴ τὴ φορά, οὔτε μὰς εἶδε κανεὶς, οὔτε θά μὰς πιάσουν ποτέ... Θά γίνουμε πλούσιοι μὲ τὰ λεφτὰ τῆς Τραπεζῆς.

Καὶ σκύβοντας πρὸς τὸ θυμὰ πού εἶχε σώριαστὴ κάτω, ἔκανε νά τὸ ψάξῃ.

Μὰ μ' ἓνα πηδήμα, ἡ Μαγκαλί πετάχθηκε ἀπ' τὸ κρεββάτι, μισόγυμνη. Καθὼς περνοῦσε διαστικά ἓνα φόρεμα, φώναξε στὸν συνένοχό της μὲ φωνὴ σκληρὴ κι' ἐπιτακτικὴ:

— Κάτω τὰ χέρια! Τὰ λεφτὰ ἐνδιαφέρουν μόνο ἐμένα... Κατάλαθε;

Εἶχε πετάξῃ πειὰ τὴ μάσκα τῆς ὑποκρισίας κι' εἶχε ξαναγίνει ἔτσι ὅπως ἦταν πραγματικά: εἰλικρινὴς μέσα στὴν ἀτιμία της, αὐταρχικὴ, ἄγρια.

— Ἐ, λοιπόν, πρόσθεσε σαρκαστικά, μετὰ τὸν θάνατο, ἡ κηδεύ... Πήγαινε νά δῇς τί γίνεται κάτω, στό... νεκροταφεῖο!... Θά ρωτήσης ἂν ὁ προσωρινὸς τάφος εἶναι ἐτοιμος...

— Ὡ! ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά, ὅλα εἶν' ἐν τάξει... Ἡ τρύπα τοῦ τὸν περιμένει... Δὲν λείπει πειὰ παρὰ αὐτός...

— Δὲν ἔχει σημασία!... Πήγαινε, σοῦ λέω! Δὲν ἔχει κανεὶς τί γίνεται καμμιὰ φορά...

Τὸ ὁδελυρὸ κτήνος, ὁ ἀπαίσιος στραγγαλιστὴς ὑπάκουσε παθητικά, σάν μαντρόσκυλο πού τὸ ἀπειλεῖ τὸ μαστίγιο τοῦ ἀφέντη του.

Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἡ ἄγρια ὥρμησε ἑξαλλὴ πρὸς τὸ θυμὰ της καὶ γρήγορα-γρήγορα, μὲ κινήσεις ἀπότομες, τοῦ πήρε τὴν τσάντα καὶ τὸ πορτοφόλι.

Τὰ ἔδωσε καὶ μὲ ἥδονή, μὲ μέθη, θάζοντας πνιγμένες κραυγὲς εὐχαριστήσεως, γέμισε τὸ κορασὶ της μὲ τίς δέσμες τῶν χαρτονομισμάτων, πιέζοντας τὰ περήφανα στήθη της πού ἦταν ἴσια καὶ σφιχτά, ὅπως εἶναι στὰ εἰκοσι χρόνια.

Χαμογέλασε σάν ὕαινα καὶ μουρμούρισε.

— Θά μοῦ κρατήσουν ζέστη στὸ ταῖδι πού θά κάνω ἀποψε... Τὸ χρυσάφι τώρα...

Καὶ παίρνοντας μὲ τὴ χούφτα τὰ χρυσὰ νομίσματα γέμισε τὴν τσάντα τοῦ χεριοῦ της καὶ τίς τσέπες της... Ἐπειτα ἀποτελείωσε τὴν τουαλέττα της καὶ φόρεσε ἓνα γκριζὸ ταξιδι-

διατικὸ κοστούμι...

Ὅτε ἓνα θλέμμα δὲν ἔρριχνε στὸν νεκρὸ, ὁ ὁποῖος κοίτανται ἐκεῖ, ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, καρφωμένα ἐπάνω της...

Πήγαινε, ἐρχόταν, τὸν ἀγγίζει, κι' οὔτε ἓνα ρίγος δὲν περνοῦσε τὸ κορμὶ της, οὔτε μιά τύφι δὲν ἐνοιώθε στὴν καρδιά της.

Ἐξαφνα, κάποιος θόρυβος, ἓνα τρίζιμο τοῦ πατώματος, τὴν ἔκανε νά σκιρτήσῃ καὶ νά γυρίσῃ τὸ κεφάλι της πίσω.

— Ἄ! μὲ τρόμαξε! εἶπε.

Δὲν ἦταν τίποτε. Ἦταν ὁ Μποννεμόρ, ὁ δολοφόνος πού ξαναγυρῶσε...

— Κανένας! τῆς εἶπε. Τὸ σκοτάδι ἀπλώθηκε... Εἶναι ἡ πῶ κατὰλληλη στιγμὴ... Σὲ λίγο ὅμως ἡ θυρωρὸς θ' ἀνάμνη τὰ φῶτα καὶ τότε πρέπει ν' ἀναβάλουμε τὴν κηδεύ...

— Μὰ εἰμ' ἐτοιμὴ, καθὼς θλέπεις...

Ἡ Μαγκαλί εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἀπλᾶ, μὲ γαλήνη, σάν νά ἐπρόκειτο νά κάνουν ἓναν περίπτατο. Καὶ τραβώντας μιά κουθέρτα ἀπ' τὸ κρεββάτι, τὴν πέταξε στὸν στραγγαλιστὴ, χωρὶς νά τοῦ δώσῃ καμμιὰ ἐξήγησι.

Μὰ ἐκεῖνος τὴν κατάλαθε.

Ἀπλῶς μὲ προσοχὴ τὴν κουθέρτα, στὸ πάτωμα γιὰ νά τυλίξῃ σ' αὐτὴν τὸ πτώμα πού ἦταν ζεστὸ ἀκόμα. Μὰ τὰ ἀρπακτικά του ἐνοτικτὰ ὑπερίσχυσαν ἐκεῖν τὴ στιγμὴ καὶ ἄρχισε νά ψάχνῃ τίς τσέπες τοῦ δυστυχισμένου Ἀρνόλντ, θουτώντας ὅτι εὗρισκε μέ-

σα σ' αὐτὲς, τὸ ρολόι τοῦ, τὸ πορτοφόλι τοῦ, ἓνα μενταγιόν...

— Ἀφῆσέ τα ὅλα αὐτὰ ἐκεῖ πού θρῆσκονται! μούγκρισε ἡ Μαγκαλί.

Μιά καὶ πέτυχε τὸ κόλπο, θέλεις νά μὰς ἀνακαλύψουν κατόπιν, ἂν ὁ διάβολος τὸ φέρῃ καὶ θροῦν καμμιὰ μέρα ἀπάνω σου τὸ ρολόι ἢ κανένα ἄλλο πράγμα τοῦ σκοτωμένου; Ἐπίσης δὲν πρέπει ν' ἀφήσουμε κανένα ἔχνο;

Ἐδῶ... Ἐτρεξε καθόλου αἷμα;

— Ὁχι. Ἄ! ἔξω καὶ κάνω καλὰ τὴ δουλειά μου...

— Ἄς τελειώσουμε τώρα... Νὰ τὸ σκονί!

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ὁ Μποννεμόρ, ἔχοντας ριγμένο στὴ ράχι τοῦ τὸ μακάθριο φορτίο τοῦ, διέσχισε τὸ ἰσόγειο, ἐνῶ ἡ Μαγκαλί πήγαινε μπροστά, ἐπισκοπώντας τὰ πάντα.

Κανένας δὲν φαίνόταν πουθενά...

Ἡ καταθόνη γυναῖκα ἔφθασε τέλος μπρὸς σὲ μιά πόρτα, τὴν ὁποία ἀνοίξε διάπλαττὴ καὶ εἶπε στὸν συνένοχό της:

— Ἐλα!... Δὲν ὑπάρχει κανεὶς.

— Ὡραία! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ ὑπόγειο τοῦ ὁποῖο ἡ εἰσοδος ἔχασκε ἀνοιχτὴ μπροστά τοῦ.

Ἡ ἄγρια ξανάκλεισε γρήγορα κι' ἀθόρυβα τὴν πόρτα καὶ ξαναγυρίζοντας πίσω, πήγε καὶ στάθηκε σκοπὸς στὴ σκᾶλα τοῦ διαδρόμου, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀνεθοκατεύσιναν στὸ μεγάλο καὶ πολυδαίδαλο ἐκεῖνο σπῖτι.

Τίποτε τὸ ὑποπτό δὲν φαίνόταν... Κανένας δὲν εἶχε ὑπομνησθῇ τίποτε...

Ἐξαφνα, ἀνατρίχισε, ἀκούγοντας ὑποκώφους κρότους ἀπ' τὸ ὑπόγειο.

— Ὁ Μποννεμόρ ρίχνει τὸ χῶμα! μουρμούρισε. Φτάνει νά μὴν τὸν ἀκούσῃ κανεὶς καὶ πάει νά δῇ τί γίνεται ἐκεῖ κάτω. Ἄν γίνῃ αὐτό, ἡ δουλειά μας εἶναι κανονισμένη.

Ἡ Μποννεμόρ στὴ γκλιτίνη κι' ἐγὼ ἰσόβια, γιατί δὲν κόλουν πειὰ τίς γυναῖκες...

Ἡ βροχὴ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ξαναρχίσει νά πέφτῃ ψιλὴ καταιγισμῇ...

Ἡ Μαγκαλί ἔτρεμε λίγο, αἰσθανόνταν ἀγωνία, τὴν θαλάσσει ἡ ἀνάμνησις τῶν δέκα χρόνων πού εἶχε περάσει στὶ φυλακί... Πόσο μακριά, θλιβερά καὶ μαῦρα ἦσαν αὐτὰ τὰ χρόνια!... Ὅλα προτιμοῦσε τὸν θάνατο.

Μὰ ἡ κακὴ ἡμέρα εἶχαν τελειώσει. Εἶχε ξαναβρῇ τὸν Μποννεμόρ θγαίνοντας ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ εἶχαν προετοιμάσει τὸ κόλπο τοῦς μὲ ὑπομονή, μὲ προσοχὴ σὲ κάθε τοῦ

λεπτομέρεια. Τὸ εἶχαν δὲ ἐκτελέσει περιφρῆμα... Ὅλα ἦσαν πειὰ πλούσιοι γιὰ χρόνια γιὰ ὅλη τοὺς τὴ ζωὴ... Αὐτὴ θά κρατοῦσε τὰ λεφτὰ καὶ θά τὰ κρατοῦσε πολὺ καλὰ.

Θά γινόντουσαν εἰσοδηματίας, γιατί κανένας δὲν θ' ἀνακαλύψῃ ποτὲ τὸ ἐγκλήμα τοῦς: εἶχαν διαλέξει τὸ σπῖτι καλὰ... τὸ διαμέρισμα... τὸ ὑπόγειο... Κάτω ἡ τάφος ἦταν θαθεῖα, γεμάτη ἀσέση... Ὁ Μποννεμόρ θά τὴ σκέπαζε μὲ χῶμα κι' ἔπειτα θά ἔβαζε ἀπὸ πάνω τὰ σακκὰ μὲ τὰ κάρθουνα πού φύλαγαν στὸ ὑπόγειο... Ἐπειτ' ἀπ' ὅλα αὐτά, ποῖος θά πήγαινε νά ζητήσῃ στὸ ὑπόγειο τὸ πτώμα τοῦ Ζάν — Φρανσουά Ἀρνόλντ, γενικοῦ εἰσπράκτορος τῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλλίας;...

Μὰ κι' ἂν τὸ εὗρισκαν τί μ' αὐτό; Ἐκεῖνοι θά ἦσαν πειὰ μακριά... Σὲ λίγο ἡ ταχεῖα ἀμαρτωλοσύνη θά τοὺς μετέφερε στὸ Καλαί, τὴν νύχτα θά ἐπαίρναν τὸ θαπόρι κι' αὐριο θά θρῆσκόντουσαν στὸ Λονδίνο, τὴν τεράστια πόλι μὲ τὰ ἑφτά ἑκατομμύρια κατοίκων...

Τί εὐτυχία!... Ἡ ἐλευθερία, ὁ πλοῦτος, ἡ ἐκδίκηση, ὅλα!...

Ἡ ἐκδίκηση; Ναι... Ἡ Μαγκαλί ἡ ἄγρια πίστευε στὸ θάβου τῆς λασπωμένης καὶ μαύρης ψυχῆς της, ὅτι εἶχε ἐκδικηθῇ μὲ υἱὰς τὸν παλαιὸ ἐραστή της, τὴν γυναῖκα τοῦ, τὸ παιδί τοῦ, γιατί ἦσαν πολὺ «εὐτυχισμένοι»...

Ὁ Μποννεμόρ ἀνέθηκε σὲ λίγο, καθίστως, μὲ τὰ ροῦχα τοῦ γεμάτα χῶματα, μὲ τὰ χέρια μαῦρα, κρατώντας δυὸ μπουτλίλλες κρασί γιὰ νά δικαιολογήσῃ, σὲ περίπτωσι ἀπρροδόκτης συναντήσεως, τὴν κάθοδό τοῦ στὸ ὑπόγειο. Μὰ ἡ τύχη εὐλόγησε ὡς τὸ τέλος τοὺς δολοφόνους. Κανένας δὲν φάνηκε.

— Καλὴ ἦταν ἡ ἰδέα σου νά φέρῃς κρασί! εἶπε ἡ Μαγκαλί, ἀναπνεύοντας ἐπὶ τέλους ἐλεύθερα. Διψοῦσα τόσο!

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!... Ὅλα πούμμε... σ' τὴ νύγεια τοῦ!

Μετὰ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἀφοῦ ταχτοποιήσαν τὰ πάντα — ἡ τάξις στὸ ἐγκλήμα! — ὁ «κ. καὶ ἡ κ. Μερσιέ» — αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶχαν δώσει ἡ Μαγκαλί κι' ὁ Μποννεμόρ — ἀφῆσαν τὸ διαμέρισμα τοῦς μὲ τίς θαλίτσες τοῦς, εἰδοποιώντας τοὺς θυρωροὺς ὅτι θά ἔφευγαν γιὰ τὴ Νίκαια...

Οἱ θυρωροὶ, πρὸς τοὺς ὁποῖους εἶχαν φερθῇ γενναϊόδωρα σάν... κλέφτες, τοὺς εὐνήθηκαν καλὸ ταῖδι κι' ἔτσι οἱ δυὸ κακούργοι ἔφυγαν...

Προηγούμενος εἶχαν κἀμὲι στὸ τζάκι μὲ μιά μπουτίλια σπῖρτο, ὅλα τὰ πράγματα πού θά μπορούσαν νά τοὺς ἐνοχοποιήσουν.

Τὸν πλησίασε ἀθόρυβα καὶ ὑψώνοντας τὸ χερί τοῦ...

IV

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ πρῶτο, ἡ κ. Ἀρνόλντ εἰδοῦσε μὲ τὸν καιρὸ πού τότε ἔφτιαχνε καὶ τότε χαλοῦσε: ἔταν κι' αὐτὴ ἄλλοτε εἶχε διαθεῖ νά κλάψῃ κι' ἄλλοτε νά γελάσῃ. Πήγαινε, ἐρχόταν, ἔφτιαχνε τὸ νοικοκυριό της, φιλοῦσε καὶ ξαναφιλοῦσε τὴν κόρη της, ἔβαλε νά τὴν ἐδῇ ν' ἀναπαυθῇ, ἔπειτα τὴν πήρε μαζί της τὴν ὥρα πού πήγε νά κἀν τὰ ψώνια... περήφανη πού τὴν εἶχε πλάι της καὶ τὴν ἐπεδείκνυε... τὴν ὥραία της καὶ γλυκεῖα Ρίτα...

Καὶ δὲν ἔπαυε καθόλου νά τῆς κἀν ἓνα σωρὸ ἐρωτήσεων γιὰ ν' ἀκούῃ τὴ μελωδία τῆς φωνῆς της τῆς τόσο καθαῆς, τῆς τόσο δροσερῆς, τῆς τόσο φυσικὰ ἀρμονικῆς...

ΣΕΡΒΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Το «Μπουκέτο» δημοσίευσε ως τώρα πολλά πεζογραφήματα Σέρβων και Βουλγάρων λογοτεχνών. Σήμερα σας δίνουμε πάλι ένα από τα πιο ωραία διηγήματα του Χάμζα Χούμο, Σέρβο - Βοσνίου διηγηματογράφου, μεταφρασμένο άριστοτεχνικά από τον έν «Εδέσση καθηγητήν ξένων γλωσσών κ. Χρ. Τοπουσώδη». Ο κ. Τοπουσώδης θα μεταφράσει σειράν σερίδικων διηγημάτων, χάριν του «Μπουκέτου».

— «Αν και κείνη ή περιφημη ταβέρνα, ποτάν δίπλα στην πόλι μας, άνομαζόταν «Πόντλιπνιακ» (Ίσκιος κάτω απ' τις φλαμουριές), ήμεις από τότε που μεγάλωσε ή κόρη του ταβερνιάρη, ή Ραντόικα, την λέγαμε όλοι μας «ταβέρνα Ραντόικα». Αχ, αυτή ή Ραντόικα με τα καστανά τά μάτια και τό μπουμπουκένιο σώμα της!

Η φλαμουριές έβούζζαν τραγούδια νεότητος και πόθων. Η γλυκοαίματη Ραντόικα χαμογελούσε με γλυκό χαμόγελο, χαμόγελο έλκυστικό.

— Άνθρωποι, σωπάτε όλοι σας! Έλεγα συχνά. Η φλαμουριά είναι σεβαστή σαν μητέρα, κ' ή Ραντόικα χαμογελά σ' όλους μας σαν αδελφή.

— Άν και με άγαπούσαν σαν αδελφό όλοι οι σύντροφοί μου, έν τούτοις με κορόιδευαν. Κι' ό παλιάνθρωπος, ό Ρατσέα κι' ό Τρύφωνας Μρκομπράντ, κι' ό Μίσκο Πέτσα, παλληκάρι όρμητικό και με μάτι όλο φλόγα.

— Νέος είμαι κι' εγώ, άνθρωποι, σωπάτε όλοι μου θά με πονούσε τόσο...

— Μη κάνεις άνοησίες, Μίρτσα! Όταν τό αίμα φέρη την φλόγα στά μάτια, σκοτεινιάζει και τό λογικό, και την ψυχή, ακόμα, μούπε ό πολύγνωστος Ρατσέα, ένω ό Τρύφωνας Μρκομπράντ χαμογελούσε μελαγχολικά κι' ό Μίσκο Πέτσα περιέφερε γύρω τά μάτια μου.

Θέέ μου, πόσες μέρες δεν περάσαμε έτσι κάτω απ' τό δροσερό Ίσκιο του «Ποντλιπνιακ».

Υπήρχαν μέρες που μάς καταλάβαινε μεγάλη εύτυχία. Πίναμε κ' ή Ραντόικα μάς χαμογελούσε μόνον. Τά σύννεφα άρμενίζουν στον γαλάζιο ούρανό σαν να μάς φέρνουν τις ψυχές και τις ταξιδεύουν με τον έλαφρό τους Ίσκιο.

Κ' ή φλαμουριές στην θεία άνοιξι μοσχοβολούν.

Τότε άγάπησα αυτήν την Ραντόικα κι' εγώ.

Ούτε σκεφτόμουν τίποτ' άλλο παρά μοναχα την άγάπη της.

Τώρα, στην ξενιτιά, κάθουμαι μέσα στην μαυρισμένη από καπνό ταβέρνα, και πέρα - πέρα, πίσω απ' τό τραπέζι, ακούω να σιγοτραγουδά ό νέος Κόλια. Σάν να μου άνακατώνη κάτι μέσα στην ψυχή μου με την σιγανή του φωνή. Μά πάλι, τό τραγούδι του τόσο άγαπητό μου φαίνεται που τά μάτια μου δακρύζουν. Ναί, ωραία τραγουδά ό Κόλια μου, μά εγώ είμαι χαμένος άνθρωπος.

Όλοένα θέλω να διηγηθώ σε κάποιον αυτήν την Ιστορία μου, για τον έρωτά μου, μά κάτι μου μπαίνει στον λάρυγγα, κάτι μου έμποδίζει τό στόμα μου, κάτι σβύνει τη φωνή μου, με πνίγει.

Τό χιόνι σκεπάζει τον δρόμο. Ό Κόλιας παύει να σιγοτραγουδά. Συλλογίστηκε και κύτταξε κάπου. Κάτι περιμένει. Κι' εγώ περιμένω, μά δεν ξέρω τί. Μάς στενοχωρεί ή ήσυχία κ' ή μοναξιά και... περιμένουμε.

— Κόλια!

— Αί!

— Νά σοϋ διηγηθώ...

— Διηγήσου! μου άπαντά έντελώς ήσυχος κι' εγώ άρχίζω: «Ούτε καν ήξερα τί κρύβεται μέσα στην ψυχή της, σοϋ λέω. Νόμιζα πως αυτή ήταν θεά και θά προσκυνούσα μπρο-

Του Βοσνίου λογογράφου ΧΑΜΖΑ ΧΟΥΜΟ

στά της, σε θεοβιάω, αν δεν ντρεπόμουν απ' τους συντρόφους μου. Όλόκληρες μέρες την παρατηρούσα κ' ή χαρά πλημμύριζε την ψυχή μου.

— Ραντόικα, της είπα μία μέρα που την πάλυπα παράμερα, μην δώση ό Θεός και σοϋ συμβή κανένα κακό, γιατί θά σκοτωνόμουν.

— Γιατί;

— Έτσι. Δεν ξέρω κι' εγώ γιατί.

Αυτή κατέθεσε τό χέρι της πάνω στο κεφάλι, κύτταζε τά μάτια μου και γέλασε κάπως άλλόκοτα κι' άδριαστα. Θεέ μου, πόσο άλλόκοτα γέλασε! Έγιναν κατόπιν σκεφτικός και μελαγχολικός. Απ' την ήμέρα εκείνη σαν κάποια προαίσθησις να μπήκε μέσα μου, κουλουριάστηκε ψυχρά στην καρδιά μου σαν φείδι και σκότωσε μέσα μου την εύθυμία μου. Γέμισα από λύπη, Κόλια μου, και στο κρασί θρήκα την άνακούφισή μου.

Έτυχε οι σύντροφοί μου να πάνε στην Πέτσα, στον θεωρισμό, μακριά κάπου απ' τό χωριό, και δυό μέρες είχαν να φανούν. Μόνον κάθουμαι στην ταβέρνα και παρατηρώ αυτήν την Ραντόικα που γοργοπλέκει την κάλσα της. Πώς τά στήθη της άνεβοκατεβαίνουν! Πότε-πότε σηκώνει τό κεφάλι της, ρίχνει τό βλέμμα της άπάνω μου, κυττάζοντάς με σαν κάτι να σκέφτεται κι' έξασκολουθεί και πάλι ύστερα τό πλεξιμό της. Έπειτα σηκώνεται, θγαίνει στον έρημο δρόμο και κυττάει μακριά.

Μίρτσα, θλέπεις κάποιον να έλγεται από κάτω απ' την Σουτίνα;

— Εγώ σηκώνω.

— Δεν θλέπω, είπα, και στάθηκα κοντά της.

— Αλήθεια δεν θλέπεις; ξαναρωτά αυτή, ένω εγώ τρέμω απ' την ήδονή κι' από κάποιο άόριστο φόβο.

Τά στήθη της έτρεμαν επάνω στο μπράτσο μου και μέσα σ' αυτά τά στήθη υπήρχε κάτι τό γλυκό και ζωντανό του με μεθούσε και με τραβούσε τόσο, ώστε να χάσω τό λογικό μου.

— Πραγματικά δεν θλέπεις; ακούω την ήσυχη φωνή της σαν θρόισμα των φλαμουριών.

Και τά στήθη της όλοένα και περισσότερο άκουμπούν στο μπράτσο μου κ' ή ήδονή μπαίνει μέσα μου κ' ή καρδιά μου σταματά. Ναί. Η καρδιά μου έπαψε να χτυπά, σκέφθηκα, και δεν τόλμησα να προσέψω να την δω στά μάτια. Η καρδιά μου άρχισε και πάλι να χτυπά. Κάτι τό άγωνιώδες αισθανόμουν μέσα μου κι' αυτή σιωπούσε κι' όλοένα και στενωτέρα τριβόταν άπάνω μου. Αισθάνθηκα την πλαστικότητα του σώματός της και την ζέση του κορμιού της κι' άναψα δλόκληρος.

Τό σώμα της άρχισε να με χαϊδεύη με μία άνήκουστη ως τότε ήδονή, να με χαλίζη να μου θολώνη τό λογικό, να με γεμίξη φλόγες!

— Μίρτσα, Μίρτσα! άκουσα μία μακρινή φωνή. Μά εγώ δεν στράφηκα. Αισθανόμουν ότι ήμουν ύπερευτυχισμένος. Δεν ξέρω πόσο κράτησε ή εύτυχία αυτή. Ίσως μία στιγμή μόνον, μά ίσως και δλόκληρον αιώνα. Όταν άξαφνα αυτή μ' έσπρωξε και γέλασε άδριαστα και παρατεταμένα και κοροϊδευτικά. Κατόπιν πετάχθηκε στην ταβέρνα. Έπειτα για πολλήν ώρα άντηχούσε τό γέλιο της στην ταβέρνα κ' ή φωνή της έξασκολουθούσε ν' άντηχάη κι' αυτή, για πολύν καιρό.

— Κόλια, σοϋ λέω, θά προτιμούσα εκείνην την στιγμή να με κατάνει ή γή. Έτρεξα πρὸς τό κάτω μέρος του δρόμου, καταλυπημένος απ' την ντροπή και τον πόνο. Χτυπούσα τον έαυτό μου με τά χέρια μου κι' έπιθυμούσα να

Γελοῦσα... γελοῦσα σαν χαμένος...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΣΟΥ.

ΟΙ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΚΑΥΜΟΣ

Στὴ Μαρίνα Χελί

Λοιπὸν θὰ νὰ πεθάνω μὴν ἡμέρα
χωρὶς νὰ ζήσω διόλου τ' ὄνειρό μου,
ἡ ἀγάπη μου θὰ σκίση τὸν ἀέρα
καὶ θὰ πάρω μαζί μου τὸν καὺμό μου.

Κι' ὅμως πολὺ ποθοῦσα νὰ γυρίσω
στ' ὄραίο κι' ἀπλὸ κι' ἀπάνεμο νησί,
μὴ ἄλλη ζωὴ νὰ ξαναζήσω πίσω,
ποὺ ἀγάπαγα μὴ ὀπτασία χρυσοῦ.

Τὴν κόρη μὲ τὸ δάσος τῶν μαλλιών της
σὲ μέρες εὐτυχίας ν' ἀντικρῶσω,
νὰ ξαναδῶ τὴ λάμψη τῶν ματιῶν της,
μπροστὰ της νὰ σθυσθῶ, νὰ ξεψυχήσω.

Ν' ἀφήσω τῆς ζωῆς τὴν τραγωδία,
ποὺ τώρα μοῦ θαραίνει στὴν καρδιά μου,
τὰ πάθη, τὶς ἀρρώστειες, τὴν κακία,
ποὺ ἔχουν μαράνει πειὰ τὰ σωθικά μου.

Θέλω... μὰ ξέρω—καὶ τὸ νοῦ μου χάνω
πὼς ποτὲ δὲ θὰ φτάσω τ' ὄνειρό μου.
Χωρὶς νὰ σ' ἀντικρῶσω θὰ πεθάνω
καὶ θὰ πάρω μαζί μου τὸν καὺμό μου.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΠΑΝΑΓΟΥ.

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΠΡΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Μακριὰ μας φαίνεται κάτασπρο σπιτάκι,
πράσινα παράθυρα, πόρτα σφαιλιστὴ
ἐξέχωρο απ' τὰ γύρω του δείχνει τὸ θραδάκι
καλυθάκι ἔρωτα μὲ γωνιά ζεστή.

Έτσι σὲ φαντάστηκα ἀκριβὸς ὄνειρό μου
στὸ πρεθάξι νὰ κεντὰς κι' ἀλαφρὰ νὰ γέρνῃς
νὰ κυττὰς ἀνήσυχος τὴ γωνιά τοῦ δρόμου
καὶ μὲ χεῖλῃ γελαστὰ νὰ μὲ περιμένῃς.

ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΚΑΛΟΥ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Χειλάκια ποὺ τρεμάμενα κὰτ' εἶπατε γιὰ μένα
ματάκια ποὺ δανείσατε τὴ λάμψη στ' ἀστρόφως
μαλλιά σγουρὰ καὶ ἐξπλεκὰ στοὺς ὤμους ἀπλωμένα
γιὰ σὰς τραγουδοῦ θὰ γενῇ ὁ πόθος μου ὁ κρυφός.

Τραγουδοῦ ποὺ τὰ λόγια του απ' τὴν ψυχὴ θγαλμένα
στὴ γειτονιά σας θ' ἀκούστον. Καὶ ὁ μάγος τοῦ σκοποῦ
θὰ σὰς θυμίσῃ, νὰί, μαλλιά καὶ μάτια ἀγαπημένα,
πὼς σκλάβος σας μ' ἐκάματε χωρὶς νὰ νοιώσω πὼς
Μ.Ε.Ν.Ι.Δ.

ΘΑΝΟΣ ΣΕΡΡΟΣ

ΣΤΗ ΒΕΡΑΝΤΑ

Στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ μας, ἀχ! πὼς θὰ προβάλλω πάλι
καὶ τὸ σπῆτι σου, καλέ μου, ρημαγμένο ν' ἀντικρῶσω
τὸ γλυκὸ σου τὸ σπιτάκι απ' τὸν γεροπεῖκο πίσω
μὲ τὴ γυνωμένῃ τάρᾳ τὴν αὐτὴν τοῦ τῆ μεγάλης;

Κι' ὦ! νὰ μὴ σὲ δῶ σαν πρῶτα, πότε κρῖνα ματωμένα
κι' ἀνιοκλήματα νὰ δρέψῃς, λούλουζα γι' τ' ἀνθογυάλι,
πότε δρθὸν σὲ κάποιον ἄκρη μὲ τὰ μάτια στυλωμένα
τὰ ρεμβὰ σου μαύρα μάτια πέρα κατὰ τ' ἀκρογιάλι;

Στὴ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ μας, ἀχ! πὼς θὰ προβάλλω πάλι
καὶ τὸ σπῆτι σου, καλέ μου, ρημαγμένο ν' ἀντικρῶσω;
Θάσαι τόσα μάτια γύρω! Τὸς λυγμούς δεν θὰ κρατήσω
καὶ δεν θέλω τὸν καὺμό μου τὸν κουφὸ νὰ μάθουν ἄλλοι.

ΣΚΕΥΩ ΚΑΝΕΓΙΑΚΗ

σκοτωθῶ σαν χαμένος ἄνθρωπος. Ναί. Κάτι φοβερό μούχε
συμβῇ κ' ἦταν περὶτὸ νὰ τὸ σκέφτωμαι. Ήταν φανερό καὶ
ἐξότερο. Ναί, Κόλια.

Έπειτα μέθουσα στὴν πόλι απ' τὴν στενοχώρια μου, πή-
γα στὴν ταβέρνα «Πόντλιπνιακ» κι' ἀκόμα περισσότερο
ταπεινώθηκα. Όλοι με κοροϊδεύαν κι' ἐγὼ τοὺς διηγόμουνά
τις στενοχώριες μου καὶ γιὰ τὸν μεγάλο ἔρωτά μου. Στὸ
τέλος, φίλησα τὴν ἄκρη τοῦ φουστανιοῦ τῆς Ραντόικας. Κι'
αὐτὴ με κοροϊδεύε ἐνῶ ὄλοι τραγουδοῦσαν. Κι' ἐγὼ τρα-
γουδοῦσα καὶ γελοῦσα σαν χαμένος. Κι' ἀξαφνα ἔκλαψα
θαρεῖά καὶ με λυγμούς. Έπειτα τίποτε ἄλλο πειὰ δεν θυ-
μάμαι. Ξύπνησα τὴν νύχτα. Κάπου, στὸ ἔρημο σκοτάδι,
θρέθηκα πλαγιασμένος σ' ἓνα κρεβάτι. Ποῦ νὰ εἶμαι ἀρὰ
γε;

Τί εἶναι αὐτὸ τό σκοτάδι; σκέφθηκα κι' ἄρχισα νὰ ψη-
λαφῶ γύρω μου. Άκουρμαίνουμαι. Αἱ Βρέχει! είπα, μά
γρήγορα κατόπιν στάθηκα ἀκίνητος, γιατί ἄνοιξε ή πόρ-
τα τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ καὶ μὴ σιλουέττα στάθηκε σ' αὐτήν.
Κάποιος θαρρατοῦσε, ἀνεβαίνοντας τὴν σκάλα.

— Σιγά-σιγά! Θὰ τὸν ξυπνήσης, άκουσα τὴν πνιγμένη
φωνὴ τῆς Ραντόικας.

— Μη φοβάσαι! Δεν ξυπνάει οὔτε με κανόνια.

Τὸν μάντεψα ἀμέσως. Ήταν ὁ Μίσκο Πέτσα.

Συγκράτησα τὴν ἀναπνοή μου. Εἶχα μείνει κατάπληκτος
απ' τὸν ἔρχομό τους.

Η πόρτα ξανάκλεισε. Κάποιος θαρεῖά πλάγιασε κεῖ κοντὰ
μου στὴ γωνιά.

— Ελα, εἶπε αὐτός.

...Κόλια, ἀγαπητὴ Κόλια, ντρέπομαι νὰ σοῦ διηγούμαι
περισσότερα. Πάλι ντροπιάστηκα καὶ ταπεινώθηκα. Τὴν μι-
σοῦσα φοβερά καὶ τὸν ἑαυτό μου ἀκόμα περισσότερο. Η
καρδιά μου χτυποῦσε. Μέσα μου κάτι θορυβόσε σαν νὰ
χτυποῦσαν ή καμπάνες μὰ άκουσα πάλι κάθε θορύβῳ απ'
ἐκεῖ πέρα απ' τὴν γωνιά. Άκουσα φιλήματα, άκουσα ἀ-
χόρταγη λύσσα κορμιῶν. Άκουσα τρελλὸ θογγητό... Η
θέλα νὰ φωνάξω νὰ σκούξω μὰ ή φωνή μου ξεράθηκε μέσα
στον λάρυγγά μου καὶ δεν μπόρεσα νὰ θγάλω μιλιὰ. Ω!
Ντροπή μου! Δεν μούφθασαν τὰ προηγούμενα κι' ἀκόμα
τώρα νὰ τοὺς ακούσω με τ' αὐτιά μου!... Νὰ περάσω τὴ
νύχτα κάτω ἀπὸ τὴν συχαμερὴ αὐτὴ στέγη!

Καὶ μόλις τό σκέφθηκα αὐτὸ με μιάς ἔτρεξα σαν λυσ-
σαμένος καὶ πετάχθηκα μέσα στο σκοτάδι τῆς νύχτα. Θὰ
τρελλαίνόμουν ἀσφαλῶς, αν ἔμενα ἀκόμα κεῖ μέσα.

— Τί νὰ κάνω, Κόλια. Ημουν τότε μόλις δέκα ὀχτῶ χρο-
νῶν, ἀκριβῶς στὴν ἡλικία σου, σήμερα.

Εγὼ σώπασα κι' ὁ Κόλια ἀναστένανε.

Τραγουδοῦσα, Κόλια, τοῦ είπα. Τραγουδοῦσα ἐκεῖνο τό τρα-
γουδοῖ γιὰ τοὺς φαρδεις τοὺς δρόμους, γιατί ή ψυχὴ ἐπιθυμεί
νὰ τριγυρνᾷ σὲ δρόμους ἀνοιχτούς. Ό Θεός ξέρει, αν θὰ
μπορέσω νὰ ξαναγαπήσω ποτὲ πειὰ!

Επίασα τό κεφάλι μου με τά χέρια μου κ' ὁ Κόλια ἄρ-
χισε νὰ τραγουδά.

Τραγουδοῦσε τόσον μελαγχολικά, ὥστε νὰ ραγίξῃ ή
καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Κι' ἐκεῖ μακριά, στὴν ἄκρη τῆς
πόλης μας, θορυβόσε ή ταβέρνα «Πόντλιπνιακ» κάτω απ'
τὴν σκιά τῶν φλαμουριῶν. Ό Κόλια τραγουδοῦσε ἓνα ἄ-
φαστο τραγούδι:

— Άντιο, ὦ ταξιδιώτες! Οι δρόμοι εἶναι ὄλοι ἀνοιχτοὶ γιὰ σὰς
Οἱ δρόμοι σὰς προομένουν.

Οἱ δρόμοι σὰς καλοῦν...

ΧΑΜΖΑ — ΧΟΥΜΟ

(Μετὰφρασις ἐκ τοῦ σερίδικῳ Χρ. Τοπουσώδη)

ΜΙΚΡΑ — ΜΙΚΡΑ.

Σ'έναν κεντρικό δρόμο τοῦ Λονδίνου, στὴν ὁδὸν Πόρτσμουθ
εἰς διάστημα μίας ἑβδομάδος, πέρασαν 66,219 μοτοσυκλέ-
τες καὶ 7,219 ἄλλα ὀχήματα.

Τὸ καλλίτερο φάρμακο γιὰ τὰ ἐγκαύματα ἀπὸ ζεμα-
τιστὸ λάδι, εἶναι τὸ κρύο τσάι.

— Στὴν Ἀμερικὴ ἄρχισαν νὰ χτίζουν τελευταίως σπιτά-
κια ἀπὸ κρυστάλλο, τό ὁποῖο ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ μὴ
σπάη.

— Όσοι κατοικοῦν δὲ στὰ σπιτία αὐτά, δεν ὑποφέρουν οὔ-
τε ἀπὸ τὴ σκόνῃ, οὔτε ἀπ' τὸ κρύο, οὔτε ἀπ' τὴ ζέση,

οὔτε ἀπὸ τοὺς θορύβους τοῦ δρόμου.

— Στὴ Γαλλία ἀναλογεῖ ἓνας γιαιτρός σὲ κάθε 1596 κα-
τοίκους, στὴν Ἀμερικὴ ἓνας γιαιτρός σὲ 1326, στὴν Ἀγ-
γλία ἓνας σὲ 1069 κατοίκους, στὴ Γερμανία ἓνας σὲ 1011
καὶ στὴν Αὐστρία ἓνας σὲ 837.

Ενδυμα Ζόγια

ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΦΙ ΣΑΣ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Ο Μάριος δηγείται τα κυνηγετικά του κατορθώματα στους φίλους του, που τον ακούνε με περιέργεια σ' ένα καφενεδάκι της Μασσαλίας.

— Μάλιστα, φωνάζει, μόλις προχώρησα στο δάσος, είδα ξαφνικά να ξεπροβέλλει μπροστά μου, ένα τεράστιο λιοντάρι... Αμέσως, στηρίζω το τουφέκι στον ώμο μου, τραβάω και το σκοτώνω... Έκατο μέτρα μακρύτερα, ένα δεύτερο λιοντάρι, πιο φοβερό από το πρώτο, ξεπετιέται από μια λόχμη... Αμέσως στηρίζω το τουφέκι στον ώμο μου, τραβάω και το σκοτώνω... Αλλά δεν είχα τελειώσει. Σε λίγο φανεράνεται ένα τρίτο λιοντάρι, πιο φοβερό από το δεύτερο... Αμέσως, στηρίζω το τουφέκι στον ώμο μου, τραβάω και...

Εκείνη τη στιγμή, ένας πελάτης καθισμένος στο γειτονικό τραπέζι, λέει στον σύντροφό του με φωνή αρκετά δυνατή, για να τον ακούσει ο «κυνηγός».

— Αν σκοτώσει κι αυτό το λιοντάρι, θα σηκωθεί και θα του δώσω μια κλωτσιά στα πεινά.

Και ο Μάριος, χωρίς να παραχθή, τελειώνει την φράση του:

— Τραβάω λοιπόν και... άποτυχα να!

Η γυναίκα ενός θηριοδασατή και

ακροβάτη, που δίνει παραστάσεις στο Σαιν Ζερμαίν έφερε στον κόσμο ένα παιδί. Ένας γείτονας ρωτάει τους εύτυχους γονείς:

— Και τί θέλετε να γίνει ο διάδοχός σας;

— Μά την πίστι μου, είμαστε αναποφάσιμοι. Δεν ξέρουμε ακόμα αν θα γίνει θηριοδασατής, γίγαντας, νάνος, άνθρωπος — σκυλί ή γυναίκα με γενειάδα...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Τόσο πολύ, τόσο πολύ την αγαπούσε
Τόσο τον είχε ξετρελλάνει η έμορφή

Που νύχτα μέρα την παρακολουθούσε,
Είχε γίνει, όπως λένε, η σκιά της.

Ένα θράδυ στο Μεταξουργείο,
Καθώς γύριζε στο σπίτι η δεσποινίς
Της ρίχνεται με λύσσα, το θηρίο,
Κι' απ' την αγάπη τυφλωθείς και έκ-

(μανείς...)

Γό πιστόλι του ο νεαρός τραβάει
Στο στήθος της τ' αδειάζει της φτωχής
Που της φάνηκε ο ούρανός σφονδύλιον!
Κ' ύστερ' αυτοκτονεί κι' αυτός πλάι

(πλάι)

Και παύει τέλος το ελληνικόν
Ίδύλλιον!

Ο ΠΙΚ

ΤΟ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ

Ο σύγχρονος νέοπλουτος γράφει μια έρωτική επιστολή:

«Αγαπημένη μου, έλα απόψε. Ξέρεις πολύ καλά, πώς είσαι το παν για μένα, πώς για σένα ζω!...»

— Σε ποιά να στείλω αυτήν την επιστολή;... ψιθυρίζει όταν την τελειώσει. Στη Μαύρη, στη Ζωρζέτα ή στην «Έλα»

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ
(Μεταξύ δύο κυνηγών)

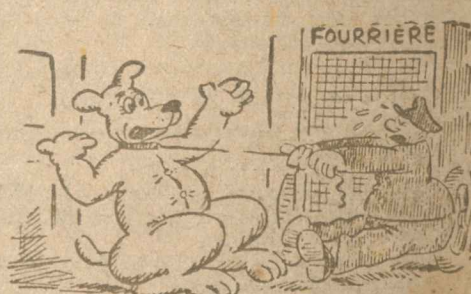
Ο α' κυνηγός: «Όλο σκελετοί!

Ο β' κυνηγός: — Φουσκά.

Ο α' κυνηγός: — Τι φουσκά.

Ο β' κυνηγός (με μετριοφροσύνη):

Είχα περάσει από δω και πέρα.

Ο θηριοδασατής. — Έμπα γρήγορα στο κλουβί γιατί αλλοίως... γιατί αλλοίως, θραυμάρα, θ' αναγκασθώ, μα το Θεό, να φανάζω την πεθερά μου!

Τό θηρίο. — Σύμφωνοι, σύμφωνοι μπαίνα άμέσως!...

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΠΟΡΙΕΣ

ΓΙΑΤΙ;

— Γιατί τα γκαρσόνια των κέντρων μπαίνουν πάντοτε ανάμεσα από σάς και και την όραία γυναίκα που κυττάτε;

— Γιατί ο άνεμος ρίχνει πάντα τον καπνό της ατμομηχανής μπρός στα ωραία τοπία που θα θέλατε τόσο να δείτε;

— Γιατί η ανθρώπινη ζωή μικραίνει όσο μεγαλώνει;

— Γιατί η περισσότερες γυναίκες θεωρούν καθήκον τους να φωνάζουν τη μαμά τους την στιγμή ακριβώς που η παρουσία της σεβαστής αυτής κυρίας σάς είναι πολύ δυσάρεστη;

— Γιατί οι άνθρωποι που μυρίζουν τα χνώτα τους σάς μιλούν πάντα στη μύτη;

— Γιατί οι ήθοιοι δεν μπορούν να μιλήσουν για τίποτε άλλο εκτός από τον εαυτό τους;

— Γιατί οι τυχεροί χαρτοπαίχτες δεν ομολογούν ποτέ ότι κέρδισαν;

— Γιατί κανένας ήθοιος δεν θέλει ποτέ να παραδεχθεί ότι ένας συνάδελφός του έχει ταλέντο;

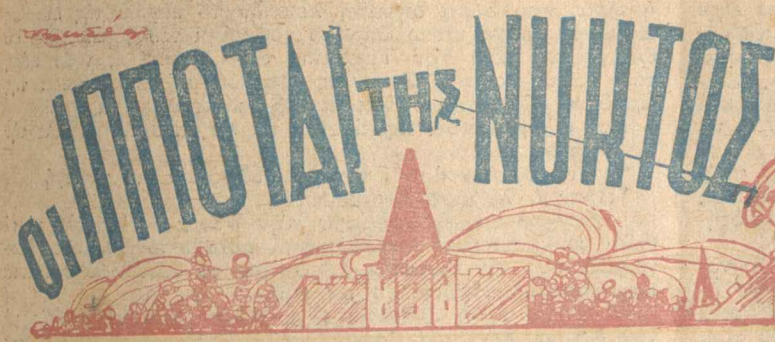
— Γιατί όταν χάνουμε το κουμπί του πουκαμίσσου μας δεν μπορούμε να το βρούμε;

— Γιατί σχεδόν κάθε άνθρωπος νομίζει ότι μπορεί να γράψει φιλολογία;

— Γιατί όταν θέλουμε να μάθουμε την ώρα την νύχτα το ρολόι σημαίνει πάντα μισή;...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΟΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Έτσι — πρόσθεσε ειρωνικά η Έλυσάβετ — ίσως, λόρδε Μπόθουελ, η Μαρία Στοουαρτ ξεχάσει κι' αυτή μερικά έλαφρά αδικήματα, των οποίων είσθε ένοχος απέναντί της.

ΚΓ*

Τα ρολόγια του Λονδίνου σήμαναν δυο μετά τα μεσάνυχτα, όταν μια θάρκα της οποίας επέβαιναν τρεις άντρες κι' ένας κωπηλάτης, πλησίασε αθόρυβα στην όχθη του Ταμέσας και στάθηκαν σε μικρή απόσταση απ' τον άπαιστο πύργο του Λονδίνου, όπου θρισκόταν φυλακισμένη η Μαρία Στοουαρτ.

Οι τρεις εκείνοι άνδρες ήταν ο Μπαθολέ, ο Έκτωρ κι' ο Γκοντράν, τυλιγμένοι στους μανδύες τους.

Την ίδια σχεδόν στιγμή, δυο σκιές φάνηκαν στην όχθη. Η θάρκα διπλώθηκε άμέσως.

— Τις εί; ρώτησε σιγά ο Μπαθολέ.

— Σκατία και Γαλλία! απάντησε με φωνή τρεμάμενη μια γυναίκα.

Ακούοντας τη φωνή εκείνη, ο Έκτωρ, κλονίστηκε και σπρίγγθηκε στον Γκοντράν για να μη πέσει κάτω.

— Εί; εκείνη! ψιθύρισε.

Σ' απόστασι είκοσι βηματών, οι τρεις ιππότες μπόρεσαν να διακρίνουν εύκολα μια γυναίκα μαυροφορεμένη, που έβαδιζε με δυσκολία και στηριζόταν στο μπράτσο ενός άνδρος, του οποίου το πρόσωπο ήταν σκεπασμένο με προσωπίδα από μαύρο θελοόδο.

— Πού πηγαίνετε; ξαναρώτησε ο Μπαθολέ.

— Στη Γαλλία... ψιθύρισε η γυναίκα.

— Α! είπε ο Έκτωρ. Αισθάνομαι τις δυνάμεις μου να μ' εγκαταλείβουν.

— Περιμένετε κανένα;

— Μάλιστα, ξαναείπε η γυναίκα. Περιμένουμε έναν ευπατρίδη, ονομαζόμενο Έκτορα.

«Ξέρεις τα πάντα!...» ψιθύρισε ο Έκτωρ, παραγμένος και τρέμοντας σαν φύλλο που το δένει ο άνεμος.

Η γυναίκα και ο οδηγός της πλησίασαν. Τότε ο Μπαθολέ πήδησε στην όχθη και πλησιάζοντας με το καπέλλο στα χέρια, είπε με σεβασμό:

— Ας μη χάνουμε ούτε στιγμή... Όταν φθάσουμε στο ανοιχτό πέλαγος τότε θα ευχαριστήσουμε τον Θεό που μας βοήθησε να σάς σώσουμε. Έλατε!

Και δίνοντας σ' αυτήν το χέρι του τη βοήθησε να πηδήσει στη θάρκα, όπου πηδησε άμέσως κατόπιν κι' ο σύντροφός της.

Ο άνθρωπος αυτός δεν άνοιξε καθόλου το στόμα του κι' έκρυβε με φροντίδα το πρόσωπό του κάτω απ' την προσωπίδα.

Ο Μπαθολέ κι' οι θείοι του σκέφθηκαν, ότι θα ήταν κάποιο σημαντικό πρόσωπο της αώλης της Έλυσάβετ που ήθελε να παραμείνη αγνώριστο και που θα έφευγε όταν θα επιβιβάζονταν στο πλοίο, το οποίο τους περιμενε...

— Έμπρός! είπε ο Μπαθολέ στον θαρκαρή, σήκωσε το πανί και δρόμο.

Ο θαρκαρής έσπευσε άμέσως να συμμορφωθεί με την υπόδειξί του.

Η φυγάς, άκουμπώντας στο μπράτσο

του Μπαθολέ, κάθησε στην πρύμνη, ενώ ο συνοδός της έσπευσε να καθήσει στην πλώρη, αντίκρυ στον Έκτορα, ο οποίος εξακολουθούσε να τρέμει.

— Κύριε, είπε τότε εκείνη στο αυτί του Μπαθολέ με φωνή συγκινημένη, ξέρω καλά σε ποιόν όφειλω την σωτηρία μου!...

— Κυρία!...

— Σε σάς πρό πάντων, εξακολούθησε, κι' έπειτα στον άνθρωπο με την ευγενική καρδιά που επί τόσα χρόνια τον περιφρόνησα... στον άνθρωπο που και τώρα ακόμα κάθε-ται μακριά μου με σεβασμό... Ω! αγαπημένε Έκτορ... Καλέστε τον, κύριε... Πέστε του να πλησιάσει!

— Έκτορ! φώναξε ο Μπαθολέ.

Ο Έκτωρ σηκώθηκε κλονιζόμενος κι' έχοντας το κεφάλι του σκυφτό, πλησίασε εκείνην που τόσο αγαπούσε.

— Πόσο άχάριστοι είναι οι θασιλείς! του είπε δίνοντάς του το ωραίο και λαχνό χέρι της, «Ω! δεν σάς έκτιμησα ποτέ όσο έπρεπε, αγαπημένε μου Έκτορ!

Μόλις ο Έκτωρ άκουσε τα λόγια αυτά, λίγο έλειψε να λιποθυμήσει από τη χαρά του. Γονάτισε και κάτω απ' το χλωμό φως του φεγγαριού δυο δάκρυα κύλισαν κι' έπεσαν στο χέρι της θασιλίσσης, το οποίο εκείνος έφερε στα χείλη του.

— Αγαπημένη κι' ευγενική καρδιά, του είπε εκείνη με φωνή γεμάτη άρμονία και πάθος, ξέρω τα πάντα... την άπεραντη αυτοθυσία σας και την φριχτή μου άχαριστία...

— Ω! κυρία, φώναξε ο Έκτωρ με φωνή κομμένη, σάς ικετεύω, μη λέτε τέτοια λόγια...

— Γιατί να σωπάσω; άποκρίθηκε εκείνη με ζωρότητα. Μήπως σάς έκτιμησα, όταν για να διακηρύξετε την αθωότητά μου, σάς ώθηγοσαν στο έγκλημα;... Αλλά πέρασαν πειρά αυτά...

— Αν με θανάτωναν, θα πέθαινα σαν θασιλίσσα... Αλλά τώρα που σόθηκα, θέλω να ζήσω ήσυχά κι' αθόρυβα...

— Αν θέρετε στον κόσμο καμμία άγνωστη γλώσσα; καμμία σκιερή κοιλάδα, όπου κανένας θόρυβος δεν φθάνει, οδηγήστε με εκεί... Εκεί μόνο θα βρω τη γαλήνη...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, η θασιλίσσα έβγαλε το πέπλο που σκέπαζε το πρόσωπό της. Έτσι μπόρεσε να τον δει.

Δεν ήταν βέβαια πειά η νεαρή θασιλίσσα που άκτινοθλούσε από όμορφιά, όπως ήταν την εποχή που την άγάπησε. Είχε γεράσει κατά είκοσι χρόνια και τα λαχνά και σθευμένα χαρακτηριστικά της φαίνονταν πικρά μαρτύρια. Και όμως ήταν πάντα ωραία, τόσο ωραία, ώστε ο άραστής της δεν αλσθάθηκε την άπογοήτευσί εκείνην που πρέπει να αισθανθή ένας άνθρωπος ξαναβλέποντας μετά δεκαοχτώ χρόνια μια γυναίκα που την άφησε να λαμποκοπά από όμορφιά.

Μόνο ο Μπαθολέ, ο οποίος έκρινε την κάλλοι των γυναικών με πολλή ψυχραιμία, δεν μπόρεσε να μην κάνει την εξής σκέψη:

«Πού είχε λοιπόν το μυσλό του ο Λαίτς, στερ την ημέρα που είχε την άναίδεια να πη πώς η γυναίκα αυτή είναι ωραιότερη από την Έλυσάβετ; Άσφαλώς θα μπορού-

ΜΙΚΡΕΣ ΚΩΜΩΔΙΕΣ

Η ΜΟΡΦΕΛΛΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

*Αννα.

Ράφαϊ, σύζυγός

της.

(*Η σκηνή στην τρα-

πεζαρία του σπιτιού

των. *Η Άννα ετοιμάζει το τραπέζι, την ώρα που μπαίνει ο σύζυγός της. *Ακούγοντας τα θήματα του, τρέχει τον άγκαλιάζει, του δίνει ένα τρυφερό φιλί και τον ρωτάει:

ΑΝΝΑ. — Άγάπη μου, πές μου, μ' αγαπάς ;

ΡΑΦΦΑΪ. — (τοιτώνοντας τα φρύδια). — Υπέθετα πώς γι' αυτό τουλάχιστο ήσουν θέβακη. Ποιό πράγμα σ' έκανε να ξεμειθάλης για την αγάπη μου;

ΑΝΝΑ. (αδιαφορώντας για το τσίτωμα των φρυδιών του άντρός της, τριβεται σαν γάτα στους ώμους του). — Άγάπη μου!

ΡΑΦΦΑΪ. — (άνυπομονα). — Έλα μίλα, κάτι σ' αρέσει πάλι.

ΑΝΝΑ. — Θα σου ζητήσω μία μεγάλη χάρη. Δεν πιστεύω να μου άρνηθής !

ΡΑΦΦΑΪ. — Βέβαια, βέβαια. Μονάχα πρέπει να σε πληροφορήσω προκαταβολικά ότι τώρα δεν έχω χρήματα.

ΑΝΝΑ (δυσανεστημένη κάπως για την στάση του άντρός της, με ύφος στενοχωρημένο). — Δεν σου κρύβω πώς με στενοχωρείς, όταν κάθε φορά που σου ζητώ μία χάρη, μου μιλάς για λεφτά. Πρώτα άκουσε να δής τί θα σου ζητήσω κ' ύστερα...

ΡΑΦΦΑΪ. — Μα δεν είμαι ανάγκη να σου το πής για να ξέρω τί θέλεις. Δόξα σοι ο Θεός πέντε χρόνια τώρα, που είμαστε παντρεμένοι, όταν θέλεις τίποτα σπουδαίο, αρχίζεις με τον ίδιο τρόπο και...

ΑΝΝΑ. — Περιττόν να συνεχίσεις.

ΡΑΦΦΑΪ. — Και ξέρεις πολύ καλά ότι δεν σου άρνήθηκα ποτέ τίποτα, αρκεί να είχα λεφτά. Ξέρεις ακόμα ότι ή ικανοποίησής των επιθυμιών σου, είναι ή μοναδική μου ευχαρίστηση.

ΑΝΝΑ. — Μετά λόγια !

ΡΑΦΦΑΪ. — Μην είσαι άχάριστη. Έλα όμως που ο μισθός μου δεν άρκει για να ικανοποιώ πάντοτε τα γούστα σου. Είθε μί...

ΑΝΝΑ (ξεστώντας σε χάχανα). — Άδικα μιλάς. Με όσα είπες για μία φορά άκόμα, απέδειξες ότι δεν μ' αγαπάς και ότι όταν πρόκειται για μένα τσιγκουνεύεσαι.

ΡΑΦΦΑΪ. — Όσοτε με όσα είπα, απέδειξα πώς δεν σ' αγαπώ ! Μπράβο, μωρέ γυναίκα, έτσι σε θέλω. Φαίνεται, ότι για να πεισθής πώς σε αγαπώ, πρέπει να σε θρίσω και ν' άσού μετρήσω τα πλευρά !

ΑΝΝΑ. — Τέτοιους που είσαι κι' αυτά μπορεί να κάνεις.

ΡΑΦΦΑΪ. — Μην είσαι άδικη. Σου έφερα αυτό για παράδειγμα, αφού με όσα είπα ισχυρίζομαι πώς απέδειξα ότι δεν σ' αγαπώ, ενώ ξέρεις ότι σε αγαπώ ελικρινέστατα.

ΑΝΝΑ. — Όσοτε δεν υπάρχει λόγος να

τασκανώμαστε. *Η χάρη που θα σου ζητήσω, δεν πρόκειται να σε επιβαρύνει παραπάνω από λίγες ψωροδραχμές.

ΡΑΦΦΑΪ. — (που άρχισε να συνέρχεται από τον τρόμο του, γιατί είχε νομίσει ότι ή γυναίκα του θα ήθελε τουλάχιστο ένα μισθό του, γιατί τόσο στοιχίζαν ή χάρες που ζητούσε). — Μα χρυσή μου γυναίκα, μιλά καθαρά, τί θέλεις και με τυραννάς με την λίστι τέτοιων αινιγμάτων.

ΑΝΝΑ. — Το άπόγευμα θα πäs στο γραφείο σου;

ΡΑΦΦΑΪ. — Όχι, δεν θα πάω. Γιατί;

ΑΝΝΑ. — Άγάπη μου, είμαι λίγο αδιάθετη και δεν θα θγώ έξω το άπόγευμα. Είχα όμως μεγάλη ανάγκη να ψωνίσω ένα μικρό μόν άλλ' άπαραίτητο πραγματάκι. Θα μου κάνης την χάρη να μου το πάρης ;

ΡΑΦΦΑΪ. — Ευχαρίστως να το πάρω, αν φυσικά είναι πράγμα που μπορώ να το ψωνίσω. Μη με στέλνεις όμως προς Θεού ! — σε κατάσταση γυναικείων ειδών...

ΑΝΝΑ. — Δεν σου το είπα; Σου κακοφαίνεται ύστερα όταν λέω πώς δεν μ' αγαπάς !

ΡΑΦΦΑΪ. — Είσαι θάσανο, Άννα και να σου εξομολογηθώ: Δεν μ' άρέσει καθόλου, μα καθόλου αυτός ο έκδιαστικός σου τρόπος...

ΑΝΝΑ. — Έσύ έκδιάζεις... για να μη μου κάνης την χάρη που σου ζητήσα. Άχ! Θεέ μου, πόσο είμαι δυστυχισμένη !...

ΡΑΦΦΑΪ. — (άναστενάζοντας). — Άμ' έγω;... Μα έλα επί τέλους, πές μου, π' παρακαλώ, τί ζητάς από μένα;

ΑΝΝΑ. — Επί τέλους άποφάσεις; Νά τί θέλω: Κανένα μέτρο μεταξοτή κορδέλλα σε χρώμα κρέμ, φαρδιά όχτώ έκασοστά του μέτρου, που νάχη άπάνω κεντημένα με κόκκινη κλωστή μικρά μικρά πουλάκια. Ξέρεις, μου χρειάζεται χωρίς άλλο και θα με όποχρεώσης. Νά σου δώσω τίς διευθύνσεις 4 — 5 μαγαζιών, στα όποια μπορεί να την θρής.

ΡΑΦΦΑΪ. — Δεν μου έτυχε να δω ποτέ μου τέτοια κορδέλλα. Θα θρώ άραγε ;

ΑΝΝΑ. — Είναι αδύνατο να μην θρής. Άκόμα προχθές μία φίλη μου ψώνισε την ίδια. Έκτός αν δεν θέλεις. Επί τέλους κάνε και σ' μία φορά το χατήρι της γυναίκας σου.

ΡΑΦΦΑΪ. — Σου ύπόσχομαι να την θρώ. Έν ανάγκη θα γυρίσω όλα τα μαγαζιά.

Το ίδιο θράδυ. *Η σκηνή στο χάλ' του σπιτιού. *Ο Ράφαϊ επιστρέφει τακισμένος, σκονισμένος, ιδρωμένος, σέρνοντας με το ζόρι τα θήματά του. Είναι άγανακτισμένος και κατάνυκτος.

ΑΝΝΑ (χαμογελώντας). — Τί έκανες, πουλάκι μου, την κορδέλλα μου; (Βλέποντας τα χάλια του.) Φαίνεται κούρασμένος. Μήπως δεν θρήκες την κορδέλλα;

ΡΑΦΦΑΪ. — (πετώντας, θαρρεστημένος, το καπέλλο του σε μία καρέκλα, γρέχει και πίνει τρία ποτήρια νερό και ύστερα) έεί με ύφος κουρασμένο: Δεν μπόρεσα να θρώ την κορδέλλα που ζήτησες. Όχι.

ΑΝΝΑ. — Πήγες στα μαγαζιά που σου όπέδειξα;

ΡΑΦΦΑΪ. — Όχι μονάχα σ' εκείνα, αλλά γύρισα όλα τα καταστήματα γυναικείων (Συνέχεια στη σελ. 58)

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΤΣ ΦΕΝΤΡΙΚ

ΓΚΙΖΕΛΛΑ

*Ένας υπηρέτης με λιθρέα του άνοιξε την πόρτα. *Ο *Ιβάν Κερτές με χαμένο ύφος κύτταξε τον υπηρέτη και με ευγενικόν τρόπο τον ρώτησε:

— Με συγχωρείτε, έδω κάθεται ή δεσποινίς Γκιζέλλα ;

*Ο υπηρέτης με τη λιθρέα στεκόταν στο άνοιγμα της πόρτας και εκύτταζε προσεχτικά τον νεοφερμένο απ' την κορυφή ως τα νύχια. *Απ' το έξωτερικό του φαινόταν σαν έπαρχιώτης. Είχε σηκώσει το ρεβέρ του χοντρού και από φτηνό ύφασμα παλτού του ως το πηγούνι του. Τα χέρια του ήσαν κατακόκκινα, ξεπαγιασμένα απ' το κρύο. Στο ένα του χέρι βαστούσε ένα λερωμένο μπόγο και στο άλλο μία παλιά ξεσκισμένη θαλίτσα. *Ο υπηρέτης αφού τον περιεργάστηκε, καταδέχθηκε να του άπαντήσει:

— *Η δεσποινίς Γκιζέλλα άπουσιάζει, κύριε, στην όπερα. Και έτοιμάσθηκε να κλείση την πόρτα στα μούτρα του κακοντυμένου επισκέπτη.

*Την συνοδεύει ή θεία Μάρθα ;

*Ο υπηρέτης άλλαξε άμέσως στάσι. Πήρε ύφος μαλακό και στά χείλη του άνθισε ένα ευγενικό χαμόγελο.

— Παρακαλώ, να με συγχωρέσετε, του είπε. *Όσοτε είσθε συγγενής της δεσποινίδος Γκιζέλλας ;... Σας παρακαλώ, όρίστε, περάστε μέσα να ξεκουρασθήτε... *Η δεσποινίς συνοδεύεται στην όπερα πάντα απ' την μητέρα της. Μα δεν γυρίζουν σχεδόν ποτέ πριν απ' τα μεσάνυχτα... Περάστε, κύριέ μου, έλάτε απ' έδω...

*Ο νέος τά είχε χάσει απ' την αλλαγή αυτή του υπηρέτη. *Εκπληκτος και κάπως ντροπιασμένος κυττούσε τον υπηρέτη και θέλοντας να τον θγάλη από την πλάνη του.

— Όχι, του είπε. Με την Γκιζέλλα δεν έχω συγγενικές σχέσεις, μόνον πατριώτες είμαστε. Την ξέρω από μικρή και ήρθα για να τη δω...

*Ο υπηρέτης ξαναπήρε το άκατάδεχτο ύφος του και χωρίς να μιλήση τον ώδηγησε στο άπάνω πάτωμα, όπου του έδειξε ένα δωμάτιο και έφυγε.

*Ο *Ιβάν Κερτές, όταν έμεινε μόνος κύτταξε με κατάπληξι δλόδυρά του, θαυμάζοντας την ώραία και πολυτελή έπιπλωσι. Το δωμάτιο στο όποιο θρισκόταν είχε τρείς πόρτες. *Άνοιξε την μία και είδε μία φαρδιά τραπεζαρία, που είχε στο κέντρο της ένα πελώριο τραπέζι, σκεπασμένο με ένα πολυτελέστατο τραπεζομάντηλο. Πάνω στο τραπέζι ήσαν άραδιασμένα κρυστάλλινα ποτήρια διαφόρων μεγεθών. Το τραπέζι στόλιζε ένα υπέροχο θάζο με ειδών-ειδών και διαφόρων χρωμάτων λουλούδια. *Ο δυστυχής *Ιβάν είχε ζαλιστεί από την πολυτέλεια... *Όσοτε την Γκιζέλλα την είχε εύνοήσει ήτύχη ! Ποιος θα το φανταζόταν ; *Ήταν φανερό πώς είχε πλουτίσει πολύ, για να έχη τόσο πολυτέλεια και υπηρέτες με λιθρέα...

Χωρίς να το προσέξη, είχε παραδοθή ο *Ιβάν στις άναμνήσεις του: Πριν πέντε χρόνια ή Γκιζέλλα μαζί με την μάνα της έμεναν σ' ένα δωμάτιο στην έπαρχία τους. *Εάν δεν τους βοήθαγε ο *Ιβάν, ίσως να πέθαιναν από πείνα. *Ο ίδιος πάλι είχε προσέξει τη φωνή της Γκιζέλλας, ή όποια δεν μπορούσε να όποπτευθή καν το μέλλον της. *Ήταν τότε ένα άσσο κοριτσάκι που δεν είχε ιδέα από τίποτα και άλλο απ' τη πτώχεια της δεν είχε γνωρίσει. Ζούσε άμεριμνα, αδιαφορώντας για το κουτσομπολιό που γινόταν εις βάρος της απ' την γειτονιά. Στο κουτσομπολιό αυτό της Γκιζέλλας πρωτοστατούσε ή οικογένεια του *Ιβάν και κυρίως ή μητέρα του, ή όποια δεν άφηνε ευκαιρία να δηλώνη στον γιό της ότι «μια τέτοια ζητιάνα δεν μπορεί να την όνομάση νόφη της». *Όταν μάλιστα την άρραβωνιάστηκε ο *Ιβάν, του έδημιούργησε ενείσωδιο, απαιτώντας να στελιη πίσω την όπερα. Μα ο νέος είχε αδιαφορήσει για όλα και είχε έπιμεινει να παντρευτή την πτωχή ορφανή, παρά την θέληση των γονιών του. Την άγαπούσε με πραγματικό πάθος και ένοιωσε τον έαυτό του ίκανό να κάνει κάθε θυσία για χάρη της. Είναι όλθθητα πώς μόλις κατώρθωσε να θγάλη το ψωμί του, *Ήταν διόλιστας στην δημοτική όρχήστρα. Μα όταν άγαπά κανείς ελλικρινά και με τόσο δύναμη όπως ο *Ιβάν, μπορεί άνόγγυστα να όποπτη και μεγαλύτερες θυσίες.

Μία μέρα ο *Ιβάν πρόσέξε πώς ή Γκιζέλλα τραγουδούσε έξω και πώς ή φωνή της ήταν γλυκιά κι άρμονική. Σκέφθηκε τότε ότι ήταν άμωρία να πάη χαμένο ένα τέτοιο ταλέντο και την άλλη μέρα κι' όλος έφερε στο σπίτι της τον διευθυντή της όρχήστρας, που ήταν πολύ φίλος του. *Εκείνος έμεινε ενθουσιασμένος από την ώραία της φωνής και άρχισε να της κάνει μαθήματα φωνητικής μουσικής. *Ο *Ιβάν, ό,τι είχε και δεν είχε τό έώθευε γι' αυτόν τον σκοπό. Της ένοίκιασε μάλιστα και ένα καλό πιάνο.

*Η μητέρα της Γκιζέλλας, που δεν όποπτευόταν το μέλλον της κόρης της, λυπόταν τον κακόμοιρο νέο, για τις στερήσεις που ύποβάλλόταν για να μπορή να άντιμετωπίζη τα έξοδα της Γκιζέλλας.

Πέρασαν δυό όλόκληρα χρόνια, από τότε που ή Γκιζέλλα είχε άρχισει τα μαθήματα. *Ο *Ιβάν στο διάστημα αυτό δεν έτρωγε, δεν ντυόταν, για να μπορή να συντηρή την αγαπημένη του και την μητέρα της και για να μπορή να συνεχίζη εκείνη τις σπουδές της.

*Ένα θράδυ σε μία φιλονθρωπική γιορτή στο δημοτικό θέατρο ή Γκιζέλλα τραγούδησε. *Όλόκληρη ή αίθουσα, που ήταν άσφυγτικά γεμάτη, την άποθέωσε. Την άλλη μέρα ή ντόπιες έφημερίδες άφείραναν όλόκληρες στήλες για το ταλέντο της και σε λίγες μέρες ή όπερα της Βουδαπέστης της πρότεινε συνεργα-

ΜΙΚΟΣ

σία με δελεαστικούς θρους.

Η Γκιζέλλα χοροπηδούσε απ' την χαρά της. Μά ξαφνικά μία θαθεία μελαγχολία απλώθηκε στην διψή της και τὰ μάτια της θόλωσαν. Πού θάβρισκε χρήματα για τὸ ταξίδι και για μερικές απαραίτητες τουαλέτες; Ο 'Ιδάν χωρίς νὰ μιλῆση σηκώθηκε καὶ θῆκε ἔξω. Πῆγε σ' ὄλους τοὺς φίλους του, σ' ὄλους τοὺς γνωστούς του, παρακάλεισε ἰκέτευσε καὶ γύρισε στὴν Γκιζέλλα φέρνοντάς της τὸ ποσὸν ποὺ τῆς χρειαζόταν.

Εἶχε υποχρεωθῇ, εἶχε χρεωθῇ, εἶχε δεχθῇ θαρραλὴς τοκογλυφικούς θρους. Μὰ τί σημασία μπορούσαν νὰ εἶχαν αὐτά; Ἐκεῖνος ἦταν ἱκανοποιημένος ποὺ κατάρθωσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς ἀγαπημένης του. Ποιὰ θυσία εἶναι ἀρκετὴ γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπάμε;

Η Γκιζέλλα κρεμάστηκε στὸν λαϊκὸ τοῦ κλαίγοντας καὶ φιλώντας τρυφερά τὸν 'Ιδάν της. Καθῆσαν ὕστερα καὶ κατέστρωσαν τὰ μελλοντικὰ σχέδια: Ὁ 'Ιδάν πίστευε ἀδισταχτὰ γιὰ τὴν λαμπρὴ ἐπιτυχία τῆς Γκιζέλλας, ἡ ὁποία θὰ ἔμενε δυὸ χρόνια στὴν ἔπαρχία τῆς Βουδαπέστης καὶ ὕστερα θὰ γύριζε στὴν ἐπαρχία της. Μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ θὰ οἰκονομοῦσε στὸ διάστημα αὐτὸ, θ' ἀγόραζαν ἕνα προσδοκόρο χτήμα, θὰ παντρευόντουσαν καὶ θὰ ζοῦσαν ζωὴ χαρισμένη. Λίγες μέρες ἀργότερα ἡ Γκιζέλλα μὲ τὴν μητέρα της ἔφυγαν γιὰ τὴν Βουδαπέστη.

Η ἐπιτυχία τῆς Γκιζέλλας στὴ Βουδαπέστη ἦταν θριαμβευτική. Ὑπέγραψε νέο συμβόλαιο μὲ θρους ποὺ καλλιτέρους ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τῆς εἶχαν προτείνει. Σὲ ἐλάχιστο χρόνῳ εἶχε κερδίσει τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν συμπάθεια τοῦ κοινοῦ. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔχασε τὸν 'Ιδάν. Τοῦ ἔγραφε συχνὰ τρυφερά γράμματα, τὰ ὁποῖα ὅμως μὲ τὸν καιρὸ γινόντουσαν πιδ ἀραιὰ, λιγώτερο τρυφερά καὶ ἀργότερα πῆραν ἕνα ὕφος ἐπίσημο, ὥσπου μιά μέρα ἔπαψε πειὰ νὰ τοῦ γράφῃ. Γιὰ ἐπιστροφή στὴν ἐπαρχία οὐτε κοῦδέναν.

Πέρασαν ἔτσι πέντε χρόνια, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων ὁ 'Ιδάν εἶχε ζήσει σὲ μαύρη φτώχεια, γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξοφλήσῃ τὰ χρέη ποὺ εἶχε κάνει χάριν ἐκείνης. Ἀπελπισμένος πειὰ ἀπὸ τὴν σιωπὴ τῆς Γκιζέλλας καὶ μὲ κάποιον ἀόριστο φόβον στὴν ψυχὴ, πῆρε τὸ τραῖνο γιὰ τὴν Βουδαπέστη. Στὸν δρόμον σκεφτόταν τὴν ἐκπληξὴ ποὺ θὰ δοκίμαζε ἡ Γκιζέλλα, ἡ ὁποία ὡς τώρα ἀσφαλῶς θὰ εἶχε ἀρκετὲς οἰκονομίες, ὥστε νὰ παντρευτοῦν πειὰ γρήγορα. Μὲ τὴν ἀφέλειά του εἶχε φαντασθῇ μιά Γκιζέλλα ποὺ ζοῦσε οἰκονομικά καὶ γι' αὐτὸ ἔμεινε κατὰπληκτος, ὅταν εἶδε τὴν πολυτέλεια καὶ ὑπηρετίες μὲ λιθρέα.

Συνῆλθε σὲ λίγο ἀπὸ τὶς ὄνειροπολήσεις του, ἀνοίξε τὸν μπόγο του καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα κάμποσα κόκκινα μῆλα, τὰ ὁποῖα ἡ Γκιζέλλα του ἀγαποῦσε ἐξαιρετικά. Τὰ σκούπισε ἕνα-ἕνα καὶ τὰ ἔβαλε ἀπάνω στὸ τραπέζι ποὺ ἦταν κοντὰ του.

Κόντευαν μεσάνυχτα πειὰ. Ἄκουσε φωνὲς κάτω καὶ στὸ ἀνοιγμὰ τῆς πόρτας φάνηκε ἡ θειά-Μάρθα, ἡ πεθερὰ του, ἡ ὁποία ἔτρεξε κοντὰ του.

— 'Ιδάν! 'Ιδάν!... Πῶς εἶσαι, παιδάκι μου, πότε ἤλθες; τὸν ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον.

— Εἰμ' ἐδῶ ἀπὸ τὶς ὀχτῶ, περιμένοντάς σας, τῆς ἀπάντησε. Πῶ εἶναι ἡ Γκιζέλλα;

— Ἐχει μουσαφιρέους. Τώρα θάρθῃ κι' ἐκείνη.

Ὁ 'Ιδάν κυττοῦσε μὲ περιέργεια τὴν ὀψήφια πεθερὰ του, ποὺ ἦταν ντυμένη μὲ πολυτέλεια καὶ στὰ δαχτυλὰ της φοροῦσε μπριγιαντιένια δαχτυλίδια. Ἡ θειά Μάρθα μὲ μιά χαριτωμένη κίνησι χτύπησε τὸ κουδούνι.

— Νὰ μὰς σερβίρετε ἐδῶ, ἔγω κι' ὁ 'Ιδάν θὰ φάμε μαζί, εἶπε στὸν ὑπηρετῇ.

Ἄν καὶ πενοῦσε φοδερὰ, ὥστόσο οὔτε μιά μπουκιά δὲν ἔβαλε στὸ στόμα του ὁ 'Ιδάν.

Ξαφνικά ἀκούσε ἕνα τρίξιμο πόρτας. Γύρισε ἀπὸτομα καὶ εἶδε τὴν Γκιζέλλα μπροστὰ του σὲ δυὸ μέτρων ἀπὸ-

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

Τοῦ κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΤΑΒΑΣΙ

Ἐτοιμάζεται ἀνάλογη ποσότης κυὰ καθουριστοῦ ποὺ θὰ θράσῃ μὲ ντομάτα, νερό, λίγο κρασί καὶ ἀλατοπίπερο, ὅπως γιὰ τὸν κυὰ τοῦ παστῆτσιου. Γιὰ ἄρωμα θάζουν μέσα καὶ λίγο δυόσμο.

Ἐν τῷ μεταξὺ τηγανίζονται καὶ ἀρκετὲς μελιτζάνες, ὅπως γιὰ μουσακά. Στρώνουν τὶς μελιτζάνες σὲ ταβὰ ἢ ταψάκι θουτυρωμένο καὶ πασπαλισμένο μὲ μπόλικη γαλέτα. Ρίχνουν καὶ μιά χούφτα γαλέττα στὸν κυὰ νὰ σφιχθῇ καὶ τὸν στρώνουν στὶς μελιτζάνες. Ἀπὸ πάνω δὲ σπάζουν 2-3 αυγά σὲ πιάτο καὶ τὰ κυτποῦν, ὅπως γιὰ ὀμελέττα μὲ λίγο τυρὶ κι' ἀλατοπίπερο καὶ τὰ περιχύνουν ἀπὸ πάνω καὶ ψήνονται στὸν φούρνον ἐπὶ μισὴ ὥρα.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΟΤΣΙΡΟΣΑΛΑΤΑ

Ψήνουν ἀρκετὲς μελιτζάνες εἴτε στὴ χόβολη εἴτε στὸν φούρνον ὅπως συνήθως γιὰ σαλάτα. Ἀφοῦ δὲ ψηθῶν, τὶς καθαρίζουν ἀπὸ τὶς φλούδες καὶ τὶς θάζουν σὲ μπόλικο κρὺσ νερό νὰ ξεπλυθοῦν. Καθαρίζουν ἐπίσης ἀρκετὲς ντομάτες ἀπὸ τὶς φλούδες τῶν, τὶς στίβουν καὶ τὶς κοπανίζουν μὲ τὸ μαχαίρι φιλέας. Γιὰ νὰ καθαρίζονται εὐκόλως σὰν οὐκα ἢ ντομάτες, τὶς ρίχνουν γιὰ ἕνα λεπτὸ σὲ θραστὸ νερό, τὶς θγάζουν καὶ τὶς θουτοῦν ἀμέσως σὲ κρὺσ νερό. Τότε καθαρίζονται μὲ τὴν μύτη τοῦ μαχαίρι εὐκόλως.

Ἐπίσης κοπανίζουν τὶς μελιτζάνες στραγγισμένες καλὰ καὶ τὶς ἀνακατεύουν μὲ τὶς ντομάτες, προσθέτοντας μαϊντανό φυλὸ, λίγο κρεμμύδι πολὺ φυλὸ ἀλατοπίπερο καὶ ἀνάλογο λαδὸ-ξυδο. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουν ἑτοιμασθῇ οἱ τσίροι ὡς ἔ-ξῆς: Τοὺς κόβουν τὰ κεφάλια, τοὺς κοπανίζουν καὶ τοὺς ἀνοίγουν θγάζοντας τὸ χονδρὸ κόκκαλο. Τοὺς σπίζουν κατόπιν σὲ μικρά-μικρά κομμάτια καὶ τοὺς θάζουν νὰ μουσκέψουν 5-6 ὥρες πρὶν σὲ νερό καὶ εὐδὶ.

Κατόπιν τοὺς στραγγίζουν καὶ τοὺς θάζουν σ' ἕνα χονδρὸ στρατσόχαρτο, τοὺς τυρὶν σὲ νερό καὶ εὐδὶ. Κατόπιν τοὺς θάζουν σὲ πιάτο μὲ λαδὸ-ξυδο νὰ μείνουν καμμιὰ ὥρα καὶ ὕστερα σερβίρεται ἡ σαλάτα μὲ γύρω-γύρω τοὺς τσίρους.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

στασι. "Ω! πόσο ὠραία ἦταν!

Ὁ 'Ιδάν τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ ἦταν ἔτοιμος νὰ τρέξῃ ν' τὴν ἀρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τῆς πῇ:

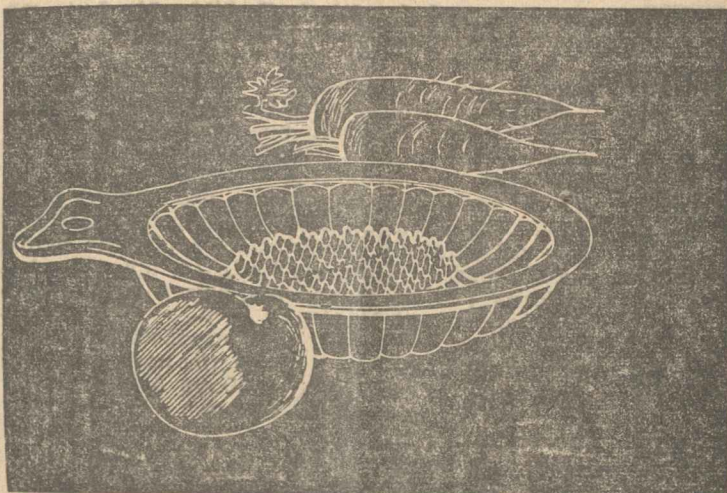
— Νάμαι Γκιζέλλα! Σοὺ ἔφερα καὶ κόκκινα μῆλα, ποὺ τ' ἀγαπᾷς τόσο.

Μὰ τοῦ κόπηκε ἡμιλιὰ καὶ καρφώθηκε στὴ θέσι του σὰν κεραυνοβολημένος, ὅταν εἶδε τὴν Γκιζέλλα νὰ τὸν χαιρετᾷ μ' ἕνα ἐλαφρὸ κούνημα τοῦ κεφαλοῦ καὶ νὰ τὸν βλέπῃ ψυχρὰ καὶ μ' ἀπάθεια! Σὰν σὲ ὄνειρον τὴν ἀκούσε νὰ τοῦ λέῃ:

— Χάρηκα πολὺ ποὺ ἦρθατε, κύριε Κερτές. Λυποῦμαι μὰ δὲν μπορῶ νὰ ἀσχοληθῶ μὲ σὰς περισσότερὴ ὥρα ἀπὸψε. Ἐχω θλέπετε ξένους... Ἄν δὲν γελιέμαι σὰς χροστῶ ἕνα μικρὸ ποσὸν ποὺ δὲ δανείσατε, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγω ἀπ' τὴν πατρίδα μας... Νομίζω; Περᾶστε αὐριο ἀπ' τὸν οἰκονόμον μου, νὰ σὰς δώσῃ ἕνα τσεκ γιὰ τὸ ποσὸν ἐκεῖνο! Θὰ τοῦ δώσω ἐντολή.

Στὴν ψυχὴ τοῦ 'Ιδάν εἶχε κρημινισθῇ ἕνας κόσμος δόλο-κλῆρος. Δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα του. Ἐκανε μιά ἀπότομη μεταβολή, πῆρε τὸν μπόγο του καὶ τὴν σκισμένη θαλίττα του καὶ χωρὶς κἄν νὰ καλῆνυχτίσῃ, θῆκε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, τρεκλίζοντας σὰν μεθυσμένος!

ΦΡΑΝΤΣ ΦΕΝΤΡΙΚ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

(Στὴ σειρά τῶν δημοσιογραφικῶν ἀναμνήσεων ποὺ ἔχουμε ἀρχίσει νὰ δημοσιεύουμε, ὁ γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος Ἄνρὺ Μπερώ διηγείται σήμερον τὸ παρακάτω χαριτωμένο ἀνέκδοτο τῆς δημοσιογραφικῆς ζωῆς του.)

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παγκοσμίου πολέμου, πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ ντεμπουτάρω στὴν δημοσιογραφία. Ἀλλὰ μοῦ χρειάζονταν ἕνα στήριγμα καὶ τὸ ἔβρισκα στὸ πρόσωπο τοῦ Γκουστάβ Τερῦ, διευθυντοῦ τοῦ «Ἐργου». Ἦμουνα τότε... ὁ πῶ ἀγνωστος ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους. Δὲν εἶχα κανένα ἄλλο προσόν, ἀπὸ τὴν καλὴ μου ἐμφάνισι καὶ μιά ἐξαιρετικὴν ἱκανότητα νὰ ντύνομαι κομψά. Ἐφωδισμένος μ' αὐτά, παρουσιάστηκα στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ.

Ὁ Τερὺ μὲ κύτταξε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια, πίσω ἀπ' τὰ γυαλιά του, ὕστερα, δίχως γυαλιά καὶ τέλος, σὲ λίγη ὥρα, ξανακυττάζοντάς με, μὲ ρώτησε μ' ἕνα ὕφος ἡρεμο καὶ ψυχρῶ:

— Ἐχετε κάνει ρεπορτάζ, κύριε;

Δὲν εἶχα κάνει ποτὲ μοῦ ρεπορτάζ. Ἀλλὰ κι' ἂν ἄκόμα ὁ Τερὺ μὲ ρωτοῦσε ἂν ἦμουνα καθηγητῆς τοῦ μπιλιάρ-δου, εἰδικὸς στὴν γραφολογία, ἀνθοκόμος ἢ θραχιάνος, θὰ τοῦ ἀπαντοῦσα μὲ τὴν ἴδια κατηγορηματικότητα:

— Μάλιστα, κύριε.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μοῦ ἀποκρίθηκεν ὁ διευθυντῆς τοῦ «Ἐργου», θὰ ἔχετε ἀμέσως τὴν εὐκαιρία ν' ἀναδειχθῆτε, Ἀύριο τὸ μεσημέρι ἀνοίγει, στὸ Καί ν' Ὁρασί, τὸ Διεθνὲς Συνέδριον τῆς Εἰρήνης. Καμμιὰ ἀδεια εἰσόδου δὲν δόθηκε στὸν Τύπον. Θὰ χρειαστῇ νὰ εἰσχωρήσετε ἐκεῖ καὶ νὰ δώσετε στὴν ἐφημερίδα μας μιά περιγραφὴ ἀκριβῆ, ζωντανή, λεπτομερειακὴ καὶ καλογραμμένη τοῦ κάθε τι ποὺ θὰ διτῇ.

— Πολὺ καλὰ, τοῦ εἶπα.

Καὶ γύρισα στὸ σπιτί μου, λουσμένος ἀπὸ ἕνα κρὺσ ἰδρώτα.

Τὴν ἐπομένη, θρισκόμουν ἀπὸ νωρὶς ἔξω ἀπὸ τὸ Καί ν' Ὁρασί. Ἀπ' ἔξω ἔβλεπα πλάτεια, ἀμέτρητο πλῆθος περιέργων μόλις συγκρατιῶν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ δὲν χωρατεύανε καθόλου. Ἐν τούτοις, δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολο νὰ περάσω ὡς τὴν ἐσωτερικὴ αὐλὴ, ὅπου θρισκόταν ἕνα ποικίλον πλῆθος ρεπόρτερ καὶ φωτογράφων. Ἡ δυσκολία ἀρχισε γιὰ μένα ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ ἔφθασαν ὁ Πουαγκαρέ, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ δὲν ὑπῆρχε πειὰ τιποτὴ γιὰ νὰ δοῦμε στὸ μέρος ποὺ θρισκόμαστε.

Νὰ ἐπιχειροῦσα νὰ εἰσχωρήσω στὸ μέρος ποῦχε κρατηθῇ εἰδικὴ θέσι γιὰ τοὺς προνομιούχους συντάκτες (δηλαδὴ γιὰ τοὺς ἀπεσταλμένους τῶν πρακτορείων Χαθὰς καὶ Ρώυτερ), μοῦ φάνηκε σὰν μιά ἐπιτελὴς μάταιη προσπάθεια, ἀφοῦ μάλιστα ἡ Θερμοπλῆς αὐτὲς φυλαγόντουσαν ἀπὸ καλοδεμένους μοντέρνους Σπαρτιάτες, ποὺ ὁ Λεωνίδας τὸν δὲν ἀστενεύονταν καθόλου. Ἦμουνα πολὺ ἀμήχανος, ὅταν ἔφθασαν ἕνα αὐτοκίνητο, φέρνοντας μερικοὺς ἐπιτετραμμένους, ποὺ ἀμέσως κατὰπληκτοὶ ἦσαν ἀπὸ τὰ Βαλκάνια.

Οἱ ἀπεσταλμένοι, σύμφωνα μ' ἕνα αὐστηρὸ πρωτόκολλο, σὲ ὅποιο εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ ὑποκύψῃ κι' αὐτοὶ ὁ πρόεδρος Οὐλῶων, ἀρχισαν ν' ἀνεβαίνουν στὴ σειρά τῆς μεγάλης μαρμαρίνης σκάλας, κρατώντας σὲ χερί τὰ καπέλλα τους. Μιά ἰδέα ποὺ ἦρθε τότε: Δὲν θὰ μπορούσε τάχα ἀπὸ τὴν ἀριεὶ αὐτῇ τῶν ἐπιτετραμμένων τῶν διαφόρων κρατῶν, νὰ ἐπωφεληθῇ κι' ἕνας φτωχὸς ρεπόρτερ, ποὺ εἶχε μάλιστα τὸ ἀπαραιτήτο παρουσιαστικόν, γιὰ νὰ περάσῃ κι' ἐκεῖνος, ἀνάμεσα τοὺς, σὰν ἐπιτετραμμένος;

Πραγματικά, δὲν γελᾶστηκα καθόλου. Ἀκολουθώντας τοὺς ἐπιτετραμμένους εἰσχωροῦσα σὲ λίγο μέσα στὸ Βουλευτήριον. Ἀλλοῖμονο! Μόλις θρέθηκα κεῖ μέσα, ἔνοιωσα νὰ μὲ περιλούῃ ὁ κρὺος ἰδρώτας τῆς αγωνίας. Ὅλες ἡ

Ὁ Ἐρρίκος Μπερώ

θέσεις ἦσαν ἀριθμημένες. Μπροστὰ σὲ κάθε καρέκλα ὑπῆρχε μιά πινακίδα καὶ σ' αὐτὴν τὴν πινακίδα ἦταν μιά κάρτα μὲ τ' ὄνομα τοῦ κατόχου κάθε θέσεως. Ὅταν ὁλος ὁ κόσμος θὰ καθότανε, θάμενα ἐγὼ μονάχος μου ὄρθιος, δίχως θέσι. Τὶ θάλεγα τότε στὸν κλητῆρα, ὅταν θάρχονταν νὰ μὲ ρωτήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ποὺ ἀντιπροσώπευα; Ἄν ἀπαντοῦσα: «Τὴν Κούβα, τὴν Ζανζιβάρη ἢ τὰς νήσους Φιτζι», αὐτὸ δὲν θὰ μπορούσε νὰ ταχτοποιήσῃ καθόλου τὴν θέσι μου. Θὰ τὴν εἶχα πολὺ ἀσχημα. Κινδύνευα νὰ συλληθῶ, σὰν μικροκατάσκοπος ἢ κάτι τέτοιο, καὶ νὰ παραδοθῶ στὰ χερί τῆς ἀστυνομίας.

Στὴν γειτονικὴ, αἰθουσα, χωρισμένη ἀπὸ τὴν μεγάλην αἰθουσα τῶν συνεδριάσεων μ' ἕνα λεπτὸ σανίδωμα, σκεπασμένο μὲ τάπητες, ὑπῆρχεν ἕνα πλῆθος στενογράφων, σκισσογράφων, φωτογράφων, ἀκολουθῶν πρεσβειῶν καὶ ξένων δημοσιογράφων.

Σκέφθηκα τότε — ἐκμεταλλευόμενος τὴν συγκίνησι καὶ τὴν αἰσθησι ποὺ προκαλοῦσε ἡ εἰσόδος τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας — νὰ χωθῶ στὴν ἀκρὴ τῶν μεγάλων τραπέζων γύρω στὰ ὁποῖα θὰ καθόντουσαν οἱ σύεδροι. Ἐτσι, τέλος, θρέθηκα σὲ μιά γωνία ἀρκετὰ στενώχωρη, ποὺ μοῦ φάνηκε κατὰλληλὴ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου μου.

Ἦμουν ὄρθιος, ἀνάμεσα σ' ἕναν Γαλιανέζο, ποὺ μὲ φόρτωνε φιλοφρονήσεις καὶ σ' ἕναν Ἑγγλέζο, ἀλύγιστο κι' εὐγενικό.

Τὴ στιγμή ποὺ οἱ γειτονέες μου εἶχαν ἀφαιρεθῇ, κυττάζοντας τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας νὰ περνᾷ, ἄφησα τὸ μαντῆλι μου νὰ πέσῃ πολὺ κοντὰ στὰ πόδια ἐνὸς τραπέζιου καὶ σκύβοντας γιὰ νὰ τὸ μαζέψω γλύστρησα κάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμα τοῦ τραπέζιου, μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ χαμογελώντας θριαμβευτικά.

Εἶχα σωθῇ.

Ἀπὸ κείνο τὸ μέρος, μπόρεσα νὰ τὰ δῶ ὅλα, χωρὶς νὰ φαίνομαι. Τούλαχι-στον ἀπὸ τὴν ἀρχὴ. Γιατὶ σὲ λίγο ἀποθρασύνθηκα μέχρι τοῦ σημείου νὰ σκαρφαλώσω πάνω σ' ἕνα τραπέζι, γιὰ νὰ μωρέσω νὰ θαυμάσω καλλίτερα τὸν Πρόεδρον Οὐλῶωνα καὶ τὸ ἀλησμόνητο χαμόγελό του. Γιὰ κακὴ μου τύχη ὅμως, ἔσπρωξα μὲ τὸ πόδι μου ἕνα καλαμάκι, ποὺ κατὰσπασε μ' ἕναν θόρυβο, καθόλου σύμφωνα μὲ τὸ πρωτόκολλο. Τότε εἶδα, ὅχι δίχως τρόμον, τὸ βλέμμα τοῦ Κλεμανσώ νὰ καρφώνεται πάνω μου... Ὁ καθέννας θὰ θυμᾶται αὐτὸ τὸ βλέμμα, ποὺ σ' ἔκανε νὰ χάνης τὸ θάρρος σου καὶ ἔτρεπε εἰς φυγὴν τοὺς βουλευτάς...

Στὴν ἐμφάνισί μου μιάζω πολὺ σὰν ἰταλὸς τενόρος, τόσο ποὺ ὁ Γίγας φαίνονταν ἔτοιμος γιὰ μιά στιγμή νὰ ρωτήσῃ ἂν αὐτοὶ ὁ ἀγνωστος ὄρθιος πάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ γραπωμένος ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα, εἶχεν ἀνέθει ἐκεῖ, γιὰ νὰ τραγουδήσῃ μιά καντάδα πρὸς τιμὴν τῆς εἰρήνης. Ὅσο γιὰ μένα, τὸ βλέμμα τοῦ Κλεμανσώ ἔφθασε γιὰ νὰ μὲ κινήσῃ νὰ χάσω διὰ τὸ θράσος μου. Κατέβηκα ἀμέσως ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό μου καὶ προσπάθησα νὰ χαθῶ ἀνάμεσα στὸ ἐτερόκλητον πλῆθος τῶν διαφόρων «Συνεδριῶν τῆς Εἰρήνης».

Εἶχα θριαμβεύσει. Τὰ εἶχα δῇ, τὰ εἶχ' ἀκούσει ὅλα! Καὶ τὸ θράδω, ὁ Γκουστάβ Τερὺ, εἶχε πάνω στὸ γραφεῖο του, τὸ ἄρθρο μου. Μπορῶ πολὺ καλὰ νὰ τοῦ ὁμολογήσω σήμερον ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ μοῦ κρατήσῃ καμμιὰ μνησικακία. Ἄν τοῦ εἶχα ὁμολογήσει τότε πῶς δὲν εἶχα καμμιὰ ἰδέαν ἀπὸ ρεπορτάζ, ἀσφαλῶς δὲν θὰ πετύγαναι τὸν ὠραῖο ἐκεῖνο πρῶτο μου δημοσιογραφικόν θρίαμβον.

HENRI BERAUD

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

ΕΙΧΑΝΕ πάρει το τραίνο και είχαν έρθει σ' αυτήν την έξοχή, για να ξαναθυμηθούνε ακόμα μία φορά, τρέχοντας ανάμεσα στα ανθισμένα λειβάδια, τα παιδικά τους χρόνια και για να μπορούνε κατόπιν να διηγηθούν στους φίλους των και στους γνωστούς των αυτήν την κυριακάτικη έκδρομή τους. Είχανε περπατήσει πάνω στο δροσερό χορτάρι, είχανε θγάλει επιφανήματα θαυμασμού μπρός σε κάθε ωραίο τοπίο που συναντούσαν κ' ύστερα προφυλαγμένοι, κάτω απ' το πυκνό φύλλωμα ενός μεγάλου δέντρου, είχανε φάει κρύο ψητό, αυγά, τυρί και είχανε πιη δροσερό νερό από τα παγούρια τους. "Υστερα, αφού δοκίμασαν του κάκου να κοιμηθούνε, κατέληξαν τέλος στο συμπέρασμα πως είχανε χάσει την ημέρα τους... "Η νέα γυναίκα μάλιστα έλεγε πως θάκαναν καλλίτερα να πηγαίνανε σ' έναν κινηματογράφο, ή απλούστατα, σ' ένα οποιοδήποτε κέντρο, για να πιούνε καμμία μπύρα.

Το τραίνο θάφευγε ύστερα από δυο ώρες. Από άνια, πήραν τον δρόμο προς τον σταθμό, με την ελπίδα πως θαύρισκαν εκεί τίποτε γνωστά τους πρόσωπα. Βάδιζαν σιωπηλοί και με ύφος κουρασμένο.

Καθώς πλησιάζανε στον μικρό σταθμό, είδανε στον δρόμο, στη σκιά των δέντρων, ένα μεγαλοπρεπές αυτοκίνητο, ολοκαίνουργιο, άστραφτερό, τελευταίο μοντέλο.

"Η νέα γυναίκα πλησίασε το αυτοκίνητο.

— Κύτταξε, Ρομπέρ, είπε, τί ωραίο άμάξι!

— Ναι, είπεν ο σύζυγός της, είναι μία «Πακάρ» αεροδυναμική...

Δίχως να το άπαντήση, ή "Ελενα θαύμαζε το ωραίο αυτοκίνητο και είχε θυισθη σε σκέψεις. "Αν ο άντρας της ήταν πλούσιος, θα είχαν έρθει σ' αυτή την έξοχή, όχι με έκδρομικό τραίνο τρίτης τάξεως, αλλά μ' ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο σαν αυτό έδω, που θα το οδηγούσεν ή Γ. δια. "Η καλλίτερα, δεν θα είχαν έρθει σ' αυτήν την άπαισία έξοχή, αλλά θα είχε πάει σε κανένα άστραφτερό και γεμάτο κόσμο κέντρο διασκεδάσεως, όπου θα έκανε όλον τον κόσμο ν' άποθαυμάζη την τουαλέτια της και την όμορφία της. Γιατί όλος ο κόσμος την διαβεβαίωνε πως ήτανε πολύ ωραία. Πώς είχε δεχθή να παντρευτή, δεκαοχτώ χρονών μόλις και τόσον ωραία, μ' έναν άσημο μηχανικό, δίχως περιουσία; "Ο Ρομπέρ μπορούσε ποτέ να της προσφέρει ένα τέτοιο αυτοκίνητο;

Μά ξαφνικά, ή "Ελενα ένοιωσε μέσα της τη φωνή των τύψεων: «Είσαι άδικη» της έλεγεν αυτή ή φωνή. Τότε κύτταξε τον άντρα της, με τους πλατείς ώμους, τή λαμπέρα του μάτια που ένέπνεαν έμπιστοσύνη και που φαινόταν σαν να λένε: «Μην στενοχωριέσαι, θα έργασθώ και θ' άποκτήσης μία μέρα ένα αυτοκίνητο ωραίο, σαν αυτό έδω!»

"Η "Ελενα κύτταξε ακόμα μία φορά το αυτοκίνητο και είπε:

— "Αχ! άν μπορούσαμε ν' άνεθόμμε σ' αυτό!

"Εκείνη τη στιγμή, σαν να έγινε ένα βαθύ, ένας άνθωπος, που ήτανε ξαπλωμένος στην σκιά των μεγάλων δέντρων που πλαισίωναν τον δρόμο, σηκώθηκε και πλησιάζοντας τ' έζυγάρι:

— "Αν θέλατε να μου κάνετε την ευχαρίστησι, τούς είπε, ν' άνεθώτε στο άμάξι μου και να δεχθήτε έναν μικρό περίπατο...

"Υστερα τούς συστήθηκε:

— Δόκτωρ Ρενέ Γκριφά...

— Μηχανικός Ρομπέρ Ραμό και ή γυναίκα μου "Ελενα...

"Η "Ελενα είχε γίνει κατακόκκινη. Κύτταξε τον άντρα της και πρόσεξε τον έντελώς χαρακτηριστικό μορφασμό που έπαιρνε ή φυσιογνωμία του, όταν ήταν δυσαρεστημένος. "Αλλά θιάστηκε ν' άπαντήση:

— Δεν μπορούμε να μην δεχθούμε μία τόσο ευγενική πρόσκλησι...

"Ο δόκτωρ κάθησε στο θολάν. "Η "Ελενα πήρε θιαστικά θέσι στο πλάι του. Από μέσα του, ο μηχανικός σκέφτηκε πως θάκανε καλλίτερα να καθόταν αυτός στη μέση, μα δεν είπε τίποτα, κάθησε στην άκρη και ξανάκλεισε την πορτίέρα. "Ετσι τó είχε θελήσει ή τύχη.

Τό μοτέρ, που άρχισε να κινείται μ' ένα έλαφρό ρουρόνισμα έκανε την καρδιά της "Ελενας να χτυπήσει. "Ετσι έθλεπε να πραγματοποιείται τó όνειρό της — να κάνει έναν περίπατο μ' ένα τόσο ωραίο αυτοκίνητο!

"Α! πραγματικά, μπορούσε να έλπιση ακόμα περισσότερο, αφού ή τύχη της χαμογελούσε σήμερα κατά τέτοιον τρόπο. Κύτταξε κρυφά τον δόκτωρα.

"Ηταν ένας άντρας εύχρηστος, ντυμένος κομψά, με άδρα χαρακτηριστικά. Τά μαλλιά του άσπριζαν έλαφρά στους κροτάφους. Τά γανθοφορεμένα χέρια του διέβυναν επιδέξια τó θολάν.

"Η "Ελενα κύτταξεν έπειτα τον άντρα της. Αυτός είχε πιδ νεανικό πρόσωπο. Καθόταν άλύγιστος και είχε καρφωμένο τó θέλημα του στον όριζοντα. "Η "Ελενα σφίχθηκε στον άντρα της, με μία αντίδρασι έντελώς γυναικεία. Τώρα τó αυτοκίνητο προχωρούσε κατ' ευθείαν μπροστά, καταβροχθίζοντας τις άποστάσεις. "Ενας καταπράσινος λοφίσκος φάνηκε στον όριζοντα, μα τον προσπέρασαν γρήγορα και τόν άφησαν πίσω τους. "Υστερα διάσχισαν ένα μικρό χωριό, τρέχοντας ανάμεσα από ένα πλήθος τρομαγμένα πουλερικά. "Η "Ελενα άφησε μικρές κραυγές και ύστερα γελούς, κυττάζοντας πότε τον άντρα της και πότε τον δόκτωρα.

"Ο γιατρός παρακολουθούσε, όπως καθόταν στο πλάι του. Μάντευε από πριν τις στιγμές που θα ήταν τρομαγμένη, χαρούμενη ή θ' άναντρίχιαζε. Ξαφνικά, ο Ρομπέρ θυμήθηκε την ώρα του τραίνου, που πλησίαζε.

— "Αλλά θα σάς οδηγήσω ως τó σπίτι σας, είπεν ο δόκτωρ.

Στην πρότασί του αυτή δεχθηκε μία ξερή άρνησι έκ μέρους του μηχανικού. Μέσα σ' αυτήν την άρνησι υπήρχεν ή τραχύτης του ανθρώπου, που θρίσκε πως ή άστειότης είχε παραταθή αρκετά. "Η "Ελενα κύτταξε τον άντρα της με μία έκφρασι άπογοητεύσεως. "Εκείνος έγινε κατακόκκινος.

Τίποτε άπ' όλα αυτά δεν είχε διαφύγει από τον δόκτωρα. Τώρα κυλούσανε σόν δρόμο του σταθμού.

— Εισαστε πολύ εύτυχισμένοι έσείς οι δυο, που έχετε νειάτα και καλήν ύγεια, είπεν ο γιατρός.

Οι δυο νέοι κύτταξαν τον γιατρό μ' ένα ύφος έρωτηματικό.

— Είμαι σαράντα χρονών, τούς εξήγησε και έχω προσβληθή από έναν τρομερό καρκίνο του στομάχου. Θά ζήσω (Συνέχεια στη σελίδα 58)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

Τραγουδώντα/ΤΗΝ ΑΥΓΗ

(Συνέχεια από τó προηγούμενο)

— "Οχι, παιδί μου, άπάντησε, ή "Αντωνία με σοβαρότητα. Δεν κάνει. Ποτέ δεν παρέλειψες την προσευχή σου κ' είμαι

θέβαι ότι θα την κάνης και σήμερα. "Ελα, άγάπη μου — έπρόθεσε τρυφερά — διάβασέ την... "Όταν θα τελειώσης, έχω ακόμα να κάνω κάτι... "Εσύ θα μάθης τά μαθήματά σου. "Ο πάτερ-Ιωσήφ έμεινε ευχαριστημένος σήμερα από σένα;

— Ναι, άπάντησε ο Φίλιππος. Μου είπε ότι τά γραπτά μου ήταν πολύ καλά. "Ας διαβάσω λοιπόν την προσευχή, αφού δεν γίνεται άλλοιώς! είπε ο Φίλιππος στενάζοντας θαθεία.

Και με μεγάλη σοβαρότητα στην έκφρασί του, άπηγγειλε με φωνή μονότονη, κυττάζοντας κάπου-κάπου και τó θιβλίο, διάφορα άποσπάσματα της Γραφής.

"Αφού τελείωσε, ή "Αντωνία έκλινε γαλήνια τó κεφάλι της και ψιθύρισε: «Αμήν».

Τότε ο Φίλιππος έπηρε τά θιβλία του, κάθησε στα σκαλοπάτια της εισόδου, κάτω από τον έξωστη, και άρχισε να μελετά κάτω από τó αδύνατο φώς του δειλινού, ενώ ή "Αντωνία καταγινόταν με διάφορες δουλειές του σπιτιού.

"Όταν ή "Αντωνία βγήκε έξω, κύτταξε τον Φίλιππο κι' άμέσως μία ζωνηρή άνησυχία ζωγραφίστηκε στα χαρακτηριστικά της...

Τό παιδάκι καθόταν στήριζοντας τó μικρό χαριτωμένο κεφάλι του στο χέρι του, ενώ τά θιβλία του ήταν σωριασμένα μπροστά στα πόδια του.

Φαινόταν θυισμένο σε θαθείες σκέψεις. Τί να σκεφτόταν τάχα;

"Η "Αντωνία, σαν να μάντεψε αυτό που τον άπασχολούσε, χλώμιασε έξαφνα και τά χέρια της άρχισαν να τρέμουν έλαφρά...

Φοβόταν... "Υπήρχε κάτι που τó φοβόταν από καιρό... Αυτό τó κάτι ήταν μία έρώτησις... μία έρώτησις που ίσως ο Φίλιππος έτοιμαζόταν να της κάνει τη στιγμή εκείνη...

"Όπως τó παιδάκι καθόταν εκεί, κάτω από τó γλυκό φώς του δειλινού που έσθυνε, φάνηκε έξαφνα στην ηλικιωμένη μαύρη, ότι είχε μεγαλώσει αρκετά και προαισθάνθηκε ότι θα γινόταν αυτό που φοβόταν.

Πραγματικά, ο Φίλιππος ύψωσε τά γεμάτα φώς μάτια του, τά προσήλωσε στην άγαθη γυναίκα και της είπε:

— Θεία "Αντωνία, αυτός ο κύριος, ο ζωγράφος, με ρώτησε σήμερα άν ο πατέρας μου κ' ή μητέρα μου ζούν... "Αλήθεια, ζούνε, θεία;

"Η "Αντωνία χλώμιασε ακόμα περισσότερο και γύρισε άλλοι τά μάτια της.

— "Οχι, άπάντησε με φωνή τρεμάμενη. "Οχι, παιδί μου... Τους έχασες και τούς δυο όταν ήσουν πολύ μικρός, νήπιο σχεδόν...

"Α! έκανε ο Φίλιππος σκεπτικός.

Κι' έπειτα από μερικές στιγμές, ξαναρώτησε:

"Ο ζωγράφος με ρώτησε ακόμα πως είναι τó άλλο μου όνομα... Μόνο Φίλιππο με λένε; Δεν έχω έπίθετο;

— "Έχεις θέβαια έπίθετο, άπάντησε ή μαύρη:

"Αλλά σε τί θα σου χρειαζόταν... "Ενα παιδάκι σαν εσένα τί τó θέλει τó έπίθετο;

— "Ω! θέλω να τó μάθω, θεία "Αντωνία! άπάντησε ζωηρά ο Φίλιππος. "Όλα τά άλλα παιδιά έχουν δυο όνόματα... Νά, κι' αυτός ακόμα ο Μπίλ που είναι τόσο φτωχός έχει δυο όνόματα... Τόν λένε Μπίλ Μπρόουν, Κι' έγώ είμαι μόνο ο Φίλιππος της "Αντωνίας.

"Ενα σύννεφο θλίψεως ίσκιασε τó πρόσωπο της μαύρης, ή όποία έπί μερικές στιγμές έμεινε σιωπηλή. "Επειτα, με τόνο σοβαρό κι' άποφασιστικό, είπε:

— Φίλιππε, μη μου ξανακάμεις πειά τέτοιες έρωτήσεις... "Όταν έρθη ή ώρα για να μάθης αυτό που με ρωτάς, ο πάτερ-Ιωσήφ θα σου τó πη, άν έγώ έχω πεθάνει... Αυτός έχει όλα τά χαρτιά που γράφουν για σένα. Τίποτε άλλο δεν μπορώ να σου πω τώρα... Μη τά συλλογίζεσαι αυτά τά πράγματα, παιδί μου... Δεν είναι για την ηλικία σου... Συνέχισε τó διάβασμά σου για να ξέρης τά μαθήματά σου αύριο τó πρωί και να ευχαριστηθή πάλι ο πάτερ-Ιωσήφ.

"Ο Φίλιππος θέλησε να συνεχίση τó διάβασμά του. "Αλλά δεν μπορούσε... Τού ήταν αδύνατον... "Ο νους του πετούσε άλλοι, μακριά από τις σελίδες του θιβλίου του. "Η περιέργεια, που είχε γεννηθή έξαφνα μέσα του, κυριεύσε έντελώς τó μυαλό του.

"Η θεία "Αντωνία δεν είχε θελήσει ν' άπαντήση στην έρώτησή του... Ποιός έφεί όμως άν ο πάτερ - Ιωσήφ δεν φαινόταν πιδ πρόθυμος... Και σκεφτόταν να τόν ρωτήση την άλλη μέρα...

Η

Ο ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ

"Όταν ή Δέα έφθασε στο φτωχικό σπίτι, όπου είχε περάσει όλα τά θλιβέρα χρόνια της παιδικής της ηλικίας, έσπρωξε την πόρτα όρμητικά και, αφού πέρασε τον μικρό διάδρομο, έτρεξε στο δωμάτιο του πατέρα της, έχοντας έσπρωξ την πόρτα.

— Πατέρα, πατέρα! φώναξε, θάχοντας τó στόμα της στην τρύπα της κλειδανίας. Είμ' έγώ, ή Δέα! "Ανοίξτε μου γρήγορα!

"Επειτα από μερικές στιγμές άνυπόμονης άναμνήσις, ή μικρούλα άκουσε ένα άργό και σуртό θύμα κι' ένα χέρι που φαινόταν άσθενικό και τρεμάμενο, έστρώσε από μέσα τó κλειδί.

"Η πόρτα τέλος άνοίξε και παρουσιάστηκε ένας άντρας γλωμός, με μακριά γενιά, με θαυουλαμένα μάτια, με μαλλιά μακριά και πυκνά.

— Πατέρα, πατέρα! Κυττάχτε τί σας φέρονω!... Πούλησα τόν Κουασιμόδο και σάς άγοράσα κάτι να φάτε...

"Ο άσθροπος εκείνος κύτταξε τη μικρούλα σιωπηλός κι' άπορημένος, σαν να μη συναισθανότανε τί γινόταν γύρω του.

"Επειτα, έφερε τó χέρι του στο μέτωπό του σαν να ήθελε να συγκεντρώση τις σκέψεις του και να ζυγήση την μήνη του.

"Η Δέα ήταν έξαλλημένη και λαχάνισζε από τó τρέξιμο. "Όστόσο, αφού έκλεισε την πόρτα, παράτησε τó καλάθι της κι' έτρεξε ν' άνοίξη τά παράθυρα, γιατί τó δωμάτιο ήταν θυισμένο στο σκο

τάδι. "Επειτα τράβηξε μιά πολυθρόνα κοντά στο μεγάλο τραπέζι που ήταν γεμάτο διθλία και μικρά κέρβια αγαλματάκια, τελειωμένα κι' ατέλειωτα, έκανε λίγο τόπο, σ' αυτό και ξεδιπλώσε την πετσέτα όπου είχε τυλίξει τα τρόφιμα που της είχε δώσει η Σελίνα κι' αυτά που είχε αγοράσει η ίδια. Πλησίασε κατόπιν τόν πατέρα της κι' αγκαλιάζοντάς τον, τόν ώδηγησε ως την πολυθρόνα και τόν έβαλε να καθήση σ' αυτή.

"Εκείνος κύτταξε σιωπηλός τις προετοιμασίες που είχε κάνει η κόρη του και άφθονα δάκρυα άρχισαν να κυλούν στα χλωμά μάγουλά του...

— Για μένα είν' αυτά; ψιθύρισε σέ κάποια στιγμή.

— Ναι, πατέρα, απάντησε η Δέα, για σάς... "Όλα είναι για σάς...

— "Όχι, δεν θα τα φάω όλα... Φάε και σύ, παιδί μου... Σίγουρα θα πεινάς...

— "Εγώ έφαγα, πατέρα... Αυτά είναι όλα για σάς... Φάτε απ' αυτό να δήτε τι ώραίο που είναι! είπε η μικρούλα θάζοντας μπροστά στον πατέρα της ένα κομμάτι κοτόπουλο.

— Δεν πεινάω! απάντησε εκείνος με φωνή σβυσμένη. Δεν μπορώ να φάω... Είμαι πολύ αδιάθετος... δεν έχω όρεξη... δεν έχω καθόλου όρεξη, παιδί μου...

— "Ω! καλέ μου πατέρα!... Δοκιμάστε σάς παρακαλώ, αυτά τα ώραία πράγματα... Τά έφερα όλα για σάς... Καί πούλησα τόν Κουασιμόδο... Νά τα χρήματά.

Πέρασε τó χέρι της στον λαιμό του πατέρα της και καθώς με τó άλλο χέρι απόθετε στο τραπέζι τó χαρτονόμισμα τών πέντε δολλαρίων, έπρόσθεσε:

— Μου έδωσαν πέντε δολάρια για τόν Κουασιμόδο... Δεν είν' άσχημα, έ; Τώρα δεν θα πεινάσετε ποτέ πειά...

"Ελάτε, καλέ μου πατέρα, σηκώστε λίγο τα μάτια σας και κυττάχτε με!... Κυττάχτε τη μικρούλα σας Δέα... Ξεχάστε λίγο τόν πονοκέφαλό σας και προσπαθήστε να φάτε... Αυτό θα σάς κάνει καλό...

Και ή μικρούλα έσφιγγε τó μάγουλό του με τρυφερότητα...

"Εκείνος έμεινε επί πολλή ώρα με τα μάτια του προσηλωμένα στο χαρτονόμισμα, ενώ τó αδύνατο στήθος του τó συγκλόνιζαν λυγμοί.

— Πάει! "Εφυγε! ψιθύρισε επί τέλους. Δεν θα τόν ξαναβδω πειά τόν Κουασιμόδο!... Νύχτα και μέρα δούλευα γι' αυτόν!... Νύχτα και μέρα δεν είχα άλλη σκέψη απ' αυτόν... Ήταν τó καλλίτερο πράγμα που έφτιαξα στη ζωή μου. Πού είναι όμως τώρα;... Μόνο αυτό τó παληόχαρτο μου μένει απ' τó έργο μου...

— "Ω! πατέρα! Έκανε η Δέα, με φωνή που έδειχνε θαθεία θλίψη. Μην τα λέτε αυτά!... Θά κάνετε κι' άλλα αγαλματάκια ώραία σάν τόν Κουασιμόδο και πιά ώραία άκόμη... Συλλογισθήτε τώρα και τη μικρή σας κόρη που τόσο σάς αγαπάει και που λυπάται, όταν υποφέρετε. Προσπαθήστε να φάτε λίγο... Νά ώραίο τυρί απ' αυτό που τόσο σάς άρέσει.

Και κόβοντας κομματάκια απ' τα φαγητά, η Δέα τά έβαζε σχεδόν διά της θίας στο στόμα του πατέρα της. Το μιλούσε, τόν χάιδευε και γενικά τόν μεταχειριζόταν σάν να ήταν άρρωστο παιδί.

"Εκείνος δεν άντιστεκόταν κι' έτρωγε μόνο και μόνο για να εύχαιρησθή την κόρη του, γιατί ήταν φανερό πώς ούτε όρεξη είχε ούτε ευχαρίστησι εύρισκε στο φαί.

"Η Δέα έδωσε κατόπιν λίγα από τα περισσεύματα στον Χόμο, ό οποίος είχε παρακολουθήσει την σκηνή αυτή με ζωηρό ενδιαφέρον, άπορώντας πώς ό κύριός του περιφρονούσε τόσο ώραία φαγητά.

"Επειτα, η μικρούλα έβαλε τα ύπόλοιπα σ' ένα πιάτο και τα φύλαξε στο ντουλάπι για να χρησιμεύσουν για την άλλη μέρα.

Μετά, πήγε στο δωμάτιό της, έβγαλε τó μικρό της σάλι και τó κάλυμμα του κεφαλιού της και φόρεσε μιά μεγάλη άσπρη ποδιά για να προφυλάξη τó φόρεμά της, τó όποιο φορούσε άλλοτε ή μητέρα της και γι' αυτό τó πρόσεχε πολύ.

Πήρε τότε μιά σκούπα κι' άρχισε να σκουπίζει τó δωμάτιό της, τó όποιο δεν είχε πάντα τόν απαιτούμενο καιρό για να τó καθαρίζει. "Η μεγάλη σκούπα ήταν πολύ δυσανάλογη πρós τó χαμηλό της άνάστημα και τά μικρά της χέρια. "Όστόσο τη χειρίζονταν με μεγάλη επιδεξιότητα.

Συγύρισε τó μικρό δωμάτιό μ' έξαιρετική φροντίδα, ξεσκόνισε ένα-ένα όλα τά πράγματα που τó στόλιζαν και τά

ξανάβαλε κατόπιν στην θέσι τους.

Ξαναγύρισε κατόπιν στο δωμάτιό του πατέρα της, ό όποιος εξακολουθούσε να μένη άκίνητος στην ίδια θέση, με τά βλέμματά του προσηλωμένα στο χαρτονόμισμα τών πέντε δολλαρίων με μιά έκφρασι άπεραντης θλίψεως.

— Δόστε μου αυτά τά χρήματα, πατέρα, είπε η Δέα με ύφος πρόσχαρο για να τού δώσει κουράγιο και άυριο θα σάς φέρω ό,τι σάς χρειάζεται. Τώρα θα σκουπίσω τó δωμάτιό σας και θα ξεσκονίσω τά διθλία...

"Επάνω στο τραπέζι, όπως άναφέραμε και προηγουμένως, υπήρχαν πολλά διθλία, άλλα χρυσόδετα, άλλα χαρτόδετα, άλλα άδετα, μικρά και μεγάλα, παληά και καινούργια... Καί, περιέργως, όλ' αυτά τά διθλία είχαν στη ράχι τους ή στο έξωφυλλό τους τó ίδιο όνομα συγγραφέως: Β Ι Κ Τ Ω Ρ Ο Ψ Υ Κ Ω. Πολλά ήταν από τις πολυτελέστερες εκδόσεις τών έργων του μεγάλου ποιητού κι' ή εικόνας που τά στόλιζαν χρησίμευαν χωρίς άλλο σιόν καλλιτέχνη ως μοντέλλα για μερικά από τά κέρβια αγαλματάκια του.

"Εκεί κοντά έβλεπε κανείς σχέδια που είχε κάνει και είχε χρωματίσει ό πατέρας της Δέας και τά όποια φάνερωναν πραγματικόν ιδιοφυία. Κάτω από μιά μεγάλη γυάλα, σ' ένα μικρό τραπέζι, ήταν τοποθετημένα διάφορα γ κ ρ ο ψ π που φυλαγόντουσαν εκεί με μεγαλύτερη προσοχή απ' τ' άλλα αγαλματάκια. Στους τοίχους τέλος κρεμώντουσαν διάφορα άνάγλυφα που παρίσταναν μιά γυναίκα κι' ένα κοριτσάκι, τó όποιο έμοιαζε καταπληκτικά της Δέας, σέ διάφορες στάσεις.

"Ήταν εύκολο να μαντέψη κανείς ό,τι ή μητέρα της Δέας κι' ή Δέα ή ίδια είχαν χρησιμεύσει στον καλλιτέχνη ως μοντέλλα για τά έργα του αυτά.

"Ενώ ή μικρούλα συγύριζε και ταχτοποιούσε τά διθλία του πατέρα της, δεν έπαυσε να τού μιλά με γλύκα κι' τρυφερότητα.

Στην άρχή, αυτός δεν φαινόταν να την προσέχη και πολύ, μιά σιγά-σιγά τó πρόσωπό του ζωήρεψε κι' άρχισε να δείχνη ενδιαφέρον για όσα του έλεγε ή κόρη του. Κάθε τόσο έφερνε τó χέρι του στο μέτωπό του σάν ναθελε να διώξη κάτι που τού θόλωνε τó μυαλό...

— "Ακούστε, μπαμπά, εξακολουθήσε ή Δέα. Άυριο ό καλός εκείνος, κύριος που αγόρασε τόν Κουασιμόδο, θ' αγοράση και την "Εσμεράλδα... "Ετσι θάχουμε δέκα δολάρια... Δέκα δολάρια θά μιάς φθάσουν να περάσουμε πολύν καιρό... Θά μπορώ να σάς αγοράζω ένα μπιφέκι κάθε μέρα κι' ή κυρία Σουσάννα θάρχεται να μιάς συγυρίζη τó σίτι, όπως άλλοτε.

— Δέκα δολάρια! "Ετσι βέβαιη, Δέα... Τότε θα μπορέσω να αγοράσω μερικά χρώματα που μου λείπουν και μου χρειάζονται άπαραιτήτως γι να μπορέσω να χρωματίσω μερικά αγαλματάκια, τά όποια έχω έτοιμα.

— Θά σάς αγοράσω ό,τι σάς χρειάζεται, πατέρα... Άύριο τó πρωί κιόλας θα σάς πάρω τά χρώματα... Θά σάς πάρω ό,τι θέλετε!

— "Αλήθεια, μικρούλα μου... Τότε να μου αγοράσης και την έκδοσι του "Ανθρώπου που γελάει" που έκανε ό Οίκος "Ασέτ στο Παρίσι. "Έχει πολύ ώραίες εικόνας και θα μπορέσω να έμπνευσθώ απ' αυτές...

"Η ζωηρότης της Δέας έπεσε με μιάς και με φωνή άσθενική ψιθύρισε:

— Φοβάμαι πώς δεν είναι πολύ φτηνά...Θά ρωτήσω στο μεγάλο διθλιοπωλείο της Βασιλικής όδου... Είναι πολύ χοντρό και πολύ ώραίο διθλίο... Πρέπει να στοιχίζει πολύ...

— Δεν πιστεύω να πουλιέται περισσότερο από δέκα δολάρια, είπε ό καλλιτέχνης σάν να μιλούσε μόνος του...

— "Αλλά, πατέρα, τόλμησε να πη με κάποιο δισταγμό ή Δέα, αν ξοδέψουμε όλα τά χρήματά μας για να πάρουμε αυτό τó διθλίο, τότε δεν θα μιάς μένη τίποτε για ψωμί...

— Δέκα δολάρια!... Ξαναείπε ό γλύπτης με θλιμμένη φωνή. Δέκα δολάρια! Πόσο θά ήθελα να είχα εκείνο τó διθλίο!...

"Η Δέα, άκούοντας τόν τόνό της φωνής του κατασυγκινήθηκε και τού απάντησε:

— "Εννοια σας, πατέρα μου, θά τó έχετε! Θά γίνουμε πλούσιοι! "Ακούστε... "Ο καλός εκείνος κύριος που αγόρασε τόν Κουασιμόδο, είναι κι' αυτός καλλιτέχνης... Μόνο άντι να φτιάχνη ανθρώπους από κερί, όπως σείς, τούς ζωγραφίζει... Κάνει εικόνας και μου είπε να πάω σίτι του να σταθώ να με ζωγραφίση.

(Ακολουθεί)

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΣΜΕΤ ΧΟΥΛΟΥΣΙ

ΓΥΜΝΟΣ!...

Την είχα παντρευτή γυνή. Γυνή όχι με τήνθρές, ναχελεις. Τό επίμονο θλέμμα μου δεν τήν ένοιω ότι δεν είχε προίκα, μά κυριολεκτικά γυνή. Τσίτσιδη σχεδόν!...

Και να πώς έγινε τó περιστατικό αυτό:

Πριν τέσσερα χρόνια είχα πάει στην πλάζ και ύστερα απ' τó μπάνιο είχα ξεπλώσει πάνω στη ζεστή άμμο, θαύμαζα τά καλλίγραμμα σώματα τών γυναικών, που με τά χρωματιστά μαγιώ τους έτρεχαν στη θάλασσα, ή θγαίνοντας απ' την άκτινη πήγαιναν άλλες στην άμμουδιά κι' άλλες στις καμπίνες τους.

Μιά ύπεροχη καστανή που τó ώραίο σάν κομψοτέχνημα σώμα της θά μπορούσε να σκανδαλίσαι και άγιο τράθηξε την προσοχή μου. Δεν πρόλαβα να την θαυμάσω καλά-καλά και μιά μελαχρινή καλλονή είχε άποσάσει τόν θαυμασμό μου! Μά σέ λίγο κι' αυτή έκτοπισθηκε, για να πάρη τη θέση της μιά χαριτωμένη ξανθή, που είχε έρθει σέ λίγη άπόστασι από μένα. Εύτυχώς ό από μακριά και άφωνος θαυμασμός, δεν φορολογείται!

Βρισκόμουν σ' αυτή την ψυχολογική κατάστασι, όταν άνοιξα τά μάτια μου και τó στόμα μου από κατάπληξι μπρός σέ ένα έξαιρετικό θέαμα μιάς σειρήνας, που άσφαλώς πρώτη φορά έρχόταν εδώ, γιατί δεν την είχα ξαναδη.

Μέσα σ' ένα κάπως τολμηρό κατακόκκινο μαγιώ είχε... κρύψει! τó τελικότο κορμί της. "Ερχόταν πρós τó μέρος μου. "Η περπατησιά της μονάχα έφτανε για να έμπνεύσει τó σφοδρότερο έρωτικό άίσθημα.

"Όπως όταν κάθεται κανείς στην παραλία και, κυττάζοντας μακριά τόν ορίζοντα, θλέπει πρώτα τόν καπνό, άργότερα τούς Ιστούς, την καπνοδόχο και τελευταία τó πλοίο, έτσι κι' εγώ είδα πρώτα τó μαγιώ της κι' όσο προχωρούσε, τó περπάτημά της και σιγά-σιγά τά μαλλιά της, τή σιλουέττα της, τις γραμμές της, τó πρόσωπό της, τά μάτια της...

Θέ μου! Τι πλάσμα ήταν έκείνο!

Δεν χόρταινα να την θλέπω και να την θαυμάζω. Είχε κάτασπρο δέρμα, ένα πρόσωπο με μιά ύπεροχη έλληνική κατατομή, ένα σύνολο άρμονικότατο, που αν ζούσε ό μεγάλος γλύπτης της άρχαίας "Ελλάδος Πραξιτέλης, άσφαλώς με τó πρότυπο αυτής θά δημιουργούσε ένα άκόμα καλλιτέχνημα, απ' εκείνα που δόξασαν κι' αυτόν και την χώρα του και την εποχή του! Και είμαι θέβαιος ότι αυτό τó έργο του θά ήταν άνώτερο απ' όλα τά άλλα.

"Όταν μάλιστα πλησίασε, ή γνώμη μου αυτή ένισχύθηκε περισσότερο, σέ σημείο που έλειπολογούσα τόν εαυτό μου, γιατί δεν είχα... τó ταλέντο του Πραξιτέλη! "Όπως τά χρυσόεσθνα μαλλιά της έπλαισιώναν τά κανονικά χαρακτηριστικά της και κυμάτιζαν στο μέτωπό της, τά γλυκά, έξοχα, άμυδαλωτά άνοιχτοπράσινα μάτια της έπαιρναν μιά άπόχρωσι, που για να την περιγράψη κανείς θάπρεπε να είχε γεννηθ... τούλάχιστον "Όμωρος! Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα ξαναδη τόσο ώραία μάτια. Κάθισε δίπλα μου και ξάπλωσε με κινήσεις άργες, να-

στενοχωρούσε καθόλου. Κύτταξε όλόγυρά της με τρόπο που φανέρισε πώς κάτι ήθελε να πη.

— "Επιθυμείτε τίποτα, δεσποινίς; "Εσπευσα να την ρωτήσω. Θά είμαι εύτυχής να σάς έσυμπρητήσω, πρόσθεσα.

Ξέχασα, έξερτε, την σιγαροθήκη μου στην καμπίνα, μου είπε.

Τι ώραία που μιλούσε! Τι γλυκειά, τι άρμονική φωνή ήταν εκείνη! "Όσοι λοχυρίζονται πώς δεν υπάρχει γλυκύτερη φωνή απ' τó κελάιδημα του άηδονιού, δεν θά έπιμείνουν στη γνώμη τους, αν την άκούσουν μιά φορά.

Της πρόσφερα σιγάρο. Και την ώρα που τó άναβε σ' αντήθηκαν τά θλέματά μας κι' ένοιωσα ότι άναβε κι' ή καρδιά μου σάν τó τσιγάρο της.

Πιάσαμε άμέσως φίλια κι' άρχισαμε τη συζήτηση. Μιλήσαμε για τή θάλασσα, για τήν πλάζ, για την φίλια και καταλήξαμε στην αγάπη και στον έρωτα! Είχα ένθουσιασθή τόσο μαζί της, είχα παρασυρθώ τόσο απ' την γοητεία της, ώστε χωρίς να πολυσκεφθώ της πρότεινα να γίνη γυναικά μου:

— Θέλετε να ζήσουμε μαζί κάτω απ' την ίδια στέγη, να ένδώσουμε τη ζωή μας; την ρώτησα.

— Βεβαίωτατα, αν τó επιθυμείτε και σείς, έσπευσε να μου άπαντήσει όχι με λιγώτερη προθυμία.

Θυμάμαι σάν όνειρο πώς την άρπαξα απ' τó χέρι και σχεδόν την έσυρα έξω απ' την πλάζ, όπου έπερίμενε τó αυτοκίνητό μου. "Εκείνη δεν έφερε αντίστασι. Μονάχα με ρώτησε:

— Με τó μαγιώ θά πάμε;

"Από φόβο μην τυχόν μετανοιώση, δεν την άφησα να πάη στην καμπίνα της να ντυθώ.

Τέσσερα χρόνια ζήσαμε μιά ζωή τόσο άρμονική, που άμφιδάλλω αν ζούν έτσι πολλά άντρίκινα. Ποτέ δεν λογοφέραμε, ποτέ τó παραμικρό σινεφο δεν σκίασε την εύτυχία μας. "Η επιθυμία μου ήταν για κείνη διαταγή. Ποτέ δεν έφερνε αντίρρησης σέ ό,τι έλεγα. "Ήταν ό Ιδεώδης σύντροφος!

Είπε αλήθεια ότι κι' εγώ δεν την άφηνα να επαναλάβη την κουβέντα της. "Ό,τι ζητούσε πρόθυμα τó εξεπλήρωνα. Μάντευα τις επιθυμίες της και πριν που διατυπώση καλά-καλά μιά παράκλησι, έσπευδα να την προλάβω. "Η κοιμώτης ήταν ή άδυναμία της και άγαπούσε παράφορα τά κοσμήματα. Μόλις λοιπόν έκανε κανένα υπαινιγμό για ένα ώραίο κόσμημα, ή για καμιά θαιρεία τουαλέττα, τής τά είχα αγοράσει κι' όλα! "Όσο εγώ αφάεθαλα για την αγάπη της, όποτε κι' εκείνη είχε λόγους να μην είνε θέβαιη για την λατρεία μου.

"Η ζωή αυτή θάσταξε — όπως είπα — τέσσερα χρόνια.

"Εφ'όσον μιά μέρα είχαμε πάει στην ίδια πλάζ, για τήν φίλια και στιγμή, άφήνοντάς την στην άμμουδιά, κατέβηκα στη θάλασσα. Γύρισα να την φωνάξω να (Συνέχεια στη σελίδα 58)

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΠΡΩΤΗ ΣΕΙΡΑ ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΩ (Μέσα στον κύκλο): Νεανική μπλούζα λευκή με πίκες. Το άμπισιόν είναι κεντημένο με κάθετες γραμμές. Σμιζιέ από κρέπ ντε σιν κεντημένο με πλατεϊά άζορ.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΕΙΡΑ, ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΩ: Κομψή μπλούζα από ποπλίνα μεταξωτή με πρωτότυπη γαρνιτούρα από δαντελλένια άντρεντέ.

Νεανική μπλούζα από ζωρζέτ, πλούσια γαρνιρισμένη με δαντέλλα θαλασιέν.

ΤΡΙΤΗ ΣΕΙΡΑ ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΩ: Μπλούζα από ζωρζέτ, άνοιχτή με μεγάλο λαιμό γαρνιρισμένο από φεστόνι χρωματιστό.

Μπλούζα από μουσολίνα με μανίκια φουσκοτά. Γαρνίρεται με άντρεντέ θαλασιέν.

Πολύ μοντέρνα μπλούζα μεταξωτή γαρνιρισμένη με δαντέλλα.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΕΙΡΑ (Μέσα στον κύκλο): Πολύ μοντέρνα μπλούζα από τουάλ κεντημένη με δαντέλλα. Μπλούζα από σαντούγκ που μπαίνει με σα στη φούστα, με χαριτωμένο πλισσάρισμα.

Η υπηρέτρια στεκόταν μπροστά της κατάχλωμη.

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Η Ειρήνη Βιλλεκρόζ ξύπνησε από τις παράξενες φωνές της υπηρέτριας.

— Τι τρέχει; Τη ρώτησε, θαρατά ακόμη από τον ύπνο. Ξύπνησε κιόλας ο κύριος; Μά τι ώρα είναι λοιπόν; Κάθε φορά που θα πάρω λίγο «γκαρντενάλ» για να καταπολεμήσω την άπνεια μου, πέφτω σ' ένα βαθύ λήθαργο. "Ανοίξε το παράθυρο, Λεονί..."

Μά η υπηρέτρια στεκόταν μπροστά της κατάχλωμη και την κούταζε με γουρλωμένα μάτια, γεμάτα φρίκη. Στο τμήνιο άκουγόντουσαν θιαστικά θήματα και πνιγμένες φωνές. Κάποιος τηλεφωνούσε στο γιατρό νάρθη γρήγορα. Η Ειρήνη Βιλλεκρόζ, έκπληκτη, πήδηξε από το κρεβάτι κι έκανε να βγεί από το δωμάτιο. Μά η κ. Ντυκρουά, η γυναίκα του φαρμακοποιού της έφραξε εκείνη τη στιγμή το δρόμο.

— "Όχι!.. "Όχι!.. Της φώναξε. Δεν πρέπει να κατε-
βείτε!..

— Μά τι συμβαίνει; Στέναξε εκείνη.

Από το ισόγειο, άκούσθηκε η φωνή του φαρμακοποιού Ντυκρουά που έλεγε σε κάποιον άλλο:

— "Ο γιατρός δεν μπορεί πια να κάνει τίποτε... Μά δεν θέλετε; "Ο Βιλλεκρόζ σκοτώθηκε!.. Φύτψε μια σφαίρα στο κεφάλι του!..

Η Ειρήνη Βιλλεκρόζ, μπροστά σ' αυτή την αποκάλυψη έριξε μια σπαρακτική κραυγή και λιποθύμησε στην άγκα-
λιά της φίλης της.

Το δράμα ήταν εαφνικό. Κανείς δεν περίμενε ένα τέτοιο τραγικό και άπονεννημένο διάθημα από το δικηγόρο Βιλ-
λεκρόζ. Κι' όμως η Λεονί, η υπηρέτρια, άνοίγοντας εκείνο

το πρωί τα παράθυρα του γραφείου του, δρέθηκε μπροστά σ' ένα φρικιαστικό θέαμα. Είπε τον Βιλλεκρόζ νεκρό επάνω στο γραφείο του!.. Μόλις συνήλθε λίγο από τον τρόμο της, η πρώτη της σκέψη ήταν να κρύψει το πιστόλι για να μη το δει η κυρία της. Ήταν κουτό αυτό, μά δεν ήξερε τί άλλο να κάνει. Νόμιζε πως θα έκρυβε έτσι την αυτοκτονία. Η αλήθεια τώρα είναι ότι η δουλειά του Βιλλεκρόζ δεν πήγαιναν και τόσο καλά τον τελευταίο καιρό. Έλεγε ότι είχε χάσει τη μισή περιουσία του σε μια επιχείρησι στο Μπορντώ. Από τότε, μάλιστα, είχε αλλάξει φαινόταν ανήσυχος, νευρικός, στενοχωρημένος.

Ο άνοκρτης, το πρώτο πράγμα που έβλεπε ήταν ένα μιστελειωμένο γράμμα του αυτόχρησ, μπροστά του, έ-
πάνω στο γραφείο.

«Πολυαγαπημένη μου, — έγραφε ο Βιλλεκρόζ, — δεν άντέχω πε-
ρισσότερο σ'αυς διαταγές και σ'αυς ανησυχίες. Πήρα λοιπόν στην απόφασι που δίνει την καλύτερη λύσι στην τραγωδία μου...» Άκουσε, αγαπημένη μου...

Το γράμμα σταματούσε εαφνικά εκεί πέρα. Το στυλό είχε γλιστρήσει από το χέρι του Βιλλεκρόζ. Με άπογνωσι είχε αρπάξει το πιστόλι από το διπλανό συρτάρι του γρα-
φείου και είχε φυτέψει μια σφαίρα στο κεφάλι του. Το δράμα συνέβη κατά τη μιά ή ώρα ύπνου από τα μεσάνυχτα. Κανείς δεν άκουσε τον πυροβολισμό. Το γραφείο ήταν κα-
τάκλειστο. Η Λεονί κοιμόταν επάνω στη σόφια της. Και η Ειρήνη Βιλλεκρόζ είχε πάρει όπωρ πάνω λίγο «γκαρ-
ντενάλ» για να μπορέσει να καταπολεμήσει την άπνεια της.

Μιά αυτοκτονία... Τις πρώτες ημέρες όλοι ήταν περι-
εργοί, όλοι ήθελαν να μάθουν περισσότερες λεπτομέρειες.

"Επειτα ήσυχασαν. "Υστερ' από τρεις εβδομάδες το δράμα των Βιλλεκρόζ είχε ξεχασθί. Μά η Ειρήνη, από την τραγική εκείνη ημέρα είχε αλλάξει. Η Λεονί την έβλεπε να διαβάζει και να ξαναδιαβάζει, διαρκώς εκείνο το μισοτελειωμένο γράμμα του ατόχειρος. "Επειτα, ξαφνικά, τις πιο παράξενες ώρες, το πρωί, το μεσημέρι, το θράδυ ζητούσε το καπέλλο της και τα γάντια της και πήγαινε στο νεκροταφείο, πάντα από ένα διαφορετικό δρόμο. Ποτέ από τον ίδιο. Τέλος, όταν ήταν στο σπίτι, κρυφοκύτταζε κάθε τόσο πίσω από κουρτίνες, σαν να ήθελε ν' ανακαλύψει κάποιον πρόσωπο. Είχε λοιπόν σαλέψει ο νους της;

Την τρίτη εβδομάδα, ένα απόγευμα, η κ. Ντυκρουά, η γυναίκα του φαρμακοποιού, ώρμησε μέσα στο σαλόνι της Ειρήνης Βιλλεκρόζ και της είπε:

— Σήμερα έχω σπουδαία νέα!.. "Η κ. Γκομπέρ πήρε φαρμάκι για ν' αυτοκτονήσει!..

— "Η κ. Γκομπέρ; "Εκανε η Ειρήνη, χλωμαίζοντας.

— Μάλιστα! "Η γυναίκα του βιομηχάνου. Μά δεν θα την ξέρεις, γιατί ήρθε να δει τον μακαρίτη τον άνδρα σου δυό, τρεις φορές, τον καιρό που έλειπες στο Παρίσι, για την κηδεία της εξαδέλφης σου. Λένε ότι μίλησε μαζί του για το διαζύγιο της, γιατί δεν τα πήγαινε καλά ποτέ με τον άνδρα της... Κι' η φλύαρη κ. Ντυκρουά επρόσθεσε:

— Είπε μια ωμορφη γυναίκα. Την ημέρα που έμαθε το δράμα του μακαρίτη του άνδρα σου, λιποθύμησε! Φαίνεται πως όποφρεί από την καρδιά της. "Εκείνο το πρωί ήταν στον κήπο της. "Απ' έξω, περνούσαν δυό γυναίκες και μιλούσαν δυνατά για την αυτοκτονία. "Αξαφνα, άκουσαν

μια σπαρακτική κραυγή πίσω από τα κάγκελλα. "Ετρεξαν προς τα εκεί και είδαν την κ. Γκομπέρ κατ'αγής λιπόθυμη... "

"Η Ειρήνη Βιλλεκρόζ είχε κλείσει τα μάτια της. Το πρόσωπό της είχε πάρει μια σκληρή έκφραση. Την ίδια έκφραση ακριβώς είχε πάλι το πρόσωπό της, την άλλη ημέρα, όταν τράβηξε για το έξοχικό σπίτι της κ. Γκομπέρ.

"Η παράξενη αυτή γυναίκα που είχε πάρει φαρμάκι, γιατί δεν άγαπούσε τον άνδρα της κι' είχε σωθί ως εκ θαύματος από τους γιατρούς, εκείνη την ώρα ήταν στον κήπο του σπιτιού της, ξεπλυμένη σε μια πολυθρόνα.

"Η Ειρήνη Βιλλεκρόζ, όπως της είχε δειξει μια όπτη-ρέτρια, έστριψε στην πρώτη δεντροστοιχία και σε λίγο θρόνιζε μπροστά στην άρρωστη ακόμη οικοδόστοινα.

— Είμαι η Ειρήνη Βιλλεκρόζ... της είπε.

"Η κ. Γκομπέρ, με μια πνιγμένη κραυγή, έγειρε προς τα πίσω, μισολυπόθυμη. Μά η Ειρήνη, άδυσώπητη, εξακολούθησε:

— Δεν λιποθυμήσατε, ε; "Εμπρός! "Ακούστε με! Σας έφερα ένα γράμμα.

Κι' άνοιξε την τσάντα της.

— "Ενα γράμμα που δεν ήξερα σε ποιόν να το δώσω... Κι' όμως από εκείνη την ημέρα έψαχνα διαρκώς να βρω το πρόσωπο για το οποίο ήταν γραμμένο. "Εψαχνα παντού, στο σπίτι, ανάμεσα στις γυναίκες που έρχονταν για να με συλλυπηθούν και στο νεκροταφείο, κάθε μέρα, μήπως δω καμιά άλλη γυναίκα στον τάφο του άνδρα μου. Κι' ωστόσο, δεν έβρισκα το πρόσωπο που ήθελα. Μά περίμενα... Περίμενα να φανερωθί!

Κι' επρόσθεσε:

— "Αξαφνα, είχατε την καλή ιδέα να πάρετε φαρμάκι... "Επί τέλους! "Εμαθα έτσι πιαί ήταν η γυναίκα που μου είχε κλέψει τον άνδρα μου! Αυτή η γυναίκα είσατε εσείς!

"Ηρθα λοιπόν για να σας το πω και για να σας δώσω κι' αυτό το γράμμα... το τελευταίο γράμμα του... "

Κι' η Ειρήνη έβαλε το γράμμα μέσα στα χέρια της κατ'αχλωμης κ. Γκομπέρ.

— Είπε πάρε την απόφασι να φύγεις μαζί σου, δεν είναι έτσι; Της είπε. "Ι' αυτό έλεγε ότι είχε χάσει την μισή περιουσία του... Την είχε φυλάξει για την φυγή!.. "Όταν

Η ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΙΚΑ

"Ο έρωτας!.. Μεγάλα λόγια πριν, σύντομα λόγια και τόπι, χοντρά λόγια στο τέλος.

"Ο έξυπνος άνθρωπος ζή στο σπίτι της έρωμένης του και πεθαίνει στο σπίτι της γυναίκας του.

"Η καλύτερη ανάμνησι που κρατάει μια γυναίκα από έναν δεσμό της, είναι η άπιστία που έκαμε.

Χάνει κανείς μια γυναίκα με την ίδια ευκολία που την κατακτά.

Δεν υπάρχουν, παρά μονάχα δυό είδη γυναικών: "Εκείνες που τις κατακτούμε κι' εκείνες που μας κατακτούν.

Δεν πρέπει να πολυθλέπεις τους φίλους σου, αν θέλεις να τους διατηρήσεις.

Γερνώοντας κανείς, θλέπει πως η εκδίκησις είναι η πιο ασφαλής μορφή της δικαιοσύνης.

"Η μεγάλες περιουσίες γίνονται από άτιμιες ή μικρές από θρωμίες.

ΣΚΙΤΣΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΞΟΧΕΣ

"Ο λαουτζίκος παραθερίζει!

Μέσα στα δάκρυα μιας γυναίκας, υπάρχει λίγο απ' όλα.

"Αν δεν μπορείς να είσαι πλούσιος, γίνου γέγονας ενός πλούσιου.

Σε τι χρησιμεύει ο πλούτος, όταν έχεις έναν έπι-ο γυιό; Σε τι χρησιμεύει ο πλούτος, όταν έχεις έναν γυιό θλάκα;

"Όταν ένας πλούσιος σ'οιάζεται στο έδαφος, λένε πως συνέβη ένα δυστύχημα. "Όταν πέφτει ένας φτωχός, λένε πως είναι μεθυσμένος.

"Όταν σ'ας πούνε πως είναι καλύτερα να πηγαίνεις με τα πόδια, παρά με το αυτοκίνητο μην το πιστέμετε.

Τα χρόνια που κόδει μια γυναίκα από την ηλικία της, δεν πάνε χαμένα: Προσθέτονται στην ηλικία άλλων γυναικών.

Μιά γυναίκα δεν συγχωρεί ποτέ τον άντρα της, όταν δεν έχει κάτι τι για να τον κατηγορήσει.

Πολύ λίγο ενδιαφέρει μια γυναίκα, αν ο έραστής της είναι σπουδαίος άνθρωπος. Το σπουδαίο γι' αυτήν είναι να μην ξεχνά πως στην τάδε οδό και στον τάδε αριθμό, μπορεί να βρη την καλύτερη πορνίτρα... "

Μπήκα λοιπόν τα μεσάνυχτα στο γραφείο του, άθροβα, δίχως να με καταλάβει, όταν διάβασα επάνω από τους ώμους του το γράμμα που έγραφε, όταν κατάλαβα...

— Μά γιατί σκοτώθηκε; Στέναξε η κ. Γκομπέρ. "Εγώ είχα αποφασίσει να φύγω μαζί του. Γιατί σκοτώθηκε την τελευταία στιγμή;

— Δεν αυτοκτόνησε! της απάντησε με μια θρανή φωνή η Ειρήνη Βιλλεκρόζ. "Εγώ τον σκότωσα!.. Δεν ήθελα να τον χάσω!.. Καί τον σκότωσα!.. "Εκείνη την στιγμή, στο θάθος της δεντροστοιχίας φάνηκε δκ. Γκομπέρ.

— Ούτε λέξι! Ψιθύρισε απειλητικά η Ειρήνη Βιλλεκρόζ.

Κι' απότομα, προχώρησε και βγήκε από την άλλη άκρη της δεντροστοιχίας.

ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Νά ένας πόνος διαπεραστικός, θαύς, ένας πόνος συνδεμένος με την λατρεία, όχι του "Αγγέλου, αλλά του Δαίμονος. Πράγμα που σημαίνει ότι ο Μπωντελαίρ στον ρόλο του άγνωστου έρωτευμένου δεν ήταν ελκρινής και που δείχνει επίσης ότι η κραυγές της σαρκός είναι πιο δυνατές από τις λαχτάρες της ψυχής.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ

"Μέσα σ' αυτό το βιβλίο, έκλεισα όλη μου την ψυχή... "Επιστολή του Μπωντελαίρ προς τον "Ανσελ, (18—2—866)

Στο 1850, ο Λεό Λεσπές, διευθυντής του «Περιοδικού των Οικονομικών», δημοσιεύοντας στο φύλλο του δυό ποιήματα του Μπωντελαίρ «Το κρασί των Τιμίων "Ανθρώπων» και την «Τιμωρία της "Αλαζονείας», είχε θεωρήσει φρόνιμο να τα συνοδεύσει με την έξης ύποσημείωσι: «Αυτά τα δυό ποιήματα, είναι παρμένα από μια συλλογή που θα κυκλοφορήσει προσεχώς, μια συλλογή που προορίζεται να διερμηνεύσει τις άνησιχίες και τις μελαγχολίες της συγχρόνου νεότητος...»

Στά 1855 πάλι, ο Μπιλόζ, ο διευθυντής της «Επιθεωρήσεως των Δύο Κόσμων», ο οποίος δέχθηκε να δημοσιεύσει στο περιοδικό του δεκαοχτώ ποιήματα, θγαλμένα από τη συλλογή του Μπωντελαίρ, που επρόκειτο πάντα να κυκλοφορήσει, τα συνόδευσε με τα έξης σχόλια που ήταν σαν ένα είδος δικαιολογίας απέναντι του κοινού:

«Δημοσιεύοντας τους στίχους αυτούς νομίζουμε πως δειχνουμε για μία φορά ακόμα πόσο ευνοούμε τις δοκιμές και τις προσπάθειες προς τις πιο διαφορετικές διευθύνσεις. Αυτό που μας φαίνεται εδώ αξιο ενδιαφέροντος είναι η ζωηρή και περιέργη, ακόμα και στην αισιοσύνη της, έκδηλος μερικτών λιποψυχιών, μερικτών ήθικων πόνων, που χωρίς να τους συμερίζεται κανείς, πρέπει να τους γνωρίζη ως σημεία της εποχής μας. Μας φαίνεται άλλως τε ότι υπάρχουν περιπτώσεις, όπου η δημιουργία δεν είναι απλώς μια ένθερμηση, αλλά μπορεί να έχει την επίδρασι μιας ώφέλιμης συμβουλής που συντείνει ώστε ένα αληθινό τά-λαστο να ξεκαθαρίσει, να δυναμώσει, απλώνοντας τους δρόμους του, εδ-ρίνοντας τους ορίζοντάς του».

Τα ποιήματα του Μπωντελαίρ δημοσιεύθηκαν στην «Επιθεωρήσει των Δύο Κόσμων», με τον τίτλο «"Ανθη του Κακού», ο οποίος για πρώτη φορά δημοσιεύθηκε τότε. "Η συλλογή που όλο αναγγελλόταν προ έννεα έτών είχε βαφτιστή διαδοχικά με διάφορα ονόματα. Τέλος ο "Ιππόλυτος Μπαμπού, ένα θράδυ, στο Καφέ-Λαμπλέν, θρήκε τον οριστικό τίτλο: «Τα "Ανθη του Κακού». Το κείμενο είχε τότε ως χάρες και τέτοιες ωμορφίες, ώστε δεν μπορεί να υποτεθή ότι χωρίς τον τίτλο του Μπαμπού, η τύχη των ποιημάτων του Μπωντελαίρ θα ήταν διαφορετική, μά είναι βέβαιον ότι ο τίτλος αυτός με την προκλητικότητά του βοήθησε στις πρώτες στιγμές, στην επιτυχία, καταπνίγοντας το σκάνδαλο.

Μόλις δημοσιεύθηκαν τα ποιήματα του Μπωντελαίρ στην «Επιθεωρήσει των Δύο Κόσμων», η επιθέσεις άρχισαν κιό-λας. Το σύνθημα δόθηκε από το «Φιγκαρό» σ' ένα άρθρο που δημοσιεύθηκε στις 4 Νοεμβρίου 1855, με την υπογραφή Λουί Γκουντάλ. Διάβαζε κανείς σ' αυτό φράσεις σαν τις έξης:

«Θλιβερή φτώχεια Ιδεών, ποιήσις χοιραδική, παγωμένη, ποιήσις σφαγείου κλπ.»

"Επειτα από την διατριβή αυτή, ο έκδοτης Μισέλ Λεβού που είχε αναγγείλει το βιβλίο του Μπωντελαίρ, δίσταζε να το εκδώσει. Εύτυχως, ένας φίλος του ποιητού, ο Πουλέ Μαλασσά, ανέλαθε αυτός την έκδοσι.

"Ο Αβγουστός Πουλέ — Μαλασσά, ήταν γυιός ενός τυπογράφου του "Αλανσόν. Μαθητής της Σχολής της Σάρτης στο 1848, προσεχώρησε κι' αυτός όπως ο Μπωντελαίρ στην επανάστασι. Τον εξώρισαν κατόπιν, μά του έδωσαν σε λίγον καιρό χάρι και ξαναγύρισε στο Παρίσι, όπου κι' έμεινε ως την εποχή που ο θάνατος του πατέρα του τον υποχρέωσε να ξαναγύριση στο "Αλανσόν για ν' αναλάβη την διεύθυν-σι του οικογενειακού τυπογραφείου.

Μά ο δρμητικός αυτός νέος, έπληττε θανάσιμα στην έ-παρξία του.

"Η εκτύπωσις της έντοπιού έφημερίδος και μερικών νομαρχιακών έγκυκλιών δεν ικανοποιούσαν την ένεργητικότητά του. Το ήρθε λοιπόν τότε η σκέψις να εκδώσει μερικούς συγγραφείς της εποχής του.

"Ο Πουλέ Μαλασσά είχε ψυχή και γούστο — ένα γούστο καλό και κακό, όχι πάντα σύγυρο, μά όχι και χωρίς καλλιέργεια και καλή θέλησι.

Πάντως, η προσπάθειές του ως τυπογράφου ήταν αξιοσημειώτες, γιατί μαζί με λίγες άλλες συγχρονες προσπάθειες, σημειώνουν το ζύνημα της τυπογραφικής τέχνης, που είχε ναρκωθί στη Γαλλία από το 1848. "Αγαπούσε το όραίο χαρτί, τα κομψά τυπογραφικά στοιχεία, τους κόκκινους τίτλους, τα ζωγραφισμένα αρχικά, τις δινιέττες κτλ. Τιμή λοιπόν σ' αυτόν τον καλλιτέχνη.

"Αρχισε τις εκδόσεις του με τις «Ωδές» του Μπαυβίλ. Κατόπιν, από το 1857 ως το 1862, εξέδωσε, μεπαξύ των άλλων «Τα Βάρβαρα Ποιήματα» του Λεκόντ ντε Λίλ, τα «"Ανθη του Κακού» του Μπωντελαίρ, τα «Σμάλτα και τους Δακτυλολίσθους» του Γκωτιέ, τα ποιητικά «"Απαντά» του Σαιντ — Μπέθ, τους «"Αμεθυστους» του Μπαυβίλ, την «Ζωή του Μπαλζάκ» του Γκωτιέ, τους «Τεχνητούς Παραδεισούς» του Μπωντελαίρ κλπ. κλπ.

"Η εκτύπωσις των «"Ανθών του Κακού» άρχισε τον "Ιανουάριο του 1857 και διαστρέψε πέντε ολοκληρούς μήνες.

Τέλος τον "Ιούνιο του ίδιου χρόνου, η συλλογή κυκλοφόρησε στα βιβλιοπωλεία. Το έργο ήταν αφιερωμένο στον Θεόδωρο Μπαυβίλ.

"Η επιτυχία ήταν άμεση και την μεγάλωσαν ακόμα περισσότερες ή διαμαρτυρίες των σεμνοτύφων που λοχυρίζον-τουσαν ότι προσέβαλε την ήθική.

Το «Φιγκαρό» πάλι έβγαλε δυνατές κραυγές με την άγανακτισμένη φωνή του κριτικού του Γουστάβου Μπουρ-ντέν. Στους στίχους του Μπωντελαίρ — γράφει ο Μπουρ-ντέν, η φρίκη είναι πιαί στην χυδαίωσιν, κι' η απένθεσι στη βδελυγμία».

Την ίδια περίπου έγραφε και στο «Συνταγματικό» ο κριτικός του Πάυλ Λαμάρκ. Μά αυτό που προκάλεσε τις καταδιώξεις εναντίον του Μπωντελαίρ ήταν το άρθρο του «Φιγκαρό». "Ισως μάλιστα ο Μπουρντέν έγραψε το άρθρο αυτό καθ' ύποδειξη του ύπουργού της Δικαιοσύνης, ο οποίος απέσπασε κατόπιν υπέβαλε μηνυσιον κατά του ποιητού, επί εκδόσεως έργου άπθίκου.

"Η υπόθεσις των «"Ανθών του Κακού» εκδικάσθηκε απ' το "Εκτο Παρισινό Πταιματοδικείο στις 29 Αβγουστού 1857. Πρόεδρος του Δικαστηρίου ήταν ο Ντυπατύ και αυτοκρατορικός εισαγγελέας ο Πινάρ. "Ο δικηγόρος του Μπωντελαίρ εξαντλήθηκε στην άμυνή των έπιληψιμων λέξε-ων των ποιημάτων, αντί να μιλήση για την έλευθερία της τέχνης.

("Ακολουθεί)

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Το νέο άστέρι του Γαλλικού Κινηματογράφου ή Μισέλ Μοργκάν, της οποίας κάθε ταινία είναι κι ένας θρίαμβος.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Η 'Ιταλίσσιν Γεντέττα Μαρία Τσεμποταρί, όπως εμφανίζεται στο φιλμ «'Ιωσήφ Βέρντι».

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Πώς είδαν την Ελλάδα κατά τα έτη 1797 και 1798
οι Μανιάτες της Κορσικής Δήμος και Νικόλαος
Στεφανόπολις)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ
1800

Οι συγγραφείς που δημοσίευσαν ως τώρα έντυπώσεις από τα ταξίδια τους στην Ελλάδα δεν είδαν παρά μία τάξη ανθρώπων κι ένα μέρος της χώρας. Συχνά δεν διέκριναν από μακριά παρά μόνο θράχους εκεί, όπου ζυγώνονταν κοντά, θα έβρισκαν μνημεία. Αμέλησαν να επισκεφθούν τα Κύθηρα σαν να ήταν δυνατόν, σ' αυτό το νησί όπου λάτρευαν ξεχωριστά την Αφροδίτη, να μην υπάρχει τίποτε το ενδιαφέρον. Αν τους πιστέψω κανείς, η Μάνη κατοικείται αποκλειστικά από ανθρώπους άγριους, κλέφτες, αβιλόξενους. Συγχέουν τους κατοίκους του Ακρωτηρίου Ματαπάζ, τους αποκαλούμενους Πορτοκαγιώτες, με τους άλλους Μανιάτες που έχουν διατηρήσει τα πατριарχικά ήθη και τις αρετές της εποχής του Όμηρου.

Μονάχα Έλληνες, γνώστης του τόπου των και της γλώσσας των θα μπορούσαν να αναιρέσουν αυτές τις μεγάλες ανακρίβειες και να συμπληρώσουν τα κενά που υπάρχουν σ' όλες τις περιγραφές της Ελλάδας. Την αποστολή αυτή έταξαν στον εαυτόν τους οι Δήμος και Νικόλαος Στεφανόπολις, δημοσιεύοντας τα ταξίδια τους σε διάφορα νησιά της Ανατολής κατά τα έτη 1797 και 1798. Το έργο τους αυτό είναι γεμάτο αποκαλύψεις. Ποιός θα πίστευε ότι οι άκτες του Μαραθωνισίου είναι σπαρμένες από έρείπια για τα οποία κανείς συγγραφέας δεν μίλησε ως τώρα, ότι υπάρχουν μνημεία στη Σπάρτη και στο Γύθειο, τα οποία κανείς ταξιδιώτης δεν είδε; Ποιός άλλος περιέγραψε με τόση ακρίβεια τον χαρακτήρα και τα ήθη του λαού και ποιος άλλος έδωσε περισσότερες ιστορικές πληροφορίες.

Ο Δήμος Στεφανόπολις είν' ένας από τους σπανίους ανθρώπους των εποών ή ανακαλύπτει εύρυναν τον ορίζοντα της χημείας και της Ιατρικής. Αυτός ανέκαμψε το «λεβιθόχορτο» κι' αυτός έθρηκε τον τρόπο να χρωματίζει τα μάλλινα και τα μεταξωτά υφάσματα, χρησιμοποιώντας μια ύλη πολύ κοινή, τον φλοιό της θαλανιδιάς, που δίνει χρώμα ζωηρό, χωρίς ν' αλλοιώνει την ποιότητα του υφάσματος.

Ο Βοναπάρτης έκτιμά τόσο τα χαρίσματα και την έντιμότητα του Δήμου Στεφανόπολι, ώστε μονάχα αυτόν θεώρησε κατάλληλο να στείλει ως αντιπρόσωπό του στον πιο φιλελεύθερο λαό της γης, τους Μανιάτες, με μία αυτόγραφη επιστολή προς τον άρχηγό τους.

Ο Νικόλαος Στεφανόπολις, άνεμπος του Δήμου, δεν αφήνει καθόλου τον θείο του. Είναι ήσυχός του, ή Αντιγόνη του... Κ' οι δυο όμως είναι ξεχωριστοί άνθρωποι της εποχής μας.

Ι. Αναχώρησης του Δήμου Στεφανόπολι για τη Δαλματία και τα νησιά της Ελλάδας, μαζί μ' ένα φίλο του. Σκοπός του ταξιδιού του. Αφίξεις στο Λιβόρνο, απ' όπου στέλνει να φέρη από την Κορσική τρεις άνημους του. Αφίξεις στη Βενετία. Κίνδυνος κτλ.

Ο Δήμος Στεφανόπολις, απόγονος των Μανιατών, οι οποίοι, για να ξεφύγουν από την τυραννία των κατακτητών, εγκατέλειψαν κατά τα τελευταία χρόνια του περασμένου αιώνα την πατρίδα τους κι' εγκαταστάθηκαν στην Κορσική, αφιέρωσε την ζωήν του στην επιστήμη. Τα θαλάσσια φυτά υπήρξαν πρό πάντων αντικείμενο των έρευνών του και κατώρθωσε ν' ανακαλύψει πολλές θαυμαστές ιδιότητές τους. Το «λεβιθόχορτο», ως τότε άγνωστο ή περιφρονημένο, έγινε μέσα στα χέρια του άκουράστου αυτού θοτανολόγου ένα φάρμακο αντιελμινθικό του οποίου ή χρήσις συνετέλεσε σ' αναρίθμητες θεραπεΐες. Η κατανάλωσις του ήταν

απέραντη τόσο στη Γαλλία, όσο και στο έξωτερικό, τόσο που άρχισε το «λεβιθόχορτο» πεία να σπανίζει στην Κορσική, όπου έμενε ο Δήμος Στεφανόπολις και το παρασκευάζε.

Η εξαφάνισις του θα ήταν μία άνεπανόρθωτη άπώλεια για την Ιατρική. Ο Στεφανόπολις όμως ήξερε ότι εφύτρωνε άφθονο στις άκτες του Ιονίου πελάγους. Η έλπιδα λοιπόν να συνάξει μεγάλες ποσότητες, ο ζήλος ν' άπλώσει την σφαίρα των ανακαλύψεών του και περισσότερο από κάθε άλλη αίτια ίσως, ή επιθυμία να επισκεφθή τις έστιες των προγόνων του, έκαναν τον Δήμο να συλλάβη το σχέδιο ενός ταξιδιού στην Ελλάδα.

Ούτε ή μεγάλη του ηλικία, ούτε ή εξασθένησις των φυσικών του δυνάμεων, ούτε ο φόβος των πειρατών που λυμαίνοντουσαν την Μεσόγειο, τίποτε δεν μπόρεσε να τον άποτρέψει από το σχέδιό του: άπεναντίας μάλιστα όλα του φαινόντουσαν ευνοϊκά για την πραγματοποίησή του, όπως ή Ένωσις των Ιονίων Νήσων με την Γαλλική Δημοκρατία κι' ή άπατηλή όσο κι' ευχάριστη έλπιδα μιάς προσεχούς ειρήνης.

Η Γαλλική Κυβέρνησις, μόλις πληροφορήθηκε το ταξίδι του, θέλησε να συμμεριστη τα ωφέλη του. Δυο φορές κίολας είχε παρασημοφορήσει τον Δήμο για τις ανακαλύψεις του. Θέλοντας τώρα να του δώση και τρίτο παράσημο, του ανέθεσε μία άποστολή σχετική με τις καλές τέχνες.

Ο θοτανολόγος έφυγε από το Παρίσι στις 5 Μαΐου 1797, έφωδιασμένος με συστατικές επιστολές του ύπουργού των Έξωτερικών και του πρεσβευτού της Ένετίας και συνοδευόμενος από ένα φίλο του.

Σε λίγες μέρες, οι δυο ταξιδιώτες έφθασαν στο Λιβόρνο. Εκεί, ο Δήμος, έπωφελούμενος της αναχωρήσεως ενός καραβιού, έστειλε τον φίλο του στην Κορσική να του φέρη τρεις άπ' τους άνεμους του. Σε δυο εβδομάδες, ο φίλος του ξαναγύρισε μαζί με τον Ιωάννη, Μιχαήλ και Νικόλαο Στεφανόπολι.

Στις 30 Μαΐου, ο Δήμος μαζί με τους τέσσερες συντρόφους του, έφυγε άπ' το Λιβόρνο κι' έπειτα από πέντε μέρες, έφθασαν στη Βενετία.

Πόσο ή πόλις αυτή είχε αλλάξει! Κατεχομένη άπ' τους Γάλλους χαιρόταν την έλευθερία, ή οποία όμως σε λίγο θα παραχωρούσε την θέσι της σε μία δουλειά πιο σκοτεινή άπ' αυτήν από την οποία είχε λυτρωθή. Σε όλα τα μέρη, ή τρίχρωμη σημαία άνήγγελλε την κατάρχησι της άριστοκρατικής γερουσίας και του συμβουλίου των δέκα, το όποιο είχε δικαίωμα ζωής και θανάτου χωρίς να δίνη λογαριασμό σε κανένα. Όσο θασίλευε το Συμβούλιο των Δέκα, ή φυλακές ξεχειλίζουν από θύματα που επί χρόνια δολοκλήρα, έμεναν κλεισμένα στα μπουντρούμια τους, χωρίς να δικάζονται, χωρίς καν να ξέρουν την αίτια της φυλακίσεώς τους. Ένα δημοκρατικό δημοτικό συμβούλιο είχε αντικαταστήσει την παλιά κυβέρνησι κι' ο λαός που είχε άνακτήσει τα δικαιώματά του, άνέπνεε.

Οι ταξιδιώτες παρουσιάστηκαν στον πρόξενο της Γαλλίας, ο οποίος μόλις διάβασε την συστατική επιστολή του ύπουργού των Έξωτερικών προθυμοποιήθηκε να τους έξυπηρετήσει όσο μπορούσε. Τους ώδήγησε και στον πρεσβευ-

τη της Γαλλικής Δημοκρατίας, ο οποίος τους έκανε έξ' ύσου θερμή υποδοχή.

Το σχέδιο του Δήμου ήταν να πάη στην πόλι της Δαλματίας Σιμπένικο και να μείνη λίγον καιρό εκεί για να μπόρουν να επισκεφθή με την άνεσι του τας γειτονικές νήσους και άκτες, θέβαιος ότι υπήρχε άφθονο εκεί το σωτήριο φυτό που αποτελούσε το αντικείμενο των έρευνών του.

— Θα θρήτε στο Σιμπένικο, τούς ειπε ο πρεσβευτής, έναν πρόξενο της Γαλλίας, ο οποίος θα σας προσφέρει όλες τις δυνατός υπηρεσίες. Είναι ντόπιος και θα μπόρουν να σας φανή χρήσιμος περισσότερο από κάθε άλλον. Δεν θέλω να σας κρύψω ότι θα διατρέξετε μεγάλους κινδύνους, μα το πνεύμα της έλευθερίας ξέρει να νικά όλα τα έμπόδια.

Την επομένη της αναχωρήσεώς τους από τη Βενετία, οι ταξιδιώτες έφθασαν στο Ροβίνιο. Φεύγοντας από κεί θρήκαν τρικυμία κι' αναγκάστηκαν να καταφύγουν, για να περάσουν την νύχτα τους, ανάμεσα στους θράχους μιάς άκτής.

Ήταν ένα είδος χερσονήσου, στην άκτι της οποίας δεν όηρχε καμιά άλλη κατοικία, έκτος από ένα μοναστήρι. Μόλις ο πλοίαρχος είδε το μοναστήρι αυτό, δεν μπόρεσε να συγκρατήση μία κίνησι φρίκης. Το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο και τα μαλλιά του άνωρθώθηκαν στο κεφάλι του.

Ο Στεφανόπολις άντελήφθη την ταραχή του και τον ρώτησε:

— Τι πάθατε; Γιατί αλλοιώθηκαν τα χαρακτηριστικά σας; Γιατί τρέμει;

— Αυτό το μοναστήρι που βλέπετε μπροστά σας, του άπάντησε ο πλοίαρχος, είν' ένα καταφύγιο τίγρεων, ή μάλλον άνθρωποφάγων Σαρδαναπατών! Θα πιστέψετε ότι, χωρίς να έχω καμιά σχέση με τους καλογέρους του, λίγο έλειψε κάποτε να πέσω θύμα τους;

— Άκούστε: Πριν από μερικά χρόνια πήγαίνα από τη Βενετία στη Ζάρα κι' ή κακοκαιρία μ' άνάγκασε να σταματήσω σ' αυτό το μέρος ακριβώς. Ήταν Κυριακή κι' όλοι

όσοι θηροκόντουσαν στο πλοίο μου ήθελαν ν' άκούσουν την λειτουργία. Πήγαμε λοιπόν στην έκκλησία του μοναστηριού.

Μετά την λειτουργία, ο ήγούμενος μας κράτησε για να μς κάνει το γεύμα. Άνάμεσα στους άλλους έπιβάτες μου, ήταν και μία νεαρή Ένετή που ή ώμορφία της άναγανιζόταν τις άρετές της. Δεν είχε κλείσει άκόμα τους δεκαοχτώ της Μαΐου. Μα μία τέτοια νεανική κάλλονη, δεν τρώει άτιμωρητή άνάμεσα στους καλογέρους. Η Μαρία — έτσι την έλεγαν — έλαβε σκληρή πείρα αυτού του πράγματος.

Το γεύμα δεν είχε τελειώσει άκόμα, όταν ο ήγούμενος, άνυπόμονος να έξασφαλίση την λεία του με πύρε παράμερα και με ρώτησε:

— Ξέρετε ποιά είναι αυτή ή νέα;

— Είναι Ένετή και πάει να δει τους γονείς της στή Ζάρα, του ειπα.

— Τους γονείς της! Έκαν γελώντας ο ήγούμενος. Είναι διεφθαρμένο πλάσμα που σας απατά. Άφησε το σύγγό της και πάει στη Ζάρα για να ρυγθή πιο έλεύθρα στην διαφθορά...

— Τι άκούω; Έκανα κτάληκτος.

— Την αλήθεια! μου άπάντησε ο καταγόνιος κι' έλεγες. Άν χθές συναντήσατε τρομερή τρικυμία και

λίγο έλειψε να πνιγίτε, μάθετε ότι αυτή είναι ή αίτια, κι' ευχαριστήστε την θεία Πρόνοια που σας ώδήγησε εδώ όπου θα μπόρεσετε ν' απαλλαγίτε άπ' αυτό το δόλεθριο πλάσμα, το όποιο τράβηξε επάνω σας την όργη του Κυρίου. Η Μαρία θα μείνη στο μοναστήρι. Με τους έξορκισμούς μας, με το παραδεγμά σας, θα προσπαθήσουμε να την ξαναφέρουμε στον ίσιο δρόμο...

— Μα δεν μπορώ να σας την αφήσω. Πρέπει να την μεταφέρω στη Ζάρα. Την έχω αναλάβει ύπ' ευθύνη μου!...

— Δυστυχισμένη! φώναξε ο ήγούμενος. Αύτην την στιγμή, άμαρτάνετε θανάσιμα. Προστατεύετε την διαφθορά...

— Ε, λοιπόν, σας το προλέω! Δεν θα φθάσετε ποτέ μαζί της στη Ζάρα! Οι άνεμοι, ή βροχή κι' ο κεραυνός θα σας καταποντίσουν μέσα στα κύματα και δεν θα θγίτε άπ' αυτά παρά για να πάτε να τυραννιώσατε αιώνας στην κόλασι...

Μα όχι, δεν θα θαρύνετε την συνειδησί σας μ' ένα τέτοιο θανάσιμο άμάρτημα... Μιλήσατε προηγουμένως για την ευθύνη σας... Ω! δεν έχετε να φοβήθητε το παροσμικό... Θα σας δώσω για τον έπισκοπο της Ζάρας, τον άδελφό μου, μία έπιστολή που θα σας άπαλλάξη από κάθε ευθύνη. Έν όνόματι του ούρανού και της τιμής, σας διατάσσω ν' αφήσετε αύτην την νέα έδω... Άλλοιώς θα την κρατήσω διά της βίας!

— Εγώ, θέλοντας και μή, υπάκουσα. Ένας μοναχός πήγε στο καράβι και πήρε τα πράγματα της νέας, την όποια παρ' όλες τις φωνές της και την αντίστασί της, έκλεισαν στο μοναστήρι.

Ο ήγούμενος της φέρθηκε στην άρχη με γλυκύτητα. Την πρώτη μέρα της μίλησε για τον ούρανό. Τη δεύτερη για τους κινδύνους, που διατρέχει κανείς αδιάκοπα στη γη. Την τρίτη, για τα πλεονεκτήματα της μοναστικής ζωής. Καί την τετάρτη τέλος για την ευτυχία που θα της έδινε ή ένωσις της με τον Χριστό, και την όποια θ' αβόλάμυνε αν έναυόταν μ' αυτόν τον ίδιο, που ήταν ή εικόνα του Χριστού!...

Μα ή Μαρία άρνήθηκε αύτην την ευτυχία! Ο ήγούμενος επέμεινε και κατέφυγε σε κάθε μέσον για να πετύχη τον σκοπό του. Μα όλα πήγαν χαμένα...

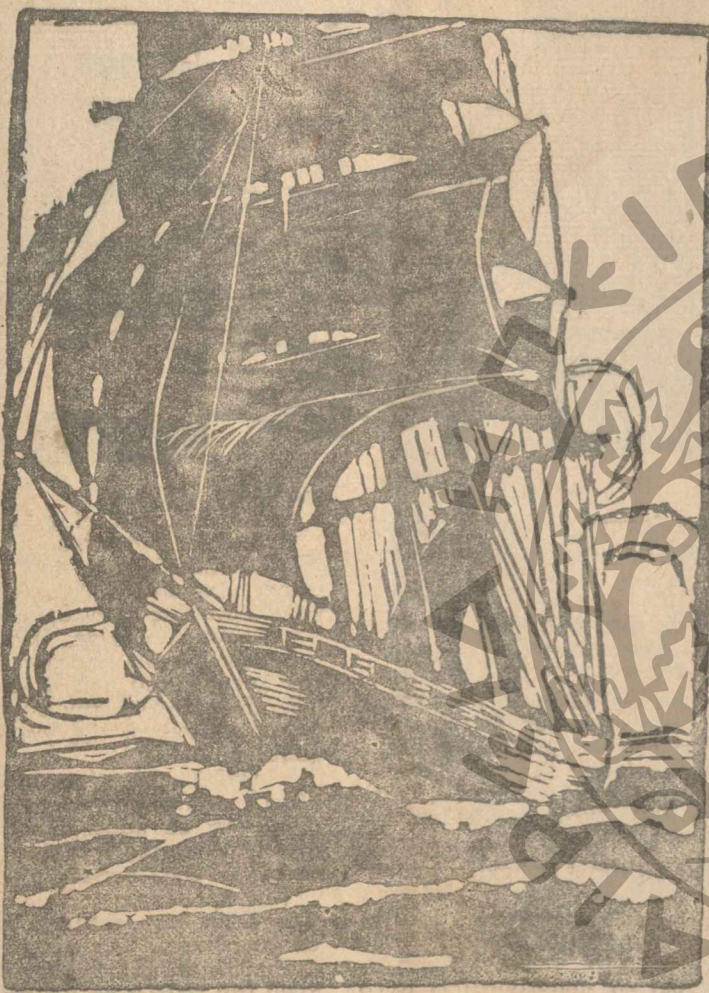
Στο τέλος, ο σάτυρος, έξω φρενών άπ' την όργη του, την έκλεισε στα υπόγεια του μοναστηριού. Εκεί κατά διαταγήν του την ασίγνων καθήμενώς και της έσκιζαν τις σάρκες. Έτσι, σιγά σιγά δολοκλήρο το κορμί της έγινε μία πληγή...

Κάθε τόσο, έν τώ μεταξύ, ο μοναχός πήγαίνε και της έπαναλάμβανε τις ανθρώπινες προσπάσιες του. Μα έκείνη, ήρωικά του άπαντούσε:

— Όύγε, τέρας από δάιμον! Η άπολείωσίς με και πίες το αίμα μου!

Ο ήγούμενος, βλέποντας πεία ότι δεν έκανε τίποτε, θέλησε να την ξεκάνη. Διέταξε λοιπόν δυο μοναχούς να πάνε να την ρίξουν στη θαλάσσια. Εκείνοι, υπάκουσαν. Μα τη στιγμή ακριβώς που την πέταξαν στα κύματα, έφθασε ένα καράβι του οποίου το πλήρωμα την έσώσε. Κατεδίωξε κατόπιν τους καλογέρους, τους συνέλαβε και τους παρέδωσε στας άρχας, όπου άναγκάστηκαν να όμολογήσουν τα πάντα. Όλοι οι καλόγηροι του μοναστηριού συνελήφθησαν και όχτω άπ' αυτούς καταδικάστηκαν είς τον διά πυρός θάνατον. Τέσσερες άπ' αυτούς κάηκαν στον τόπο του εγκλήματος και άλει τέσσερες στην Ζάρα.

(Ακολουθεί)

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΟΗΣΣΑ

ΕΚΕΙΝΗ την εποχή, ύστερα από έναν μεγάλο και βαρύ χειμώνα, είχε έρθει μιά άνοιξη δίχως χαρά. Ήμουν κουρασμένος και νευριασμένος. Αποφάσισα, λοιπόν, να ταξιδέψω.

Στην αρχή διέτρεξα την κεντρική Ευρώπη. Μά τη θρήκα πολύ πληχτική και κατέβηκα προς το Νότο. Ή ζέστη εκεί ήταν ανυπόφορη. Μου σύστησαν τα νησιά της Μεσογείου και διάλεξα ένα. Περίττο να σάς πω τ' όνομά του. Μου φτάνει να σάς πω πως ήταν ένας αληθινός παράδεισος και πως είχε κάθε τι που θα μπορούσε να διασκεδάσει και να ευχαριστήσει έναν άνθρωπο: Πορτοκαλιές, χουρμαδιές, ανθισμένους κήπους, ξενοδοχεία, ωμορφες πλάζ, θιλές...

Μιά μέρα, καθώς ήμουν καθισμένος σ' έναν θάλαμο κι άκουγα τον τραγουδιστή φλοίσβο των κυμάτων, ένοιωσα ξαφνικά πως δεν ήμουν μόνος. Γύρισα το κεφάλι μου. Λίγο μακρύτερα, μιά νέα γυναίκα, ξανθή, με μπλε μάτια, πολύ όμορφη, με κύτταζε χαμογελώντας. Όταν συναντήθηκαν τα μάτια μας, το χαμόγελό της δυνάμωσε, άποκαλύπτοντας δυο σειρές αστραφτερά δόντια, σαν διαμάντια.

Σηκώθηκα ζωηρά, προσφέροντάς της μιά θέσι πλάι μου. Προχώρησε, σκορπίζοντας γύρω της ένα θείο άρωμα, που μεταμόρφωνε κείνο τον ξερό-τοπο σ' έναν κήπο, και καθίζοντας δίπλα μου με ρώτησε γιατί είχα ζητήσει καταφύγιο σέ μιά έρημιά. Είχε μαντέψει πως ήμουν Τουρκός. «Για τί οί Τούρκοι, είπτε, είναι διαστακτικοί, αώστηροί, έρημικοί και θερμοί;»

— Πώς τ'ό έρετε;

— Ή γυναίκα δεν άγνοεί τίποτε από τούς άντρες.

Μιλούσαμε γαλλικά. Μά εκείνη δεν ήτανε Γαλλίδα. Ήταν Αμερικανίδα, Όλλανδέζα, Ρωσίδα, Σερβίδα, Ιταλίδα; Μά αυτό δεν μ' ένδιέφερε καθόλου. Ή τύχη είχε φέρι άντίκρυ μου μιά γυναίκα εξαιρετική:

«Μήπως είναι, άναρωτήθηκα γιά μιά στιγμή, καμιά έπικίνδυνη τυχοδιώκτισ που ήρθεν έδω με τον έραστή της κι' έγκαταλείφθηκε απ' αυτόν, με τον λογαριασμό του ξενοδοχείου των άπλήρωτο;» Της έκανα μερικές πλαγίες έρωτήσεις, γιά νά καταλάβω άν αυτή ή ύπόνοιά μου ήταν αληθινή.

— Δεν έχω ούτε σύζυγο, ούτε έραστή, μου είπτε. Είμαι μιά γυναίκα που ταξιδεύει στον κόσμο, γι' άποκλειστική της ευχαρίστησι.

Και πρόσθεσε:

— Έκείνο που αγαπώ στη ζωή, είναι ο έρωτας και στον έρωτα, μονάχα τη χαρά και τ'ά χάδια. Και σεις;

— Έγώ; Σκέφτομαι σχεδόν όπως και σεις.

Ή συμπαθητική σύντροφός μου μου δήλωσε τότε κατηγορηματικά πως άπεχθανόταν τούς αώνιους έρωτες.

— Μιά μέρα, μου είπεν, άξίζει όσο και μιά αωνιότης.

Και σφίγγοντάς μου το χέρι, συνέχισε:

— Ο δικός μας έρωτας θά διαρκέσει μιά εβδομάδα. Γιατί θά μείνω ακόμα μιά εβδομάδα έδω. Ύστερα θά σάς πω άντίο. Είμαστε σύμφωνοι;

Μου ύποσχέθηκε νάρθη να με δει στο ξενοδοχείο μου το θράδυ. Κράτησε την ύπόσχεσί της. Ή στιγμές που πέρασα μαζί της υπήρξαν γιά μένα όνειρώδεις. Όταν έφευγε, μπροστά στις σκάλες του ξενοδοχείου, μου έδειξε, στον δρόμο του θυσού, μιά κατάσταση θίλλα, προσκαλώντας με να πάω εκεί την άλλη μέρα, γιά νά προγευματίσω μαζί της. Και μου παρήγγειλε:

— Νά χτυπήσετε τρεις φορές την πόρτα.

Ή θίλλα ήταν φωτεινή και εύρύχωρη, επιπλωμένη με γούστο. Ένας γέρος ύπηρέτης ήρθε και μου άνοιξε. Μου έδειξε τη σκάλα, σαν νά ήταν μουγγός. Φτάνοντας στο κεφαλόσκαλο έβγα δεκτός από μιά άραπίνη μάλλον νέα, που μου θύμισε τις παλιές σκάλες των παλατιών της Κωνσταντινούπολης. Χωρίς νά πη λέξι, με ώδήγησε σέ μιά πόρτα και την άνοιξε. Άλλά, καθώς ή φίλη μου έτρεξε νά με ύποδεχθή, άγκαλιάζοντάς με με τ'ά γυνιά χέρια της τό μυαλό μου δεν θρήκε τον άναγκαϊόν καιρό γιά ν' άπασχοληθή μ' αυτήν την μυστηριώδη ύποδοχή.

Ή εύκολες κατακτήσεις δίνουν πάντα στον άντρα την έντύπωση πως ξέρει καλά την γυναίκα που τον κάνει ευτυχισμένο. Αυτό, έν τούτοις, δεν έγινε στη δεύτερη συνάντησί μας. Τά λόγια της, τ'ά χάδια της είχαν αλλάξει από χθές μέχρι σήμερα. Ήταν ή ίδια και έν τούτοις φαινόταν κάποια άλλη...

Μιά μέρα της είπα:

— Είσαι μιά γόησσα!

— Και άμφέβαλλες γι' αυτό; μου άποκρίθηκε.

Καθώς έλεγε αυτά τ'ά λόγια, άναθεν ένα τσιγάρο. Ή άκρη του σπύριου κόλλησε στο δάχτυλό της. Φίλησα επί πολλήν ώρα αυτό τό δάχτυλο, με τό κόκκινο νυακί, που είχα καί.

— Δεν σέ πονάει τό δάχτυλό σου; τη ρώτησα την επομένη.

— Γιατρέυθηκε, μου είπτε. Πραγματικά, στο δάχτυλό της δεν φαινόταν ούτε τό παρμικρό ίχνος καψίματος. Άλλά, την μεθεπομένη, παρατήρησα στο καμένο δάχτυλό ένα μεγάλο κόκκινο σημάδι. Προτίμησα νά μην πω τίποτα γι' αυτό.

Σέ λίγο χωριστήκαμε. Την παρακολούθησα με τ'ά μάτια, ένδ γύριζε στη θίλλα. Ύστερα κατευθύνθηκα σέ κείνο τον θάλαμο, όπου την είχα δει γιά πρώτη φορά. Τι φαντάζεστε πως είδα εκεί; Αύτην την ίδια καθισμένη στον θάλαμο, νά ψαρεύη! Έμεινα άφωνός από την κατάπληξί μου.

Εκείνη γέλασε, με τό κρυ-

στάλλινο γέλιο της.

— Δεν λές πως είμαι μιά γόησσα;

— Έπεσε στην άγκαλιά μου, λέγοντας ότι γιά νά μου κάνη μιά έκπληξι, είχε τρέξει μέχρι τη θίλλα, είχαν αλλάξει ρούχα γρήγορα-γρήγορα και είχε ξαναγυρίσει στον θάλαμο, παίρνοντας έναν δρόμο πιο σύντομο.

— Φεύγω, μου είπτε. Έλα νωρίς αύριο, στη θίλλα.

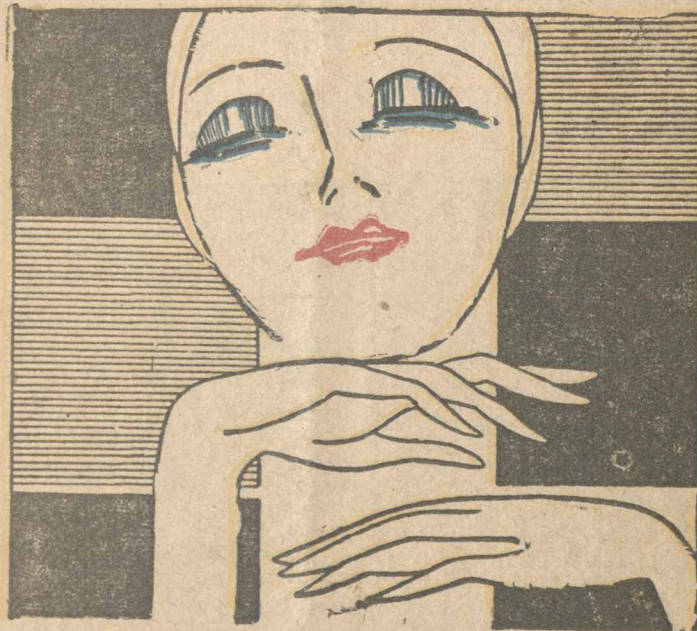
Θέλησα νά την παρακαλέσω νά μ'ή μου προζενήσει ακόμα την λυπή αυτού του χωρισμού. Μά έπρεπε νά μ'ή δείξω πως είχα ξεχάσει την συμφωνία μας — μιά συμφωνία που από την έπομένη της γνωριμίας μας την είχα όλοένα ξεχασμένη.

— Θάθελα νά πέσω στά πόδια σου και νά σέ παρακαλέσω νά μ'ή φύγης, της είπα την άλλη μέρα. Θά μπορούσα ακόμα νά σέ παρακαλέσω νά μου έπιτρέψης νά σέ συνοδέψω. Μά αυτές ή ύπέροχες στιγμές μπορούσαν νά διαρκέσουν; Όχι, φοβόμυαι.

Και πρόσθεσε:

— Δώσε μου τουλάχιστον μιά φωτογραφία σου, γιά νά σέ θυμολύμαι... Άν αυτό είναι δυνατόν...

Σηκώθηκε και βγήκεν από τό δωμάτιο. Άκουσα γ' άντηχη στη σκάλα τό κρυστάλλινο γέλιο της. Σέ λίγο, έλασ-
(Συνέχεια στη σελίδα 58)

Θάμπωσε τον κόσμο με την όμορφιά και την τουαλέττα της

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ή Ζωρζέττα και ή Ζερμαίν έργαζότουσαν σ' ένα μεγάλο ζαχαροπλαστείο. Ήσαν άδελφικές φίλες. Καθόντουσαν μαζί σέ μιά στενωχώρη και κρύα σοφίτα απ' όπου δεν έβλεπαν τίποτε άλλο παρά τις καμινάδες και τον γκριζό ουρανό του Παρισιού.

Ή Ζωρζέττα, εκείνο τό θράδυ, σιδέρωνε. Ή Ζερμαίν στεκόταν μπροστά στο παράθυρο και κύτταζε πέρα, στά ύψώματα, τό φωτεινό πανόραμα της Μονμάρτης. Κι' όμως εκείνο τό θράδυ δεν θά έμεναν πάλι μόνες, όπως πάντα. Μιά φίλη τους που είχε παντρευτεί έδω και λίγο καιρό τις είχε θυμηθή και τις προσκάλεσε στο σπίτι της σέ μιά γιορτή.

Ή Ζωρζέττα άκούμπησε τό σίδερο κ' είπτε με μιά κρυφή χαρά στη φωνή:

— Τι καλή πού είναι ή φίλη μας ή Μαρίνα!... Άπόψε, θά διασκεδάσουμε επί τέλους! Ήταν καιρός πειά...

Ή Ζερμαίν τραβήχτηκε από τό παράθυρο. Τά μάτια της έκαίγαν από τη δουλειά της ήμέρας.

— Έγώ δεν θάρρω, Ζωρζέττα... είπτε στη φίλη της. Δεν έχω νά φορέσω τίποτε!

— Πως; Έκανε εκείνη. Και τό βελούδινο φόρεμά σου; Ή Ζερμαίν δεν της άπάντησε. Συλλογιζόταν άν εκείνο τό βελούδινο κουρέλι που είχε στην ντουλάπα λεγόταν άκόμη φόρεμα. Ήταν δυνατόν; Μά κ' ή Ζωρζέττα έκανε τη σκέψη ότι εκείνο τό βελούδινο φόρεμα δεν έκανε γιά τίποτα. Έρριξε λοιπόν μιά στοργική ματιά στη φίλη της και κατόπιν της είπτε:

— Άκουσε, Ζερμαίν... Ξέρεις; Ή θεία μου έχει ένα καθαρίστριο. Χθές μάλιστα πέρασα γιά νά τη δώ λιγάκι. Τό μαγαζί της είναι γεμάτο από ένα σωρό γυναίκες φορέματα της μόδας, μ' ένα μικρό, πολύ μικρό, άσήμαντο λεκέ που ούτε φαίνεται... Μπορούμε λοιπόν νά περάσουμε

από τό καθαρίστη...

— Θέλεις νά φορέσω ένα ξένο φόρεμα; Έκανε γελώντας ή Ζερμαίν. Μά την άλήθεια, αυτή την ιδέα την όρισκα πολύ διασκεδαστική!

— Άλλωστε κι' άν τό λεκάσης, ή θεία μου έτσι κι' έτσι θά τό καθαρίση! Τι λές;

— Σύμφωνοι... Έκανε ή Ζερμαίν.

Ή Ζωρζέττα τότε ντύθηκε διαστικά κι' έτρεξε στο καθαρίστριο της θείας της. Έτσι, ύστερ' από λίγο, ή Ζερμαίν είχε μιά τουαλέττα της μόδας, από ρούζ ταφτά που της πήγαινε έξοχα στο σώμα.

Στη γιορτή λοιπόν της Μαρίνας ή δυο φίλες έχασαν γιά λίγες ώρες τη μονότονη και θλιβερή ζωή τους. Χόρεψαν, γέλασαν, διασκεδάσαν όσο μπορούσαν καλύτερα κι' ύστερα, λιγάκι μεθυσμένες, από τη σαμπάνια, ξεκίνησαν πάλι γιά τό σπίτι τους. Μά μόλις έκαναν μερικά βήματα, άρχισε νά βρέχει. Πήραν τότε ένα ταξί γιά νά αποφύγουν την ζέση τουαλέττα. Μά ή Ζερμαίν είχε μεθύσει φαίνεται, γιατί όταν έφθασαν, κατέβηκε από τό αυτοκίνητο μ' ένα πήδημα. Την ίδια στιγμή άκούσθηκε ένα οχιάισμο. Ή Ζωρζέττα έπληξε μιά κραγή τρόμου. Ή τουαλέττα εκείνη που τούς είχε δανείσει ή θεία της είχε γίνει δυο κομμάτια. Ο ταφτάς είχε μπλέξει στην πόρτα του αυτοκινήτου και είχε σχισθή από πάνω ίσαμε κάτω!

— Έλα, μ'ήν κλαίς τώρα! φώναξε κατόπιν ή Ζωρζέττα στη φίλη της. Δεν χάθηκε ο κόσμος. Ξέρω ότι ή τουαλέττα αυτή είναι κάποιος Άγγλιδας, που έχει πολλά λεφτά. Τη λένε Φλόρανς Γκρέυ. Θά της εξηγήσης τί συνέβη και θά δής πως θά καταλάβη και θά σέ συγχωρέση... Θάρρος μόνο χρειάζεται.

Έτσι, ή Ζερμαίν, πήγε την άλλη μέρα στο σπίτι της Άγγλιδας, κρατώντας τό φόρεμα. Ή Φλόρανς Γκρέυ καλ-

λωπιζόταν μπροστά στον καθρέφτη. 'Ο κομμωτής της χτένιζε τα ξανθά μαλλιά της με μία εξαιρετική τέχνη.

— Τι συμβαίνει; Ψιθύρισε, μόλις είδε την Ζερμαίν μέσα στον καθρέφτη.

— Εκείνη τα έχασε.

— Κυρία, με στέλνει η καθαρίστρια... Έκανε τρέμοντας. Τό φορεμά σας... έπαθε κάτι... σχίστηκε. Έγώ... έμεις...

— Η Φλώρανς Γκρέυ, άπαθής, ψιθύρισε στον κομμωτή της: — Πέστε σ' αυτό το κορίτσι ότι το φόρεμα δεν είναι δικό μου. Μου το είχε δώσει μία φίλη μου για να το αντιγράψω. Το φόρεμα αυτό είναι της κ. 'Ελιάνας Φουκιέ. 'Η καμαριέρα μου ξέρει την διεύθυνσή της.

— 'Η Ζερμαίν που είχε ακούσει όλες αυτές τις εξηγήσεις της 'Αγγλίδας, γύρισε και κύτταξε με αγωνία την καμαριέρα.

— Παρακαλώ, έκανε, πείτε μου ποιά κάθεται η κ. Φουκιέ.

— Έδώ, στην ίδια πολυκατοικία, της απάντησε εκείνη, στο ισόγειο. Πρώτη πόρτα αριστερά...

— 'Η Ζερμαίν δεν ήθελε να μάθει τίποτε άλλο. Σε λίγη ώρα θρυσκόταν στον προθάλαμο του διαμερίσματος της κ. Φουκιέ. 'Εκεί την υποδέχθηκε μία όμορφη γυναίκα, θαμμένη κάπως υπερβολικά, που κάπνιζε με μία λεπτή πίπα ένα μυρωδάτο σιγαρέττο.

— Τι θέλετε; Ρώτησε τη Ζερμαίν με ψυχρότητα.

— Κυρία, είμαι αδικαιολόγητη... Το φόρεμά σας...

Κι' έκανε ν' ανοίξει το πακέτο, μά την ίδια στιγμή στο κατώφλι της πόρτας παρουσιάσθηκε ένας μικρόσωμος και ροδαλός άνθρωπος με μία λαμπερή φαλάκρα.

— Μπα! Ένα καινούργιο φόρεμα; Είρωνεύθηκε. Το αγόρασες αυτές τις ημέρες που έλειπας, έ; Και δεν μου λές, μπορώ να μάθω με τι λεπτά; 'Υποθέτω ότι αυτή η έρώτησιν δεν είναι αδιάκριτος...

— 'Η 'Ελιάντα Φουκιέ είχε γίνει άσπρη σαν πανί. Πώς μπορούσε να πη στον άνδρα της ότι είχε δεχθή εκείνο το φόρεμα ως δώρο από έναν βαυμαστή της, τον Ροζέ Νολάν; Κι' έπειτα πώς να το εξηγήσει ότι το είχε δώσει στην Φλώρανς Γκρέυ για να το ξεσηκώσει; Μά, η κ. Φουκιέ δεν έχασε ωστόσο το θάρρος της. Σήκωσε λοιπόν τους ώμους της και τού απάντησε:

— 'Αγαπητέ μου, αν δεν ήσουν καχύποπτος δεν θα έλεγες τόσες ανοησίες! Αυτό το κορίτσι νόμισε ότι είχε ανάγκη από καμαριέρα... Γι' αυτό ήρθε εδώ πέρα. Μά είδα ότι είχε δακρυσμένα μάτια. Τη ρώτησα λοιπόν τι είχε πάθει και μου εξήγησε πώς είχε σκίσει το καινούργιο φόρεμά της που το είχε αγοράσει για το γάμο της αδελφής της... Αυτό είναι όλο!

Κι' η κ. Φουκιέ, γυρίζοντας προς την Ζερμαίν έπρόσθεσε:

— Τι να γίνη, κόρη μου, όλα διορθώνονται. Πάρε το φόρεμά σου τώρα και πήγαινε... 'Όταν χρειασθώ καμαριέρα θα σε ειδοποιήσω.

Και συνώδευσε ως έξω την Ζερμαίν. Στην εξώπορτα του διαμερίσματος τις έβαλε κρυφά εκατό φράγκα στο χέρι και της είπε:

— Ούτε λέξι... Φύγετε γρήγορα!

— 'Η Ζερμαίν που είχε ξεδιπλώσει το φόρεμά της και το είχε ρίξει στο χέρι της έκανε να βγῆ, αστασιμένη, από την πολυκατοικία, μά θρήνηκε ξαφνικά μπροστά σ' έναν όμορφο νέο που στάθηκε και κύτταξε κατάπληκτος τότε το φόρεμα και τότε εκείνην. Ήταν ο Ροζέ Νολάν κι' είχε γνωρίσει άμέσως το φόρεμα που είχε χάρισε στην κ. Φουκιέ.

— Μά που πάτε μ' αυτή την τουαλέττα; Ρώτησε την Ζερμαίν.

— Μου τη χάρισε η κ. Φουκιέ... Ψιθύρισε εκείνη.

— Σας έχαρισε το δώρο που της έκανα εγώ! Θαυμάσια! Μά κάνει να ξεδέψω τρεις χιλιάδες φράγκα για ένα φόρεμα και ύστερ' από μία θδομάδα το χαρίζει!...

— Έτσι, καθώς μιλούσαν, είχαν βγει από την πολυκατοικία. 'Η Ζερμαίν, φοβισμένη από τον θυμό του Ροζέ Νολάν, έκλαιγε σιγανά.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

— Πώς αφήνεις την κόρη σου να πηγαίνει μ' αυτό το άποκείμενο; Ήτανε πέτε χρόνια στα κάτεργα...
— 'Ο άθλιος! Μου έχει πει δυο μονάχα!

— Ένας κύριος καθώς πρέπει παρουσιάζεται στην διευθυντή του αστυνομικού τμήματος της συνοικίας του.

Την προηγούμενη νύχτα είχαν αποπειραθῆ να τον κλέψουν και ο κλέφτης συνελήφθη λίγο αργότερα σ' ένα μπάρ.

— Είναι εδώ αυτός ο άθλιος; ρωτάει.

— Μάλιστα, αποκρίνεται ο αστυνόμος.

— Θάθελα να τον δω.

— Γιατί;

— Νά: Μπήκε στο σπίτι μου στις δυο μετά τα μεσάνυχτα, χωρίς να ξυπνήσει τη γυναίκα μου και θάθελα να μάθω πώς το κατάφερε.

— Ένας δημοσιογράφος, γνωστότατος για την αστάθειά του, συζητεί μ' έναν συνάδελφό του. Στο τέλος εκείνος, απαυδιαμένος τού λέει:

— 'Αγαπητέ μου φίλε, δεν θά έρθω στην κηδεία σου!

— Γιατί;

— Γιατί στο δρόμο είσαι ίκανός ν' αλλάξεις νεκροταφείο!

— Μεταξύ νεοπλούτων:

— Έχω για σένα ένα πρώτης τάξεως συνοικέσιο... Μά πρώτου σέ συστήσω, πρέπει να κάνης ένα μπάνιο.

— Ένα μπάνιο! Και αν ο γάμος... ματαιωθεί;

— !...

— Στο χορό. Ένας νέος δειλός δεν ξέρει πώς ν' αρχίσει συνομιλία με τη ντάμα του. Ξαφνικά, κάνοντας μία προσπάθεια, αποφασίζει και με μία γλυκειά φωνή της λέει:

— Δεσποίνις, έχετε δη άνθρωπο να καρατομῆται;

— 'Ο δικαστής ρωτάει τον Μπέμπε:

— 'Αν οι γονείς σου χωρίσουν, ποιόν θέλεις ν' ακολουθήσης, παιδί μου;

— 'Εκείνον που θα πάρη το αυτοκίνητο.

— με λυγμούς.

— 'Ο Ροζέ τότε πρόσεξε ότι η Ζερμαίν ήταν ένα πάρα πολύ όμορφο κορίτσι. Πολύ πιο όμορφο από την επιπόλαιη κ. Φουκιέ.

— Πώς σας λένε; τη ρώτησε.

— Ζερμαίν...

— Έ, λοιπόν, ακούστε Ζερμαίν. Αυτό το φόρεμα σας το χαρίζω. Με μία συμφωνία όμως. Θά το φορέσετε και θα πάμε απόψε στο «Μογκαντόρ», όπου έχει χορό μεταμφιεσμένων, θα σας πηγαίνει πολύ όμορφα.

Κι' αλήθεια, η Ζερμαίν θάμπωσε όλο τον κόσμο εκείνο το βράδυ στο «Μογκαντόρ» με την ωμορφιά της και την τουαλέττα της. Το σχίσιμο είχε ραφτή και δεν φαινόταν διόλου. Περισσότερο όμως από όλους είχε θαμπώσει τον Ροζέ Νολάν.

Στον τρίτο χορό λοιπόν, όταν, ο Ροζέ Νολάν είδε την κ. Φουκιέ και τον άνδρα της στο μπάρ, είχε μία ξαφνική ιδέα. Κι' έτσι, σε λίγο, μόλις είδε μόνη την κ. Φουκιέ, την πλησίασε και δείχνοντας τη Ζερμαίν της είπε:

— 'Αγαπητή μου φίλη, να σας παρουσιάσω την αρραβωνιαστικιά μου!...

Και δεν έλεγε ψέματα. 'Ο Ροζέ Νολάν είχε πάρει την απόφαση να παντρευθῆ την όμορφη Ζερμαίν, την οποία και πραγματωπούησε σε λίγες μέρες.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

— 'Η περίφημη θενέτα Κάθριν Χέμπουρν, η οποία συνδέεται αιοθηματικά με το θριαμβευτή άεροπόρο Χιούγκς Ζιμπί, τηλεφωνικώς πληροφορήσας για την πορεία της πτήσεώς του. Στο πρόσωπό της ζωγραφίζεται όλη η αγωνία της.

Μία τελευταία φωτογραφία της θελκτικής καλλιτέχνιδος του Κινηματογράφου Κλωντέ Κολμπέρ.

— 'Α ν ό: 'Η Γκρέτα Γκάρμπο και οι γονείς της, δ.κ. και η κ. Γούσταφσον, όπως είναι το πραγματικό επίθετο της μεγάλης καλλιτέχνιδος.

— 'Α ρ ι σ τ ε ρ ά: 'Η Ντίνγκα Ντούρμπεν, το νέο μεγάλο άστέρι του κινηματογράφου, η οποία είναι μόλις δεκάση χρονών, υπογράφει το συμβόλαιο της προσλήψεώς της σε μία μεγάλη εταιρία, που της εξαοφράζει εισόδημα 4 εκατομμυρίων δραχμών μηνιαίως!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ Κ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

[(Συνέχεια από το προηγούμενο)]

«Ο Ροβέρτος, με τό μίσος στην καρδιά, ξαναγύριζε προς τό Παρίσι.

Μέσα στο άναστατωμένο μυαλό του έκανε ένα σωρό χη-
δια έκδικήσεως...

«Η μιά ιδέα διαδεχόταν την άλλη και όταν έφθασε στο
ξενοδοχείο «Μοντέρν», στην πλατεία Δημοκρατίας, όπου
καθώς ξέρουσε, είχε πιάσει δωμάτιο με τό ψευδώνυμο
Φρίτζ Λέμαν, δέν είχε πάρει καμιά απόφασι κι' εξακολου-
θούσε νά άναρωτιέται από ποιά πλευρά ό Ριχάρδος Μπερ-
νιέρ ήταν πιά τρωτός.

Βασιζόταν στον Κλαύδιο Γκριβό, ό όποιος ψυχρός και
στοχαστικός καθώς ήταν, θά τον βοηθούσε με τίς συμβου-
λές του, γιατί ό ίδιος αισθανόταν τον έαυτό του άνικανο
νά θάλλη λίγη τάξι στις σκέψεις του. «Ως ότου λοιπόν νά
πάη ό Γκριβό, κλείστηκε μέσα στο δωμάτιό του.

«Εν τώ μεταξύ, ό Γκριβό άνυπομονούσε νά μάθη τί είχε
συμβή μεταξύ του προϊσταμένου του και του Ροβέρτου.
Γι' αυτό μόλις σχόλασε τό βράδυ, έσπευσε ν' αλλάξει ρού-
χα και νά πάη στο ραντεβού που του είχε δώσει ό συνέ-
νοχος του πριν από δυό μέρες.

Στίς έφτάμιση ακριβώς, έμπαινε στο ξενοδοχείο «Μον-
τέρν» και ζητούσε τό δωμάτιο του Φρίτζ Λέμαν. Τό δωμά-
τιο αυτό που είχε τον αριθμό 44, θρισκόταν στο τρίτο πά-
τωμα.

«Ο Γκριβό άνέθηκε γρήγορα τίς σκάλες και σέ λίγο χτυ-
πούσε την πόρτα του Ριχάρδου.

«Εκείνος, καθώς τον περίμενε με άνυπομονησία, του ά-
νοιξε άμέσως. Του έδωσε τό χέρι και του είπε:

— Κλείσε την πόρτα... Έν πρώτοις, θά κουβεντιάσουμε...
Κατόπιν θά δειπνήσουμε.

«Ο Κλαύδιος, αφού έκλεισε την πόρτα, πήρε μιά καρέ-
κλα και κάθησε άπέναντι στον Ροβέρτο.

— Λοιπόν; τον ρώτησε.

— Λοιπόν, έγινε ό,τι μου είχες πη.

— Ήταν αδύνατον νά γίνη άλλοιώς... Μά σ' δέν θέλη-
σες νά με πιστέψης... Και τό κακό είναι ό,τι, έπειτα από
όσα συνέβησαν, θά μάς παρουσιαστούν δυσκολίες.

— Ποιές.

— Νά, σέ είδαν τώρα και σέ ξέρουν στο έργοστάσιο...

«Η κυρά Βερνίκη, ή θυρωρός, σέ είδε δυό φορές, και άν
θελήσουμε νά πραγματοποιήσουμε τό πρώτο σχέδιό μας,
πού ήταν περίφημο, όλες ή ύποψίες θά πέσουν σέ σένα...

— Δέν με νοιάζει! Έκανε αδιάφορα ό Ροβέρτος. Θέλω
νά έκδικηθώ!...

— Σέ καταλαβαίνω και σ' επιδοκιμάζω, του άπάντησε ό
Κλαύδιος Γκριβό. Μά υπάρχουν πολλά είδη έκδικήσεως.
Ποιά θέλεις εσύ;

— Την πιά τρομερή!... Διψάω τό αίμα του άδελφού μου!

— Τραλαλά!... Θά ήταν καλλίτερα νά διψούσες τό χρυ-
σάφι του...

— Με φοβέρισε πώς θά με σκοτώση!... Μά, άν έκανε ένα

θήμα περισσότερο, θά τον σκότωνα εγώ...

— Και έπειτα... τί θά κέρδιζες;... Θά έκανες ένα έγ-
κλημα περιττό που θά σ' έστελνε ίσως στη λαμητιόμο, χα-
ρίς νά θάλλης πεντάρα στην τσέπη σου!...

— «Ω! άν μπορούσα νά τον καταστρέψω!...

— «Ωραία!... Αυτό είναι λογικό... Μά τό πιά λογικό
θά ήταν νά τον καταστρέψουμε γιά νά σωθούμε έμείς...

Και καθώς ό Ροβέρτος έκανε μιά κίνησι μανίας, ό Κλαύ-
διος Γκριβό εξακολούθησε:

— «Ελα, παλμέ μου σύντροφε, μην αφήνης τά νεύρα σου
νά σε παρασύρουν!... Νά είσαι γαλήνιος, όπως εγώ,
όπως πρέπει νά είναι κανείς πάντοτε... Τό νά σκοτώσης
τον έχθρό σου, είναι άνόητο κι' ως μόνη συνέπεια έχει τό
κακούργιοδικείο και τό λεπίδι της λαμητιόμο... Μπρρρ!
Μή μου πής πιά ούτε λέξι σχετικώς... Και μόνο πού τό
σκέφτομαι, νοιώθω ένα ρίγος νά περνάη στη ράχι μου...
«Άφησε τό μίσος σου νά κοιμηθή και άς μιλήσουμε λογικά.
Πρέπει ν' άποφασίσουμε σήμερα και νά έκτελέσουμε τό
σχέδιο που καταστρώσαμε, έπειτα από τόσες νύχτες αγρύ-
πνιας...

«Μιά καλή νύχτα που θά την διαλέξουμε μόνοι μας, θά
μπούμε στο έργοστάσιο πρώτα κι' έπειτα στο γραφείο του
κακού αυτού άδελφού, που τόσο σέ στενχώρησε... Έκεί
θά θρούμε μιά κάσσα παραγεμισμένη με χρυσάφι και θά
της πούμε δυό λόγια χρησιμοποιώντας μέσα, που μόνο έ-
μείς θά ξέρουμε...

«Αν άδειάσουμε την κάσσα σέ παραμονή ήμέρας μεγά-
λης πληρωμής, θ' άναγκάσουμε τον Ριχάρδο Μπερνιέρ ν'
ανάβηλ τις πληρωμές του, θά τον κάνουμε νά χάση κάθε
πίστωσι, νά χρεωκοπήση και νά καταστραφή...

«Νά, αυτή είναι έκδίκησις, αληθινή έκδίκησις!... Τι λές
και σ' ;

— Και άν κατά τύχη, ρώτησε ό Ροβέρτος, δέν θρούμε
τίποτε ή θρούμε άσήμαντα πράγματα στο χρηματοκιβώ-
τιο ;

— Πριν από τρία χρόνια, που θρίσκομαι στο έργοστά-
σιο, όπου κατόρθωσα νά κερδίσω την έμπιστοσύνη όλου
του κόσμου, θλέπω και παρακολουθώ όλα, όσα γίνονται
γύρω μου. Στο τέλος κάθε μηνός υπάρχουν τεράστια χρη-
ματικά ποσά στο χρηματοκιβώτιο... Είναι γεμάτο από χρυ-
σιάρικα και όταν ό ταμίας κάνει όλες τίς πληρωμές του
και φέρη τό ίσοζύγιο, περισσεύουν πάντοτε διακόσιες πε-
νήντα χιλιάδες με τριακόσιες χιλιάδες φράγκα... Τά χρη-
ματα αυτά ό άδελφός σου τά καταθέτει κατόπιν προχειρίσας
στο Κρεντί - Λυονναί, γιατί δέν τά χρειάζεται πιά στο
έργοστάσιο... Νά, αυτές τίς ήμέρες θά υπάρχουν στην κά-
σσα πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα τουλάχιστον.

Τά μάτια του Ριχάρδου έλαμπαν από άπληστία.

— Τόσα πολλά! φώναξε.

— Νά, τόσα πολλά! άπάντησε ό Κλαύδιος Γκριβό...
Και θά μείνουν τά χρήματα αυτά στο έργοστάσιο δυό μέ-
ρες και δυό νύχτες...

— Πώς τό ξέρεις ;...

— «Ακου!... Τό προσέχες Σάββατο έχουμε 30 του μή-

όπου θάρθω νά σε συναντήσω έπειτα από μερικές εβδομάδες γιά
νά μην προκαλέση ύποψίες ή εαφνική μου άναχώρησι... Θά θρω
έναν τρόπο νά κάνω τον άδελφό σου που είναι έκ φύσεως γκρινια-
ρης, νά με διώξη...

«Λοιπόν, είσαι άποφασισμένος;

— Ναι, άπάντησε ό Ροβέρτος με παραφορά, είμαι άποφασισμένος
γιά όλα... Θέλω έκδίκησι και χρήματα... Θά τάχω έτσι και τά
δυό!...

— Μπράβο!... Σέ ξαναβρίσκω, επί τέλους! Όσο γιά τη μοιρα-
σιά...

— Θά τά μοιραστούμε σάν άδελ-
φοί... Τά μισά ό καθένας... Μά με
ποιόν τρόπο θά μπούμε την νύχτα
στο έργοστάσιο;...

— «Α! όσο γι' αυτό τό άναλαμβάνω
εγώ... Αλήθεια, την είδες την κάσσα

νός, ή 31 πέφτει Κυριακή... Η πληρωμές και ή εισπρά-
ξεις θά γίνουν στις 30... Την Κυριακή είναι αδύνατον νά
κατατεθούν τά χρήματα στο «Κρεντί Λυονναί», γιατί, όπως
λές ή Τράπεζα, θά είναι κλειστό... Θά είναι επίσης κλει-
στό και την Δευτέρα, γιατί είναι Πρωτοχρονιά...

«Τά χρήματα λοιπόν θά μείνουν άναγκαστικώς στην
κάσσα του Ριχάρδου Μπερνιέρ ως την Τρίτη...

— Είσαι βέβαιος γιά όλ' αυτά;

— Έτσι συμβαίνει, πάντα, όταν ή τελευταία ήμέρα του
μηνός πέφτη Σάββατο... Μ' αυτόν τον τρόπο θά τσεπώ-
σουμε 500 χιλιάδες φράγκα τουλάχιστον... Θά πάρης κα-
τόπιν τό μερίδιό σου και θά τό σκάσης γιά τό Βερολίνο,

«Ο Ροβέρτος έ-
θαλε απ' την
τσέπη του ένα ρο-
λόι...

μέσα στο γραφείο του αδελφού σου;

— Ναί...

— Είπ' ένα αληθινό αριστούργημα μηχανικής, που το επινόησα και το εξέτελεσα εγώ... Θά σου αποκαλύψω τὸ μυστικό της, σὴν κατάλληλη στιγμή, δίνοντάς σου συγχρόνως και τὸ κλειδί της. Δὲν σοὶ ἔλεγα ψέματα προχθές, ὅταν σὲ θεαίωνα πὼς τὰ εἶχα προβλέπει ὅλα...

— Καὶ ποιά μέρα ἢ μᾶλλον ποιά νύχτα θὰ δράσουμε;

— Τὴν νύχτα τῆς 1ης Ἰανουαρίου... Δὲν θὰ θρῖσκωνται ἐνοχλητικοὶ τύποι μέσα στὸ ἐργοστάσιο καὶ θὰ μὴν πρὸςσομε νὰ εὐχηθῶμε στὸ χρυσάφι τῆς κάσας τὴν καλὴ χρονιά.

— Ὁ ἀδελφός μου θὰ λείπῃ τὴν ἡμέρα ἐκείνη;

— Ναί, κάθε πρωτοχρονιά, πηγαίνει πάντοτε στὸ σπίτι τοῦ Δανιὴλ Σαβάν, τοῦ ἀνακριτοῦ. Μένει ἐκεῖ τὸ ἀπόγευμα καὶ τὸ θῶρόν, κοντὰ σὴν κόρη του καὶ γυρίζει μεσάνυχτα περασμένα.

— Καὶ ἡ θυρωρὸς τοῦ ἐργοστασίου, αὐτὸ τὸ μολντῶκ, πού φαίνεται πάντα ἔτοιμο νὰ δαγκάσῃ;

— Ὅα κοιμάται κοντὰ σὴν μικρούλα της... τὴν ἐγγονή της πού τὴν ξαναβρήκε σήμερα τὸ πρωῒ... Ξέρεις, εἶναι μιὰ δόκλιηρη ἱστορία...

— Καὶ ὁ ἀμαξῆς πού κοιμάται πάνω ἀπὸ τοὺς σταύλους, ὅπως μοῦ εἶπες;

— Ὡ! εἶναι περιττὸ νὰ νοιαζώμαστε γι' αὐτόν... Θὰ ἔχῃ πῆ τι τόσο, ὥστε δὲν θὰ ξυπνήσῃ οὔτε τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι...

— Μένει ἡ ὑπηρετρία τοῦ Ριχάρδου...

— Τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἑορτὲς τῆς δίνουν ἄδεια... Πηγαίνει καὶ θάλεπαι τὸν γιὸν της πού εἶναι ἐξυλοργιστὸς στὶς Βινσέν καὶ ξαναγυρίζει τὰ χαράματα τῆς ἄλλης ἡμέρας...

— Ἄν εἴν' ἔτσι τὰ πράγματα, ὅλα μᾶς ἐξυπηρετοῦν...

— Πραγματικά, ὅλα μᾶς ἐξυπηρετοῦν... "Εγώ μου τὸ πεδίο ἐλεύθερο, ἐντελὼς ἐλεύθερο... Μὰ γιατί φαίνεται σὺν νὰ διστάζῃ;

— Γιατὶ εἶναι κάτι πού μοῦ φαίνεται ἀπίθανο, σχεδὸν ἐντελὼς ἀπαράδεκτο.

— Τι;

— Ὅτι ὁ Ριχάρδος Μπερνιέρ, προνοητικὸς καὶ δύσπιστος καθὼς εἶναι, ἀφήνει μέσα στὸ ἔρμη ἐργοστάσιό του, χωρὶς ν' ἀναθέτῃ τὴν φύλαξί της σ' ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης του, τὴν κάσσα του παραγεμισμένη μὲ χιλιάρικα...

— Κι' ὅμως αὐτὸ συμβαίνει... Ὁ λόγος εἶναι πολὺ ἀπλός: ἔχει ἀπεραντὴ ἐμπιστοσύνη στὸ χρηματοκιβώτιό του... Παραπολὺ θαρρὺ γιὰ νὰ μετακινηθῇ, αὐτὸ τὸ χρηματοκιβώτιό πού τὸ ἐφτίαζε ἐγώ, εἴν' ἐντελὼς ἀπαρασῆατο ἀπ' ὁποιοδήποτε ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ μένα... Ὅποιος δὲ προσπαθοῦσε νὰ τὸ διαρρήξῃ, ὅσον καιρὸ κι' εἶχε μπροστά του καὶ μ' ὅλα τ' ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα, θὰ ἔχανε τὸν κόπο του... Ὁ ἀδελφός σου τὸ ξέρει καὶ γι' αὐτὸ δὲν λαβαίνει καμμιὰ προφύλαξι.

— Πίστεψέ με λοιπὸν καὶ μὴν ἀνησυχῇς... Θὰ ἐνεργήσουμε μὲ τὴν θεαίωτητα τῆς ἐπιτυχίας.

— Καὶ τί ὥρα θὰ μποῦμε μέσα στὸ ἐργοστάσιο;

— Μεταξὺ τῶν δέκα καὶ ἑντεκα. Στὶς ἐννιάμιση τὸ θῶρόν της Πρωτοχρονιάς, ὁποιοδήποτε καιρὸ κι' ἂν κάνῃ, θὰ σὲ περιμένω σὴν προκυμιά τοῦ Σηκουάνα, κοντὰ στὶς δεξαμενές... Γιὰ νάρθῃς κατ' εὐθείαν στὸ μέρος τοῦ ραντεβού μας, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ κατεβῇς τὴν λεωφόρο Κλιού μὲ τὰ πόδια... Εἶναι φρόνιμο νὰ λάθῃς κάθε προφύλαξι. Δὲν πρέπει νὰ πάρῃς ἀμάξι γιὰ νὰ μὴ σὲ προσέξῃ καὶ σ' ἀναγνωρίσῃ ὁ ἀμαξῆς. Αὐτὸ θ' ἀποτελοῦσε μιὰ ἐνδειξι. Εἶναι κιόλας πολὺ τὸ ὅτι παρῶναιστικες σήμερα στὸ ἐργοστάσιο. Ἄν ἀκολουθοῦσες τὴ συμβουλὴ μου, θὰ φυλαγόσουν καὶ δὲν θὰ πατοῦσες τὸ πόδι σου ἐκεῖ.

— Τέλος πάντων, ὅτι ἔγινε ἔγινε. Κι' ἄμα πετύχῃ τὸ κόλπο, τί θὰ κάνουμε;

— Ἐσὺ θὰ φύγῃς ἀμέσως γιὰ τὸ Βερολῖνο, μέσω Βρυξελλῶν. Θὰ πάρῃς τὸ τραῖνο τῶν δώδεκα καὶ εἰκοσι ἀπὸ τὸν σταθμὸ τοῦ Συρβιλλιέ. Γιὰ νὰ πᾶς μάλιστα ὡς ἐκεῖ θὰ σοὺ παραχωρήσω τὸ ποδήλατό μου... Ἔνα θαυμάσιο ποδήλατο πού τὸ ἔχω φτιάξῃ μόνος μου.

— Πολὺ ὠραία... Μὰ, ὅταν θὰ φθάσω στὸ Συρβιλλιέ, τί θὰ τὸ κάνω τὸ ποδήλατό σου;

— Θὰ τὸ παρατίθῃς σὲ κανένα χωράφι... Εἶναι μιὰ ἀπώλεια αὐτὸ γιὰ μένα, μὰ τὴν θεωρῶ ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἀσφάλειά σου.

— Ἐγὼ τὴ θαλίτσα μου στὸ Παρίσι.

— Τὴν συλλογίστηκα κι' αὐτή... Ἐνα τραῖνο γιὰ τὸ Βε-

ρολῖνο φεύγει ἀπ' τὸ Παρίσι στὶς ἐξήμιση τὸ θῶρόν, θὰ πᾶς νὰ θγάλῃς στὸ σταθμὸ τοῦ Βορρά ἕνα εἰσιτήριο σὺν νὰ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃς μ' αὐτὸ τὸ τραῖνο καὶ, μιὰ καὶ θὰ θγάλῃς εἰσιτήριο, θὰ παραδώσῃς τὴ θαλίτσα σου στὶς ἀποσκευές... Ἡ θαλίτσα σου θὰ πᾶ κατ' εὐθείαν στὸ Βερολῖνο καὶ δὲν θάχῃς παρὰ νὰ τὴ ζητήσῃς στὸν σταθμὸ, ὅταν θὰ φθάσῃς κι' ἐσὺ ἐκεῖ... Νὰ ἕνα περίφημο ἄλλοθι, παλιὲ μου φίλε, σὲ περιπτῶσι πού θὰ σὲ ὑποψιαζόντουσαν... Ἄμα μάθουν πὼς ἔφυγες ἀπ' τὸ Παρίσι γιὰ τὴ Γερμανία μὲ τὸ τραῖνο τῶν ἐξήμιση, θὰ παραδεχθῶν πὼς ἦταν ὀδυνοτὸ νὰ θρῖσκεσαι στὶς 10 στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ... Τί λὲς γι' αὐτὸ;

— Εἶναι θαυμάσιο. Τὰ συγκαρητήριά μου ἰ...

— Τὰ δέχομαι... Ν' ἀκολουθῇς πάντα τὶς συμβουλές μου καὶ δὲν θὰ πέσῃς ἔξω. Τώρα ἔχω μιὰ ἄλλη σύστασι νὰ σοὺ κάνω.

— Λέγε...

— Πληρώσε τὸ ξενοδοχεῖο σου καὶ ἀνάγγειλε τὴν ἀναχώρησί σου γιὰ τὴν ἔξῃ καὶ εἰκοσι... Ἐπίσης φρόντισε νὰ ἐφοδιαστῇς μ' ἕναν γερὸ ταξιδιωτικὸ σάκκο γιὰ νὰ θάλουμε μέσα τὰ λεπτὰ πού θὰ πάρουμε ἀπ' τὴν κάσσα. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χωρέσουν ὅλα μέσα στὶς τσέπες σου... Θὰ ὑπάρχουν καὶ χρυσὰ νομίσματα...

— Θὰ φροντίσω νὰ ἐφοδιασθῶ μ' αὐτὸν τὸν σάκκο...

— Ὁ Κλαύδιος Γκριθὸ σκέφθηκε μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα ρώτησε τὸν συνένοχό του:

— Σοὺ μένουν ἀρκετὰ χρήματα γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃς τὰ ἐξοδὰ σου ὡς τὴν Πρωτοχρονιά;

— Ὁχι.

— Πεντακόσια φράγκα σοὺ φτάνουν;

— Ναί.

— Τότε πάρ' τα.

— Ὁ Κλαύδιος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ ἔβαλε στὸν Ροβέρτο, λέγοντας:

— Καὶ χίλια ἂν σοὺ χρειάζοντουσαν, θὰ σοὺ τὰ ἔδιναν. Ἐγὼ, θάλεπαι, ἀπέραντῃ ἐμπιστοσύνη σὲ σένα... Κι' ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ μοῦ δοθῇ ἀφορμὴ νὰ μετανοήσω μιὰ μέρα... Δὲν σοὺ ζητῶ καμμιὰ γραπτὴ ὑπόσχεσι... Αὐτὸ θὰ ἦταν πολὺ ἀνόητο... Μὰ θέλω, πρὶν τελειώσουμε τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ κόλπου μας, νὰ συνεννοηθοῦμε καλὰ, γιὰ νὰ μὴ ἔχουμε διαφορὲς, ὅταν θὰ κοινονίσουμε τοὺς λογαριασμούς μας. Τὸ ποσὸν πού θὰ θροῦμε μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο θὰ τὸ μοιραστοῦμε ἀκριβῶς στὰ δύο.

— Μὰ συμφωνήσαμε κιόλας σχετικῶς... εἶπε ὁ Ροβέρτος.

— Καὶ θὰ κρατήσῃς τὴν συμφωνία μας;

— Σοὺ τ' ὀρκίζομαι...

— Μοῦ φτάνει ὁ ὄρκος σου... Μὰ ἂν τὸν ἀθετήσῃς μιὰ μέρα, θὰ σὲ καταστρέψω, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ καταστραφῶ μαζὺ σου κι' ἐγώ.

— Ἐγὼ ἐμπιστοσύνη σὲ μένα! ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος, δίνοντας μὲ διάχυσι τὸ χέρι του στὸν συνένοχό του.

— Τώρα, πᾶμε νὰ φάμε... Δὲν θὰ ξεχάσῃς τίποτε ἀπ' ὅσα συμφωνήσαμε;

— Ἀπολύτως τίποτε.

XX

Οἱ δύο συνένοχοι πῆραν τὰ καπέλλα τους καὶ θῆκαν ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο «Μοντέρν» γιὰ νὰ πᾶνε νὰ φᾶνε σ' ἕνα ρεστοράν τῆς πλατείας Δημοκρατίας.

Ἦταν πολὺ ἀργά.

Μὰ αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ παρατείνουν τὸ γεῦμα τους ἐπὶ πολλὴ ὥρα, κουβεντιάζοντας ἐλεύθερα χωρὶς νὰ κάνουν πειὰ τὸν παραμικρὸ ὑπαινιγμὸ γιὰ τὰ σχέδιά τους.

Κ' οἱ δύο ἦσαν εὐθυμοὶ κι' ἔθλεπαν τὸ μέλλον ῥόδινο. Τέλος, ὁ Κλαύδιος, πρῶτος, πρόσθετε ὅτι ἡ ὥρα ἦταν περασμένη.

— Τί ὥρα ἔχεις; ρώτησε τὸν Ροβέρτο.

Ἐκεῖνος ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του ἕνα ὠραίατορο χρονόμετρο κι' ἀφοῦ τὸ κύτταξε, ἀπάντησε:

— Ἐντεκα!

Βλέποντας αὐτὸ τὸ ρολοὶ πού ἦταν μεγάλῃς ἀξίας, ὁ Κλαύδιος Γκριθὸ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κινήσι ἐκπλήξεως.

— Πῶς, φώναξε γελῶντας, παρ' ὅλη τὴν φτώχεια σου, τὸ κράτησες αὐτό; Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν ἐνεχυροδανεισμοὶ στὸ Βερολῖνο;

— Ὁ Ροβέρτος, κρατῶντας πάντα τὸ ρολοὶ του στὸ χέρι, ἀπάντησε:

— Δὲν θὰ χωριζόμουν αὐτὸ τὸ ρολοὶ ἔστω κι' ἂν δὲν εἴ-

χα ψομὶ γιὰ νὰ φάω... Τὸ ρολοὶ αὐτὸ, ἡ ἀλυσάδα καὶ τὰ στολῖδια της εἶναι δῶρο τῆς γυναίκα μου ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζὺ μου. Μιὰ μέρα ἴσως θὰ μου συγχάρῃς ὅλα μου τὰ σφάλματα... Δὲν θὰ μοῦ συγχωροῦσε ὅμως ποτὲ τὸ πούλημα αὐτοῦ τοῦ ρολογιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο συνδέει ὅλες τὶς ἐρωτικές της ἀναμνήσεις... Μ' ἔβαλε νὰ τῆς ὀρκισθῶ ὅταν μοῦ τὸ χάρισε, ὅτι θὰ τὸ φυλάζω γιὰ τὸν γιὸν της, ἂν δὲν ἀποκτήσουμε δικὸ μας παιδί.

— Τί αἰσθηματολογίεις! ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Κλαύδιος Γκριθὸ.

— Εἰμαι σύμφωνος μαζὺ σου σ' αὐτὸ, ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος μὰ ἴσως χρειαστῶ τὴ γυναίκα μου μιὰ μέρα καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν πληγώσω θανάσιμα γιὰ ἕνα τόσο ἀσήμαντο πρᾶγμα. Ἄν μοῦ φέρεται ἄσχημα τὸν τελευταῖον καιρὸ, φταῖω ἐγὼ γι' αὐτὸ... Καταχράστηκα τὴν ἐμπιστοσύνη της καὶ τῆς ἔφαγα τὰ τρία τέταρτα τῆς προίκας... Μὰ, ἂν θρεθῶ σὲ μεγάλες ἀνάγκες, θὰ μὴν μπόρῃς νὰ τὴν ζεγαλώσω καὶ νὰ τῆς φάω καὶ τὰ ὑπόλοιπα... Καταλαβαίνεις...

— Καταλαβαίνω πὼς ἔχεις δίκιο, ἀπάντησε ὁ Γκριθὸ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει τὸ ρολοὶ κι' ἐξέταξε τὰ στολῖδια πού κρεμῶντουσαν ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα του σὺν εἰδικός.

— Αὐτὰ ἐδῶ, πρόσθεσε, εἶναι μικρὰ ἔργα τέχνης... Ἀξιζοῦν πολὺ...

— Τὸ ξέρω... ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος.

Καὶ δειχνοντας ἕνα ἀπὸ τὰ στολῖδια, πρόσθεσε:

— Κύτταξε αὐτὸ ἐδῶ!... Εἴν' ἀληθινὸ θαῦμα...

— Ἐνα λεοντάρι πού κρατᾷε στὰ νύχια του ἕνα σμαράγδι... Σίγουρα εἶναι ἔργο μεγάλου καλλιτέχνη...

Τὸ σμαράγδι εἶναι καινούργιο καὶ λένε πὼς τὴν πέτρα τὴν ἔχει σκαλίσῃ ὁ Μπενεβενούτο Τσελλίνι.

— Πολὺ πιθανόν!... Μὰ τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ δύο γράμματα Ε. Η. πού εἶναι σκαλισμένα σὴν πέτρα;... Μήπως εἶναι ἀρχικά;

— Ναί, εἶναι τὰ ἀρχικά τοῦ πρώτου συζύγου τῆς γυναίκα μου, τοῦ Ἑρρίκου ντὲ Νέλ... Αὐτὸ τὸ στολίδι προέρχεται ἀπ' αὐτόν... Ὁ μεγαλειότερος ἔμπορος ἔργων τέχνης τὸ Βερολῖνο τοῦ προσέφερε ἄλλοτε ἕνα μεγάλο ποσὸν γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσῃ...

— Ὁ κρίκος πού τὸ συνδέει μὲ τὴν ἀλυσίδα εἶναι φθαρμένος, παρατήρησε ὁ Κλαύδιος. Φτάνει τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ σπάσῃ... Πρόσεχε...

— Ὁ Ροβέρτος ἐξήτασε τὸν κρίκο καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ εἶμαι πάντα σὲς διαταγὲς σου, εἶπε ἀπλᾶ, καὶ εἶμαι θέβαιος ὅτι μιὰ μέρα θὰ ξαναχρησιμοποιῇς τὶς ὑπηρεσίες μου...

— Ἐκείνη τὴν στιγμή τοὺς ἔφεραν τὸν λογαριασμὸ. Ὁ Κλαύδιος τὸν πληρώσε, ἐνῶ ὁ συνένοχός του ξανάβαζε τὸ πορτοφόλι σὴν τσέπη του.

— Ὅταν σὲ λίγο θρέθηκα ἔξω, ὁ Κλαύδιος Γκριθὸ ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν Ροβέρτο Μπερνιέρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Καληνύχτα, φίλε μου... Φεύγω γρήγορα!

— Μὰ γιατί τόσο θά; ;

— Δὲν θέλω νὰ χάσω τὸ τελευταῖο τραῖνο γιὰ τὸ Σαίπν. Οὐδέν... Εἰμαστε...

— Εἰμαστε σύμφωνοι σὲ ὅλα δὲν εἴν' ἔτσι;

— Ναί, σὲ ὅλα...

— Θάρρῃς τὴ Δευτέρα τὸ θῶρόν, στὶς ἐννιάμιση ἀκριβῶς, σὴν προκυμιά τοῦ Σηκουάνα, κοντὰ στὶς δεξαμενές μ' ἕνα ταξιδιωτικὸ σάκκο στὸ χέρι.

— Θὰ εἶμαι ἀκριβῆς καὶ δὲν θὰ ἔξωχάω τίποτε.

Οἱ δύο συνένοχοι ἄλλαξαν μιὰ τελευταία χειραψία καὶ χωρίστηκαν.

— Ὁ ἀδελφός τοῦ Ριχάρδου Μπερνιέρ ἔκανε ἕναν περιπάτο μιᾶς ὥρας στὸ θουλεθάρτο κατιζώντας ἕνα ποῦρο καὶ θυσιάζοντας σὲ σκέψεις, κι' ἔπειτα ξαναγύρισε στὸ ξενοδοχεῖο «Μοντέρν».

Δὲν θὰ ἐπιμενοῦμε σὴν περιγραφή τοῦ ξεχωριστοῦ, μὰ διεφθαρμένου κατάστατος ἀνθρώπου αὐτοῦ.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 θ'

(Τηλέφωνον: 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία: Ἀλκαμένους 127

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐσωτερικοῦ δι' ἑν ἔτος δρ. 250 Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 5

Ἐξέμνηος δι' 125 Ἀμερικῆς » 7

καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἔτησίαν συνδρομὴν σελλίνια 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβλήματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑ-

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, δδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 θ'. Τίμη ἑκάστου τεύχους δραχ. 5.

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν, ἡ ἑταιρεία New York News Agency

General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφονόπουλου.

ὑπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Περιόδου Σοφοῦ 21

Ἡ συνομιλία πού εἶχε μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ριχάρδου καὶ τὴν ὁποία παρακολούθησαν οἱ ἀναγνώστες μας, ἦταν ἐπαρκὴς νὰ τοὺς κατατοπίσῃ σχετικῶς, γιατί καμμιὰ ἀπὸ τὶς μομφές πού τοῦ ἀπηύθυνε ὁ βιομήχανος δὲν ἦταν ἀβάσιμη. Καὶ ξέρομε κιόλας ὅτι δὲν γελῶνταν καθόλου καταγορώντας τὸν πὼς ἦταν κατὰσκοπος τῆς Γερμανίας.

Ὁ Ροβέρτος Μπερνιέρ δὲν εἶχε μέσα σὴν καρδιά του οὔτε πίστι, οὔτε ἀξιοπρέπεια, οὔτε πατριωτισμὸ. Ἦταν ἕνας ἀπατρις μὲ ὅλη τὴν σημασία τῆς λέξεως.

Δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μόνο θεό, τὸ χρῆμα!

Ὁ ἀθλιὸς εἶχε πουλήσῃ σὴν Πρωσσία ὅλα τὰ μυστικά σχετικῶς μὲ τοὺς γαλλικοὺς ἐξοπλισμούς πού ἡ εἰδικὲς σπουδὲς του ὡς μηχανικοῦ τοῦ εἶχαν ἐπιτρέψει νὰ μάθῃ.

Τὸ δεύτερο γραφεῖο τοῦ μεγάλου γερμανικοῦ ἐπιτελείου, θέλοντας νὰ ἐκμεταλλευσθῇ τὴν ἀντίληψί του καὶ τὶς ἱκανότητές του τὸν καλοπῆλῳανε, ἐπὶ μερικὰ χρόνια, ἔχοντάς τὸν κρυφὸ ὄργανό του.

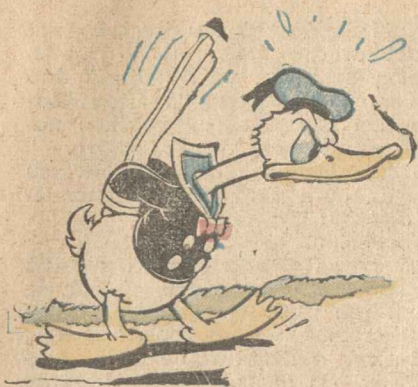
Τοῦ εἶχε ἀναθέσει μυστικὲς ἀποστολές πού ἀφωροῦσαν τὰ ἀμυντικὰ ἔργα τῆς Γαλλίας κατὰ ξηρὰ καὶ θάλασσα καὶ τὰ εἶχε καταφέρει σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις μὲ μιὰ ἀράνταστη ἐπιδεξιότητα.

Γι' αὐτὸ, τὸν θεωροῦσαν στὸ ἐπιτελεῖο ὡς ἕνα κατὰσκευπὸ πρώτης τάξεως.

Μὰ, ἐνῶ ὁ Ροβέρτος σὴν ἀρχὴ ἐκτελοῦσε μὲ εὐσυνειδησία τὸ ἀτιμὸ ἐπάγγελμα πού τοῦ εἶχαν ἀναθέσει, ἦρθε καιρὸς πού ὁ ζήλος του ἔπεσε κάπως. Τὸν ὑποψίασθησαν τότε, μὰ ἀδικαιολόγητα, πὼς δοῦλευε σὲ δύο ἀφεντάδες, ὅτι δηλαδὴ πουλοῦσε καὶ σὴν Γαλλία τὶς πληροφορίες πού συγκέντρωνε σὴν Γερμανία.

Ἀρχισαν νὰ τὸν ἐπιθελῶν αὐστηρά, μὰ δὲν ἀνακάλυψαν τίποτε πού θὰ δικαιολογοῦσε τὶς ἐναντίον του ὑποψίες.

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν

Ο κυνικός

τους «γόνιτες» της όδης θά έπαιρνε τους περισσότερους ψήφους, θ' άποκτούσε αυτοδικαίως τόν τίτλο του «ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ 1938».

Τέτοια δημοψηφίσματα είνε κοινά και γίνονται από χρόνια, δίχως να παρουσιάζουν κανένα εξαιρετικό ενδιαφέρον. Εφέτος όμως τό δημοψήφισμα για τήν «άνδρική γοητεία» είχε μία παράξενη τύχη. Η γυναίκες πού έλαβον μέρος σ' αυτό και πού ήσαν επάνω από εξήντα χιλιάδες, χωρίσθηκαν σε τρία αντίπαλα στρατόπεδα. Με άλλα λόγια, οι ψηφοί σήμερα μοιράσθηκαν σε τρία πρόσωπα, σε τρία είδωλα του γυναικείου φύλου, σε τρεις «γόνιτες»: στόν Γκάρου Κούπερ, στόν Κλάρκ Γκέιμπλ και στόν Ρόμπερτ Ταϊλντορ.

Βέβαια, για ένα παρατηρήτη, για ένα ψυχολόγο δέν παίζει ρόλο τό γεγονός ότι ο Ρόμπερτ Ταϊλντορ πήρε μερικούς ψήφους λιγότερους από τόν Γκάρου Κούπερ ή ο Κλάρκ Γκέιμπλ πήρε λίγοπερισσότερους. Δέν πρόκειται εδώ να ασχοληθούμε με τη στατιστική και με τήν ακρίβεια τών αριθμών. Ο σκοπός μας είνε να εξετάσουμε κάπως θαυότερα αυτό τό φαινόμενο. Για ποιο λόγο τώρα; Απλούστατα για να καθορίσουμε τόν «τύπο» του άνδρος πού έχει τις περισσότερες επιτυχίες στις γυναίκες.

Τό δημοψήφισμα πού αναφέραμε είνε τό πιο άποκαλυπτικό από όσα έγιναν μέχρι σήμερα. Από αυτό θέλουμε ότι ο «τύπος» του άνδρος πού άρέσει στις γυναίκες έχει τρεις μορφές, τρεις χαρακτήρες, τρεις προσωπικότητες. Έτσι οι τρεις αυτοί «γόνιτες» της έποχής μας είνε οι εξής:

- 1.— Ο κυνικός.
- 2.— Ο φιλάθλος.
- 3.— Ο ρωμαντικός.

Ας μιλήσουμε πρώτα για τόν κυνικό τύπο του άνδρος, πού άρέσει στις γυναίκες.

Ιδανικός εκπρόσωπος αυτής της κατηγορίας τών άνδρών είνε ο Γκάρου Κούπερ. Ο κυνισμός του ξετρελλάίνει κυριολεκτικά τις γυναίκες, από τις «θεντέτες» του Χόλλυγουντ ως τις πιο μικρές μοδιostroφες. Ο Γκάρου είνε σωπηλός, άπαθής και σκληρός προς τις γυναίκες.

Η Μάριον Νταϊβις, μία από τις πιο τρελλές θαυμάστριές του, μού έλεγε εδώ και λίγες ημέρες στα στούντιο της «Παραμάουντ».

— Ο Γκάρου μού δίνει τήν εντύπωση θηριοδασαστού. Κι' αυτό ακριβώς τό χαρακτηριστικό του σαγηνεύει τις γυναίκες. Γιατί, κατά θάθος, δέν είμαστε τίποτε άλλο παρά μισοεξημερωμένα θηρία, τίγρεις πού είνε έτοιμες πάντα για τήν επίθεσι! «Ε, λοιπόν, ο Γκάρου, με τό κυνισμό του, τήν απάθειά του, τήν συγκρατημένη δύναμι που επιβάλλεται άμέσως στις γυναίκες, τις δαμάζει! Η γυναίκες, μπροστά σ' ένα τέτοιον άνδρα, αντιλαμβάνονται ότι δέν μπορούν να τά θγάλουν πέρα κι' όπως είνε παμπόνηρες, προτιμούν πά χάδια από τις μαστιγώ-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ "Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ..."

[Ένα συναρπαστικό άρθρο της «βεντέτας» του κινηματογράφου Τζιν Πάρκερ για τους κυνικούς, τους φιλάθλους και τους ρωμαντικούς άνδρες πού άρέσουν στις γυναίκες].

Ένα από τά μεγαλύτερα κινηματογραφικά περιοδικά του Χόλλυγουντ προκήρυξε έσχάτως ένα δημοψήφισμα για τήν «άνδρική γοητεία». Όποιος από

σεις...

Καθώς βλέπετε, τά πραγματά είνε πολύ καθαρά. Όσοι άνδρες, από χαρκτηήρος, άνήκουν σ' αυτήν τήν κατηγορία τών «κυνικών», πρέπει να έχουν ως πρώτο τυπο τόν Γκάρου Κούπερ.

Ο δεύτερος τύπος του «γόνιτος», ο φιλάθλος, αντιπροσωπεύεται από τόν Κλάρκ Γκέιμπλ. Σ' όλο τόν κόσμο σήμερα υπάρχει μία πάρα πολύ μεγάλη κατηγορία άνδρών πού χαρακτηρίζονται ως φιλάθλοι. Μη νομίζετε όμως ότι πρόκειται για τους άνδρες εκείνους πού άσχολούνται διαρκώς με τόν άθλητισμό, για τους πυγμάχους, τους αεροπόρους, τους αυτοκινητιστάς, τους πρωταθλητάς του στίβου. Κάθε άλλο! Πρόκειται για τους άνδρες πού έχουν τό πνεύμα του «φιλάθλου» σ' όλες τις έκδηλώσεις της ζωής τους: στη δουλειά τους, στις σχέσεις τους με τους άλλους ανθρώπους, στόν έρωτα.

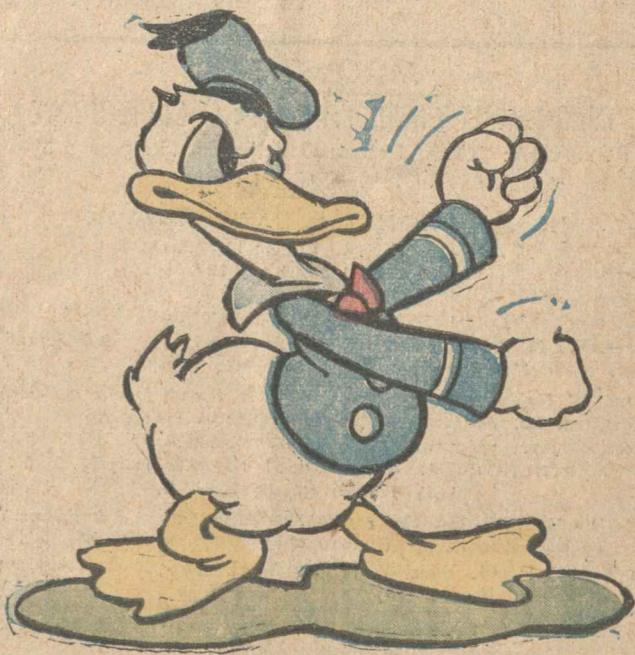
Γι' αυτόν τόν «τύπο» του άνδρος μού μίλησε με μεγάλο ένθουςιασμό ή Τζόαν Κράουφορντ.

— Ο Κλάρκ μού άρέσει, μού έξήγησε, γιατί σ' όλες τις έκδηλώσεις του είνε πάντα «σπόρ». Ένας τέτοιος άνδρας δέν θεωρεί τη δουλειά του ούτε ως άγγραφέα, ούτε ως άγωνα πλουτισμού, αλλά ως μία ευχρίστη περιπέτεια, ως ένα διασκεδαστικό μέσον πού του εξασφαλίζει μία καλή ζωή. Οι άντρες αυτοί, κάθε πρωί, μπαίνουν στο γραφείο τους δόλοχαροι και με τό χαμόγελο στά χείλη. Είνε πάντα, σε «φόρμα», όπως λένε οι άθλητά. «Όσο για τόν έρωτα, τόν θεωρούν και αυτόν ως ένα «σπόρ». Δέν αγαπούν τό δράμα, τά δάκρυα, τις πολύπλοκες καταστάσεις. Είνε ελκρικρινείς, άποφασιστικοί και γενναίοφρονες. Ακριβώς όπως οι άθλητά. Είνε οι πιο καλοί κ' οι πιο τρυφεροί σύζυγοι.

Ο Κλάρκ Γκέιμπλ λοιπόν είνε ο δεύτερος τύπος του άνδρος πού άρέσει στις γυναίκες. Η τρίτη τώρα κατηγορία του «Δόν Ζουάν 1938» είνε οι ρωμαντικοί. Ιδανικός «τύπος» του ρωμαντικού «γόνιτος» είνε ο Ρόμπερτ Ταϊλντορ.

Για τόν «Μπόμπ», άς αφήσουμε να μās μιλήση ή Τζίντζερ Ρόττερς.

— Όλες ή γυναίκες μού έλεγε έσχάτως ή Τζίντζερ, είνε κατά θάθος ρωμαντικές. Ο ρωμαντισμός είνε άπαραίτητος στη ζωή, είνε τό αλάτι πού τήν κάνει νόστιμη. Αλλά προσοχή: ο ρωμαντισμός σήμερα πρέπει να παρέρχεται σε μικρές, σε έλάχιστες δόσεις. Ένας ρωμαντικός άνδρας του 1938, όπως ο Ρόμπερτ Ταϊλντορ, θά σταματήσει τό αυτοκίνητό του για να θαυμάσει μαζύ τό φεγγάρι πού καθρεφτίζεται στα νερά μιας λίμνης, όχι όμως περισσότερο από λίγα λεπτά. Θά σάς μιλήση με φλόγα, με περιπάθεια για τόν έρωτά του, θα σάς πη ίσως και κανένα ωμορρεοτικό ή κανένα παλιό τραγουδάκι, αλλά στο τέλος θ' αναφέρει (Συνέχεια στη σελίδα 58)

Ο φιλάθλος

Ο ρωμαντικός

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΛΟΠΗ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΩΝ ΤΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ

Μία ιστορική κλοπή κατά τήν έποχή της Γαλλικής Επανάστασης. Η συμμορία δύο ταχοδιωκτών. Ιλως λεηλατήθηκε τό Μουσείο τών Θησαυρών. Άπίστευτα νυκτερινά όργια, κλπ. κλπ.

Τό Σεπτέμβριο του 1792, δύο ύποπτοι νέοι, ο Ζοζέφ Ντουλιν κ' ο Ζαν-Ζακ Σαμαόν τεμπέλιαζαν σ' ένα καφενείο του Παλαι Ρουαγιαλά.

Άξαφνα, ο ένας απ' αυτούς έκανε νόημα στόν άλλο να προσέξη τήν συζήτηση πού γινόταν στο διπλανό τραπέζι. Δύο άστοι κατηγορούσαν δυνατά τόν ύπουργό Ρολάν για ένα σωρό πράγματα. Τό πιο σπουδαίο από όλα ήταν ότι είχε διορίσει διευθυντή τών θησαυρών του κράτους τόν πιο ήλιθο και τόν πιο άκατάλληλο άνθρωπο του Παρισιού.

— Και τώρα, ξέρετε τι έχουν μαζέψει εκεί πέρα στο Μέγαρο τών Θησαυρών; Έλεγε ο ένας από τους άστούς. «Οι θέλετε: Πολύτιμα χαλιά, πανάκριβα έπιπλά, άσημικά, παρσελιάνες! Επί πλέον, φαντασθήτε, έχουν πάει εκεί και

τά διαμάντια του Στέμματος! Μάλιστα! Τα διαμάντια του Στέμματος, τό Ρεζάν, τό Σανσύ, τό Οσέ, τά μεγαλύτερα περάδια της Γαλλίας! Και μόνο αυτά; Συλλογές όλόκληρες από μαργαριτάρια, μπριλλάντια και σμαράγδια θρίσκονται σ' αυτό τό παλιό μέγαρο. Αφύλαχτες! Έχουν θάλει μία μικρή φρουρά από στρατιώτες, μία τά καθόνια αυτά δέν κάνουν τίποτε άλλο παρά να μεθοκοπάνε και να παίζουν χαρτιά!...

Αλήθεια; άπόρησε ο άλλος άστος.

— Μα βέβαια. Οι λωποδύτες μπορούν να κάνουν τή δουλειά τους μία γασά με μία σκάλα. Δέν έχουν παρά να σπασουν μερικά τζάμια για να κλέψουν όλόκληρους θησαυρούς άμυθητάς άξίας!... Ναί!... Αλλά είνε τά χαλιά μας!

Κι' οι άστοι εξακολούθησαν να γκρινιάζουν, μά ο Ντουλιν κ' ο Σαμαόν δέν ήθελαν ν' ακούσουν περισσότερα. Κυττάχθηκαν στα μάτια και κατάλαβαν ότι είχαν κάνει κ' οι δύο τήν ίδια μακιαβελική σκέψη: να κλέψουν τά διαμάντια του Στέμματος!

Ο Ντουλιν ήταν ο πιο επιδέξιός. Είχε άνακατευθεί σε πολλές έρωμοδουλειές κ' είχε σημαδευθεί στόν ζωο — σύμφωνα με τους νόμους εκείνου του καιρού — με πυρωμένο σίδερο. Ο Σαμαόν ήταν θαλές, τού κόμητος ντε Ροάν-Ροσφόρ. Μά ή Έπανάστασι τόν είχε ρίξει στόν δρόμο. Κ' οι δύο τους λοιπόν ήταν άποφασισμένοι να κάνουν, δι, τίποτε για να πλουτίσουν.

Πρωτ' από όλα, λοιπόν, άρχισαν να ψάχνουν για να βρουν συνεχόχους. Οι θησαυροί ήταν μεγάλοι και μπορούσε κα-

νείς να εξασφαλίση τήν βοήθεια μιας δλόκληρης συμμορίας. Αλλωστε δέν ήταν διόλου δύσκολο, γιατί ή επανάστατική κυβέρνησι είχε ανοίξει τις φυλακές κ' έτσι ή ταχέονες ήταν γεμάτες λωποδύτες. Ο Ντουλιν και ο Σαμαόν λοιπόν, έβηκαν μερικούς διαρρηκτες κ' ένα σωρό άλλους κακοποιούς, έτσι πού σε λίγο έγιναν οι άρχηγοί μιας σπειρας από τριάντα μέλη.

Έπειτα, πήγαν να κάνουν μία θόλτα γύρω από τό Μέγαρο τών Θησαυρών πού ήταν τότε στήν άκρη της σημερινής πλατείας της Ομονοίας, ανάμεσα σ' ένα λαθούρνοθο από στενούς και παλιούς δρόμους, έρημους τήν νύχτα, γιατί κανείς δέν τολμούσε να περάση από εκεί.

Όλες ή αίθουσες του πρώτου πατώματος του Μεγάρου είχαν γίνει μουσείο, άνοιχτό στόν κόσμο κάθε Δευτέρα. Τά διαμάντια του Στέμματος ήταν μέσα σε μία κρυστάλλινη θιτρίνα, μαζύ με ένα σωρό άλλα μαργαριτάρια και ρουμπίνια. Έτσι, ή κλοπή αυτή ήταν από τις πιο εύκολες. Η δουλειά θα τελείωνε μέσα σε δύο ώρες. Αλλωστε αυτή ή αίθουσα ήταν άσφράγιστη. Όλες ή άλλες είχαν σφραγισθή άπό τήν κυβέρνησι. Όσο για τή φρουρά, ήταν άπό τήν άλλη μεριά του μεγάρου και δέν έβγαίνε ποτέ να κάνει καμία περιπολία, με τήν προφασί ότι ήταν τήν νύχτα παγωνία.

Τό «κόλπο» θά γινόταν μία Τρίτη έράδυ. Έτσι, ως τήν άλλη Δευτέρα πού θ' άνοιγαν πάλι τήν αίθουσα για τους έπισκέπτες, δέν θά καταλάβαιναν τήν κλοπή.

Τή νύχτα λοιπόν της 11ης Σεπτεμβρίου, ή συμμορία χωρίσθηκε σε

δύο ομάδες. Η μία παραφύλαγε τριγύρω και ή άλλη μπήκε στο Μουσείο. Πρώτος σκαρφώθηκε σ' ένα φανοστάτη κάποιος Πώλ Μιέρ κ' από εκεί, με τήν βοήθεια ενός αχονιοιού πήδησε σ' έναν έρσοτη, έσπασε τά τζάμια και γλώστρησε μέσα στήν αίθουσα. Τόν ίδιο δρόμο ακολούθησαν κ' οι άλλοι. Κι' άμέσως άρχισαν τή δουλειά τους. Με τά διαρρηκτικά εργαλεία τους έσπασαν τις

θιτρίνες, τά σουτάρια, τις κοσμηματοθήκες και λεηλάτησαν τό Μουσείο. Έπειτα έφυγαν, δίχως να καταλάβη κανείς τίποτε, για να ξαναγυρίσουν τήν άλλη νύχτα κουβαλώντας μαζύ τους υποτιλίτες μ' έκλεκτό κρασί και μεζέδες, για να γλεντήσουν μπροστά στις σπαρμένες κ' άδειες πειά θιτρίνες τών θησαυρών, όπως κ' έ-

Γλέντησαν μπρος στις άδειες θιτρίνες τών θησαυρών.

χινε.

Αυτή η ιστορία κράτησε ως την Κυριακή, 16 Σεπτεμβρίου. Οι λωποδύτες τώρα ήταν πενήντα. Μερικοί μάλιστα μεταμφιεσθηκαν σε στρατιώτες και προσποιήθηκαν ότι ήταν μια περίπολος. Οι άλλοι άδειασαν και τις τελευταίες θιτρίνες και ξανακατέβηκαν στο δρόμο, μα αυτή τη φορά με κάποια φασαρία. Είχαν μαλώσει στο μοίρασμα και από λόγο σε λόγο έφθασαν ως τις πιστολιές.

Για κακή τους τύχη εκείνη την ώρα περνούσε από εκεί κοντά μια αληθινή περίπολος. Ο Καμύς, ο αρχηγός της, μοίρασε τους άνδρες του σε δυο ομάδες και περιεκύκλωσε το Μέγαρο των Θησαυρών. Ο ίδιος μάλιστα άρπαξε έναν άγνωστο που κατέβαινε από ένα φανοστάτη. Κι' αυτός ήταν ο Σαμαόν. "Υστερ" από πέντε λεπτά της ώρας, κατέβηκε από τον ίδιο δρόμο κι' ο Ντουλιν κι' έπιασε κι' αυτός στα χέρια της περιπόλου.

Ο Καμύς λοιπόν ύποψιάσθηκε άμέσως ότι κάτι είχε γίνει στο Μέγαρο των Θησαυρών. Ξύπνησε την φρουρά, έτρεξε στο πρώτο πάτωμα, μα' εκεί πέρα όλες η πόρτες ήταν σφραγισμένες. Ο Καμύς τότε σκαρφάλωσε στο φανοστάτη και μπηκε από το παράθυρο, όπως οι λωποδύτες. Το θέαμα που παρουσιάσθηκε στα μάτια του ήταν απερίγραπτο. "Όλες η θιτρίνες ήταν σπασμένες, κι' έδω κι' εκεί, άδειες υποτίλλες και μισοφαγωμένοι μεζέδες, ανάμεσα σε σκορπισμένα διαμαντικά και κάθε λογής πολύτιμα πράγματα. Ο Καμύς κόντεψε να τρελλαθώ από τη φρίκη του!

Τα ίδια πήγε να πάθω κι' ο διευθυντής των Θησαυρών, καθώς κι' ο ύπουργός Ρολάν. Μήπως ήταν μικρό πράγμα; Τό Ρολάν, μόλις έμαθε την λεηλασία των θησαυρών αναστατώθηκε. Η κλοπή των διαμαντιών του Στέμματος θεωρήθηκε έθνικό πένθος.

Μα από έδω και πέρα τώρα αρχίζει μια άλλη κομική ιστορία. Κανείς δεν ήθελε να πιστέψει ότι οι δυο λωποδύτες, ο Ντουλιν κι' ο Σαμαόν είχαν δουλέψει για λογαριασμό τους. "Όλοι πίστεψαν ακόμη κι' δικασταί, ότι ήταν άσχετοι κάποιος σκοτεινής πολιτικής συννομίας. "Αντί λοιπόν να τους στείλουν στη λαμητόμο, τους κρατούσαν στη φυλακή με την ελπίδα ότι θα έπρόδιδαν τα "άφεντικά" τους.

"Όσο για την κλοπή του Μουσείου, ήταν κολοσσιαία. Τα πολύτιμα πετράδια που χάθηκαν έξιζαν τριάντα δολάρια έκαστομύρια! Κάθε λωποδύτης του Μουσείου που έβρισκε στα χέρια της αστυνομίας φανέρωνε κι' από ένα δολάριο θησαυρό. "Όσο για τα διαμάντια του Στέμματος που είχαν πουληθεί άμέσως ύστερ' από την κλοπή, ξαναγύρισαν στη θεία τους, στο Μουσείο, με τον πιο παράξενο και τον πιο μυστηριώδη τρόπο. Οι κλεπταποδόχοι κι' οι ύποπτοι κοσμηματοπώλες που τα είχαν αγοράσει, θιάσθηκαν να τα στείλουν στην αστυνομία, για να σώσουν το κεφάλι τους από το δήμιο. Κι' η κυβέρνηση δεν ήθελε τίποτε άλλο. "Ο Ντουλιν κι' ο Σαμαόν καταδικάσθηκαν σε δκαπέντε χρόνια φυλακή, μα' ο κόσμος δεν έσχασε γρήγορα αυτή τη συναρπαστική κλοπή. Χρόνια δολέκληρα έψαχνε την Κυριακή που έβγαине για περίπατο, σ' όλους τους δρόμους που ήταν τριγύρω από το Μέγαρο των Θησαυρών μήπως τυχόν βρουν τίποτε διαμάντια ή μαργαριτάρια που είχαν πέσει από τους λωποδύτες! "Ήταν κι' αυτό μια διασκέδασι!

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΒΑΝ ΝΤΥΚ ΚΑΙ ΡΕΜΠΡΑΝΤ

Ο ζωγράφος Βάν Ντύκ, ως γνωστόν, ήταν μαθητής του μεγάλου Ρεμπράντ.

Δηγοῦνται λοιπόν, ότι μια μέρα που ο διδάσκαλος έβηκε να κάνει έναν περίπατο, κάποιος από τους μαθητές του, που είχαν μείνει στο ατελιέ, χάλασε εξ άπροσεξίς με το μανίκι του την άκρη ενός φρέσκου πίνακος του διδασκάλου. "Όλοι τότε σέφθηκαν με ποιόν τρόπο θα διώρθωναν το κακό, για ν' αποφυγουν τις επιπλήξεις του Ρεμπράντ. Τέλος συμφώνησαν ότι μονάχα ο Βάν Ντύκ θα μπορούσε να διορθώσει το έργο.

Πράγματι ο κατόπιν μεγάλος καλλιτέχνης κάθισε μπρός στον πίνακα κι' έκαμε τη διόρθωση, μμούμενος στην έντελεια την τέχνη του διδασκάλου του.

"Όταν κατόπιν ο Ρεμπράντ επέστρεψε και είδε το έργο του, όχι μόνον δεν άντελήφη τίποτε, αλλά και άνεφώνησε: — Διάβολε!.. Μου φαίνεται ότι βρίσκω το έργο μου καλύτερο από ότι το άφησα. "Ίσως να το βλέπω τώρα υπό την επίδρασι του καθαρού αέρος, που άνέπνευσα!

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΣΥΣΤΑΤΙΚΟΝ

Στῆς δεκαπέντε τ' άλλουνοῦ τελειώνω τὰ τριάντα, λιγώτερο οὔτε μιά στιγμή, τὰ ψέματα στὴ μπάντα. Οὔτε σαντίμι δὲ χρωστώ κι' ἂν σοῦ χρωστώ ἑλα πάρτο, πρὸς τὸ θραδάκι στὸν τεκέ... Μουστακι ἔννηά καὶ κάρτο!

Ἡ μάννα μου εἶνε μαμή, στὰ ἐξώγαμα εἰδικότης καὶ γιὰ «τὰ πρὶν τὴν ὥρα τοῦς» στὴ γειτονιά ἐξοχότης, μα' γιὰ ἕνα Σταῦρο κάποτε τριμήφιο, τὸ θεότης! Πῆρε λεχῶνα καὶ παιδί, ἡ σκύλλα, στὸ λαμό της...

Γιὰ τοῦτο καὶ με' γέννησε, στὴ φυλακὴ ἕνα θράδυ ἀνήμερα τῆς Πασοχαλιάς καὶ μ' ἔβγαλε Ἀναστάσι, "Όσοι τ' ἀκούσαν γιὰ καλὸ τὸ πῆρνε σημάδι, κ' εἶπαν πὼς θὰ γενῶ τρᾶνός—Π ψέματα;—στὴν πλάσι.

Σὰς εἶπα γιὰ τὴ μάννα μου, ὅσο δὰ γιὰ πατέρα —ἐγὼ τὸ λέω καὶ γελῶ, ἄλλος τὸ λέει καὶ κλαίει... τὴ μάννα μου πὺ ρώτησα, ἑπτὰ χρόνῳ, μιά μέρα, — τεφτέρια δὲν ἐβάσταγα, τὴν ἄκουσα νὰ λη...

"Ἐχει κακὸ μνημονικὸ, μα' κ' ἔχει δίκη ἡ δόλια, γιὰτὶ ἔμοιαζα τοῦ φουρναρη' κ' ἔφερνα καὶ τοῦ Κόλια καὶ κάποτε κι' ὁ καφετζῆς πὺ τοῦμοιαζα στὴ μῦτη, εἶπε πὼς εἶμαι δολοφύστος με' τὸν ἀρχιμαντρίτη...

"Ἐχει κακὸ μνημονικὸ μὰ πάντα ἀναθυμῖται καὶ τώρα πὺ καμποῦριασε τὸ λέει καὶ γελᾷ, λεχοῦδι ἀκόμα, στῆς μαμῆς τὰ χέρια, διηγιέται, ξερόβηξα καὶ ἔφτυσα με' τοῦ χεῖλιό τὸ πλάι!

"Ἐχω καὶ κάποιον ἀδερφή, μικρὴ πὺ τῶχε σκάσει, πρὶν θγάλλῃ ἀκόμα τὸ σχολεῖο, με' κάποιον μακαντάση. "Ἐκείνος τὴν ἐπαῦριο «ἐνθα οὐκ ἔστι δόνη»... στῆς Ἀγλαίας τῆς Σμυρνιάς, ἐσώκλειστος ἐκείνη.

Ἡ μάννα μου ἡ κυρά μαμή πὺ τώρα μισοθλέπει καὶ τὸ κρατοῦμε μυστικὸ χάρι τοῦ ἐπάγγελμάτου, ὅσα μοῦ δίνει κι' ὅσα ἐγὼ τῆς παίρνω, ἀπὸ τὴν τσιπὶ τὸ θράδυ τὰ ρευστοποῖω στὸ καπηλεῖο τοῦ Γάτου...

Τραβάω κι' ἀπὸ τὴ Μανιώ καὶ τὰ θαρῶ στὸν ἄσσο παίρνω κι' ἀπὸ τὴν ἀδερφή, γιὰ νὰ μὴν κάνω πάσσα. Καὶ τί τὸ φταῖω ἡ φυλακὴ, πὼς πάντα με' τραβᾷ; Τὸν τόπο πὺ γεννήθηκε κανεὶς τὸν ἀγαπάει...

ΑΝ ΖΗΤΑΤΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Μὲς στοῦ Μπάμπη τὴν τα-Δόναμι, γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ, (ἔδερνα δὲν τῆς μένει πειά, σφικτά! "Όλη της τὴν ἔχει χᾶει, μιά θραδυά, στὰ στήθεα αὐτᾷ με' γλυκὸ ξανθὸ κρασί, ἔξω ἀχολογᾷς ἡ λατέρνα, μέσα θράζει μοῦ ἡ μισή.

Πικρα, ντέρτι καὶ μεράκι καὶ θαυδὸς καρδιολοιμῶς πνίγηκαν μὲς στὸ κρασάκι μάρτυς μοῦ ὁ Θεός....

Στὴν τιμὴ μοῦ δὲν με' νοιάζει, οὔτε κὰν μ' ἀνησυχεῖ, δὲν με' τρώει τὸ μαράζι, κάποτε, ὅπως στὴν ἀρχή...

"Ό,τι εἶχε νὰ μοῦ δώσῃ, μοῦ τὸ πρόσφερε κι' αὐτῇ, μ' ἄλλον πὼς μ' ἔχει προ- (δῶσει)

τάχατες... Καὶ τί; Πειδ γλυκὰ καὶ νὰ τὸ θέλῃ ἄλλον δὲν ξαναφιλά, τῆς ἐπῆρα ὅλο τὸ μέλι, κι' ἄς τὴν, τώρα νὰ γελᾷ...

Ν' ἀγαπήσῃ παραπάνω; —οὔτε κὰν νὰ τὸ σκεφτῶ! Στὴν τιμὴ μοῦ δὲν τὸ κάνω, γιὰ νὰ παινευτῶ...

Ο' ΑΓΓΕΛΗΣ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ἡ Σελήνη ὡς Γυναίκα

Η ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΝΥΦΕΣ

Κάθε κόρη δνειρεύεται τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου της νὰ εἶναι ὡμορφὴ σὰν τῆς βασιλοπούλες τῶν παραμυθιῶν. Φυσικά, τὴν ἡμέρα ἐκείνη δλων τὰ μάτια θὰ εἶναι καρφωμένα ἐπάνω της, αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ βασιλισσα τῆς ἑορτῆς καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἡ πιὸ ὡμορφὴ ἀπ' ὅλες, ὅσες θὰ παρευρίσκονται σ' αὐτήν. Μ' αὐτὸ εἶναι λιγώτερο εὐκόλο ἀπ' ὅσο φαίνεται.

Τὸ πρῶτο πρόβλημα ἀπ' ὅσα παρουσιάζονται εἶναι ἡ ἐκλογὴ τοῦ νυφικοῦ φορέματος. Δεσποινίδες μοῦ, ὅσες εἰσθε λεπτοκαμωμένες καὶ αἰθέρειες μὴ ζητᾶτε νὰ φορέσετε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἕνα θαρὺ σατέν πὺ θὰ σὰς καταστρέψῃ. Ἀπεναντίας προσπαθεῖτε νὰ φανήτε ἀκόμη πιὸ αἰθέρια ἀπ' ὅτι εἰσθε. Ἀλλὰς τε αὐτὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἔπαινος γιὰ μιὰ νύφη. Διαλέξετε λοιπὸν τὰ ὑφάσματα ἐκεῖνα πὺ ἔχουν δημιουργηθῇ ἀποκλειστικῶς γιὰ σὰς. Ὅργαντι μεταξωτὸ με' τὸ ὅποῖον κάνουν φορέματα με' φουστὲς κλὸς πολλὴ πλατεῖες πὺ ἀνιγουν σὰν κάλυψ λουλουδίου, μουσολίνα λεπτὴ πὺ κερδίζει πολλὴν γίνῃ πλῆσὲ σολέιγ.

"Αν πάλι εἰσθε λεπτὴ καὶ ψηλὴ τὸ σατέν ἢ τὰ κρέπ πὺ πέφτουν θαρεῖα θὰ σὰς δώσουν βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια ἀν κάνατε μ' αὐτὰ ἕνα φόρεμα ἀπλό, σὲ κλασσικὴ γραμμῇ, χωρὶς γαρνιτούρες καὶ προσθήκες.

Τὸ φόρεμα πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι σὲ τέτοιο σγέδιο καμωμένο, ὥστε κατόπιν νὰ μποῖτε νὰ τὸ φορέσετε, εἴτε ὡς φόρεμα τοῦ χοροῦ, θιάζοντας τὰ μανίκια καὶ ἀνοίγοντας λίγο τὸ ντεκολτέ, εἴτε ὡς φόρεμα θραδυνο, θάφοντάς το σ' ἕνα σκοῦρο χρώμα.

Καὶ τώρα ἀρχεται τὸ ζήτημα τοῦ πέπλου. Οἱ πέπλοι συνηθίζονται δυὸ εἰδῶν. Δαντελένιοι καὶ τοῦλινιοι. Ὁ δαντελένιος πέπλος εἶναι πιὸ μεγαλοπρεπής, ὁ τοῦλινος δίνει κατὶ τὸ αἰθέριο στὸ νεανικὸ πρόσωπο πὺ περιβάλλει καὶ εἶναι καὶ πολλὴ οἰκονομικώτερος.

"Ἐκτός ἀπὸ τὸν κλασσικὸ μακρὸ πέπλο, συνηθίζονται καὶ πέπλοι κοντοί, σὰν μεγάλα ἔλλα πὺ σκεπάζουν ἐμπρὸς τὸ πρόσωπο πέτοντας ὡς τοὺς ἀγκῶνες καὶ πίσω ὡς τὴ μέση. Αὐτὰ γίνονται καὶ ἀπὸ τοῦλι κεντητὰ καὶ εἶναι πολλὴ χαριτωμένοι καὶ νεανικοί.

Μεγάλῃ προσοχῇ πρέπει νὰ δίνετε στὴν τοποθέτησι τοῦ πέπλου. Πρέπει νὰ δοκιμάσετε ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας πρὶν πὼς πρέπει νὰ τοποθετήσετε τὸν πέπλο, πὼς τὸ χτένισμά σας καὶ τί γαρνιτούρα νὰ θάλετε ἐπάνω. Ἡ πιὸ χαριτωμένη γαρνιτούρες εἶναι ἐκεῖνες πὺ γίνονται με' λουλούδια, μπουκέτα ἢ γιρλάντες. Πρὶν ν' ἀποφασίσετε, σταθεῖτε μπρὸς στὸν καθρέφτη καὶ δοκιμάσετε τί σὰς πάει καλλίτερα καὶ τί ἐναρμονίζεται με' τὸ σγῆμα τοῦ προσώπου σας. "Αν ἔχετε πρόσωπο στρογγυλὸ, θάλετε τὴ γαρνιτούρα ψηλὰ στὸ μέτωπο ἢ στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλοῦ. "Αν ἔχετε πρόσωπο μακρὺ καὶ τὸ πορτοκαλλί, θάλετε τὴ γαρνιτούρα ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῶν αὐτιῶν. "Αν ἔχετε πρόσωπο πολλὴ νεανικὴ με' παιδικὴ ἔκφρασι θάλετε ἀπὸ ἕνα λουλούδι σὲ κάθε κρόταφο. "Αν ἔχετε προφίλ ἑλληνικὸ, κάνετε ἕνα

"Ωραιότατὴ νύφικὴ κόμωσις. Τὸ πέπλο εἶναι ἀπὸ δαντέλλα καὶ φοριέται ψηλὰ στὸ κεφάλι, ἀφήνοντας τὸ μέτωπο ἑντελῶς ἐσοκέπαστο. Μιά λεπτὴ γιρλάντα ἀπὸ λουλούδια, στερεώνει τὸν πέπλο στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλοῦ. Χτένισμα με' μπουκλές.

"Ἡ κόμωσις αὐτὴ πηγαίνει σὲ νύφες ψηλὰς με' χαρακτηριστικὰ κλασσικά. Ὁ πέπλος εἶναι ἀπὸ μουσολίνα καὶ ἐμπρὸς κάνει μιὰ φαρδεῖα πιέτα. Δυὸ μεγάλα ρουλὼ στολίζουν τὸ μέτωπο.

διάδημα ἀπὸ λευκὰ ἄνθη καὶ θάλετε τὸ στὸ μέτωπο ἀφήνοντας τὸ πέπλο νὰ πέφτῃ ἀπὸ πίσω.

Καὶ τὸ φόρεμα ἐπίσης γαρνίρεται με' ἄνθη. "Αν τὸ φόρεμα εἶναι θαρὺ σὲ γραμμῇ κλασσικὴ πολλὰς γαρνιτούρες δὲν μπαίνουν. Τὸ μπουκέτο πὺ θὰ κρατᾷ στὸ χέρι της ἡ νύφη εἶναι ἀρκετὸ. "Αν τὸ φόρεμα εἶναι ἀπλό ἀπὸ λεπτὸ ὑφάσμα καὶ ἡ νύφη μᾶλλον ψηλὴ καὶ λεπτὴ, μιὰ γιρλάντα ἀπὸ λουλούδια στὸ ντεκολτέ θὰ προσθέσῃ πολὺ. Σὲ φορέματα ἀπὸ ὄργαντι ἢ μουσολίνα συνηθίζονται ποικίλα μικροσκοπικὰ μπουκετάκια ἀπὸ ἄνθη λεμονιάς σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὴ φούστα.

"Αποφεύγετε τὰ φορέματα με' οὐρά. Εἶναι κατὰλληλα μόνον γιὰ τοὺς πολὺ μεγάλους γάμους. Τὸ φόρεμα πρέπει νὰ φθάσῃ ἀκριβῶς ὡς τὴν μῦτη τοῦ παπουτσιοῦ. "Αν ἡ νύφη εἶναι μικροκαμωμένη καὶ ἡ φούστα κλὸς μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ λίγο πιὸ κοντὸ. Τὸ παπούτσι θὰ εἶναι γοβάκι ἐντελῶς σκέτο ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφάσμα με' τὸ φόρεμα ἢ ἀπὸ σατέν καὶ ἡ κάλτσα πολὺ λεπτὴ σὲ χρώμα ρὸς πολὺ ἀνοιχτὸ, ὥστε νὰ ταιριάζῃ με' τὸ χρώμα τῆς ἐπιδερμίδος.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 α

ΠΩΣ ΝΑ ΦΤΙΑΝΕΤΕ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

Πολλὰς γυναῖκες νόστιμες ἀδικοῦνται ἐπειδὴ δὲν ξέρουν νὰ θαφώνται. Τὸ θάψιμο τοῦ προσώπου εἶναι καὶ λίγο καλλιτεχνία καὶ δὲν ἔχουν ὅλες δυστυχῶς τὸ κριτήριον πὺ χρειάζεται σχετικῶς.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ νὰ στρώσῃ καλὰ τὸ ροῦζ σας θάλετὸ τὸ εὐθὺς μετὰ τὴν κρέμα, ἐνῶσφ δὲν ἔχει ἀκόμη ἀπορροφηθῇ. "Αν δὲν θάλετε κρέμα προτιμήσετε ἕνα ροῦζ λιπαρὸ πὺ στρώνει καλλίτερα στὸ πρόσωπο ἀπὸ τ' ἄλλα.

Προσέξτε ὥστε νὰ στρώσετε τόσο καλὰ τὸ ροῦζ, πὺ νὰ γάνεται σιγά-σιγά καὶ νὰ μὴ ξεχωρίζῃ καθάρᾳ, ὅπως στὶς κοῦκλες πὺ θλέπουμε στὰ πανηγύρια. Μεγαλύτερη προσοχὴ δώστε πρὸς τὸ μέρος τοῦ προσώπου πὺ πηγαίνει πρὸς τὰ μάτια. Τίποτε δὲν γινάει περισσώτερο ἀπ' ὅτι ἕνα διάστημα ἀνημένο λευκὸ μεταξὺ τῶν ματιῶν καὶ τοῦ ροῦζ τοῦ προσώπου.

"Αφὺ στρώσετε τὸ ροῦζ ὁμαλὰ σὲ ὅλο τὸ πρόσωπο προσθέστε τώρα λίγο περισσώτερο σ' ἕνα ὀρισμένο σημεῖο. Τὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπολύτως ἀπὸ τὸ σγῆμα τοῦ προσώπου σας. "Αν τὸ πρόσωπό σας εἶναι μακρὺ καὶ ὀρθὸ, τὸ ροῦζ μᾶλλον ψηλὰ στὰ μὲλα τοῦ προσώπου διεκθύνοντας τὸ πρὸς τὸ κάτω μέρος τῶν αὐτιῶν. "Αν τὸ πρόσωπό σας εἶναι στρογγυλὸ θάλετε τὸ ροῦζ ἀκριβῶς στὸ πιὸ φουσκωτὸ σημεῖο τῶν μὲλων τοῦ προσώπου, διεκθύνοντας τὸ πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς μῦτης. Τέλος ἀν τὸ πρόσωπό σας εἶναι λεπτὸ καὶ ἀδύνατο, θάλετε τὸ ροῦζ χαμηλὰ πρὸς τ' αὐτιά. Ποτὲ μὴ θάλετε ροῦζ στὸ κέντρο τοῦ προσώπου ἢ σὲ μέρος ὅπου θαθουλόκουν τὰ μάγουλα. Φροντίστε ὥστε νὰ συνδυάζετε πάντα τὸ ροῦζ τοῦ προσώπου με' τὸ ροῦζ τῶν χειλέων. Δὲν μπορεῖτε νὰ θάλετε στὸ πρόσωπο ροῦζ πορτοκαλλί καὶ στὰ χεῖλη ροῦζ πρὸς τὸ θυσσινί. Ἡ ἐντύπωσις θὰ εἶναι φρικτὴ.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΟΙ ΚΩΜΙΚΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ Ή ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΙ;

ΣΤ"

Θά μπορούσα αξιόλογα — αφού μέχρις ώρας δεν κατώρθωσα να δώ ένα μεγάλο μέρος των έκλεκτων κωμικών μας, γιατί λείπουν στις επαρχίες, να συνεχίσω την έρευνα αυτή για πολύν καιρό, επισκεπτόμενος και τους σατυρικούς συγγραφείς μας, αφού κι' αυτοί με την πέννα τους μας χαρίζουν το γέλιο, την ευθυμία, το ψυχικό ξεκούρασμα. Το αποτέλεσμα όμως των μέχρις ώρας συνεντεύξεων, που έπληρα και η συζήτηση που έκανα μ' ένα-δυο ευθυμογράφους μας, μ' έπεισαν πως δεν θα είχα να προσθέσω τίποτε καινούργιο στα όσα έδημοσίευσα. Έτσι, προκειμένου το θέαμα να κατανήση άνιαρό, προτιμώτερο να το τελειώσω για να πούμε αν όχι κάτι καλύτερο, λλάχιστον κάτι πιο φρέσκο.

Πάντως, αυτό που έπεδιώκετο να εξασκριθώ, έφάνη ολοκάθαρα. Οι περισσότεροι απ' τους κωμικούς ηθοποιούς μας — το ίδιο δε συμβαίνει και με τους ευθυμογράφους μας — είναι στην ιδιωτική, την εξωεπαγγελματική ζωή τους, τύποι μελαγχολικοί, άλλοι από ιδιοσυγκρασία, άλλοι από αντίδραση στην υποχρέωση να φαίνονται ευθυμοί, γελοίοι, για να διασκεδάζουν το πλήθος. Ας ακούσουμε όμως στο μεταξύ τί λένε οι τελευταίοι καλλιτέχναι που μας μίλησαν.

Δελινό Πέμπτης. Το κομψό, μοντέρνο θεατράκι της κ. Κατερίνας Ανδρεάδου στην οδό Γ' Σεπτεμβρίου, είναι, την ώρα αυτή, που ο ήλιος έχει γείρει στην δύση του, ολόδροσο. Η ευρύχωρη σκηνή του, δονείται όλη από έναν ευχάριστο θόμβο, τον θόμβο των συζητούντων χαμηλόφωνα ηθοποιών του, που περιμένουν την έναρξη της πρόβας. Ανεβαίνουμε και πλευρίζουμε τον κ. Δαμασιώτη, τον συμπαθή κωμικό του θιάσου, που τόσα χειροκροτήματα δρέπει κάθε βράδυ απ' το κοινό, που η εμφάνισή του στη σκηνή του κάνει να γελά με την καρδιά του.

— Εμπνέετε, λοιπόν, να μπω κι' εγώ στο «Πάνθεον» των... αυταναλυμένων συναδέλφων μου; μας λέει.

— Τι να γίνω, αφού υποσχεθήκαμε στους αναγνώστες μας να ικανοποιήσουμε την περιέργειά τους, να σας γνωρίσουν και στον... ρόλο του ιδιώτου;

— Το... χωρίς την μάσκα της υποκρισίας όμως; τέτοιου όπως... ούτε στον έαυτό του δεν δείχνεται εύκολα κανείς.

— Ακριβώς...

— Κακό αυτό, αλλά... αναπτρεπτον, τί να γίνω... Λοιπόν γράφτε πως όταν δεν είμαι όπως εμφανίζομαι στη σκηνή, είμαι ένας δύστροπος κατσούφης, που όλα μου φτάνει, μου φαίνονται άχαρα, θαρεία, θλιμμένα.

— Και η αιτία;

— Μάταια ζητώ να ξεβαθύνω στην τεραστία διαφορά που χωρίζει τον Δαμασιώτη ηθοποιό, από τον Δαμασιώτη άνθρωπο. Είναι ιδιοσυγκρασίας ζήτημα; Πισθάνω. 'Αλλ' όχι λιγώτερο άπισθάνω να είναι και αντίδραση κατά της υποχρέωσής μου όπως ως επαγγελματίας χαρίζω την ευθυμία, το γέλιο, τη χαρά. Με λίγα λόγια

Ο κ. Γεώργιος Δαμασιώτης

τέλος, μου φαίνεται πως ώρες-ώρες κατσουφιάζω κάνοντας την σκέψη πως αυτοί που με πλησιάζουν, με χαίρεται με συναναστρέφονται το κάνουν με την ύστεροβουλία να τους κάνω να διασκεδάσουν, όπως όταν παίζω στη σκηνή.

— Την έχετε καιρό αυτή...

— Δεν πιστεύω να την πητε λόξα ή ψύχωση;

— Όχι, αδερφέ, αυτήν την μελαγχολική διάθεση θέλω να πω.

— Χμ!... Να σας πω την αλήθεια δεν πολυσκοτίζω. Ός τώρα να κάνω την ψυχανάλυσή μου γιατί δεν φανταζόμουν πως θα γίνετο αφορμή να γνωρίσω την δόξα της δημοσιότητας. Εκείνο που ξέρω είναι ότι άμα ένοιωθα να έαυτό μου να καταλαμβάνεται από ευθυμία κύτταξα να το θρώ τό... αντίδοτο. Μια παρείχα καλή, λίγη μουσική, μια έκδρομούλα, λίγο κρασάκι... χωρίς να σκοτίζομαι περισσότερο, αφού δεν μ' έμπόδιζε στην άσκηση του επαγγέλματός μου. Πάντως, φαίνεται ότι, άσχετα πως και γιατί, όλοι οι κωμικοί ηθοποιοί μπορούμε στην βαρυθυμία και την μελαγχολία.

Η ανάκριση του κ. Δαμασιώτη είχε λήξει. Τον ευχαριστούμε για την προσοχή και σπεύδουμε να πλευρίσουμε τον συνάδελφό του κ. Οικονομίδη, που καθισμένος σε μια γωνία διαβάει τον ρόλο του για το νέο έργο «Το μυστικό της κ. Μπάρνετ».

— Είναι θαρρώ άσκοπος κόπος να ζητά κανείς να βρή χαρακτήρας ευθυμούς ανάμεσα στους κωμικούς ηθοποιούς μας και πρό παντός του σοβαρού θεάτρου, είναι η απάντησή του κ. Οικονομίδη στο ερώτημά μας.

— Και ο λόγος; τον διακόπτουμε.

— Γιατί εκτός του ότι η διαρκής προσπάθειά τους να χαρίσουν το γέλιο στους άλλους, φέρνει σάν αντίρροπο τη μελαγχολία, την ψυχική κόπωση, που δίνει τη γελοία τους όψη. Ο ρόλος ενός κωμικού που εύφουλογεί, σας παρακαλώ, όταν τον νοιάζει καλά και τον ένοσση κωμικής απόλυτα τί είναι παρά σπαταγή; Αυτή η ατέλεια της σωματικής διαπλάσεώς του που τον κωμικοποιεί, δεν ματώνει την ψυχή του; Το κέρφ του, είναι επίπλαστο, είναι η προσπάθεια της αυτοπαρηγοριάς του. Και η εύφουλογίς τους, το πνίξιμο της ελαστικότητας που τούρχειται να προφέρει κατά της μοίρας του που τον άδερησε, το γέλιο του, το κλάμα που θέλει να κρύψει για ν' αποφυγή τών οίκτο, που πληγώνει περισσότερο απ' τον σαρκασμό!... Τον πόνο, λοιπόν, αυτόν του παθολογικού τύπου, που τον δέν τον θλίπει το κοινό — το πολύ τουλάχιστον — που έρχεται στο θέατρο μόνο για τέρψη, τον θλίπει ο ηθοποιός που παίζει τον ρόλο αυτόν και ο συγγραφέας που τον έγραψε. Και δεν τον θλίπουν άπλω. Τον ασθάνονται, διότι χωρίς ν' ανασταθούν δεν μπορούν να τον αποδώσουν. Και έτσι έφ' όσον έρχονται συ-

νη σ' επικοινωνία με τον πόνο, μελαγχολούν γίνονται δύσθυμοι...

— Όστε αποκλείεται και το από ιδιοσυγκρασίας μελαγχολικό της διαθέσεως;

— Κάθε άλλο. Αφού άλλωστε και οι καθ' αυτό εύθυμοι τύποι οι κρίνοντας τα πάντα ζεμανφουτιστικά, οι άνθρωποι του όσα πάν κι' όσα έρθουν, έχουν τις στιγμές της μελαγχολίας τους. 'Αλλά των κωμικών ηθοποιών ή μελαγχολία είναι μάλλον επίκτητη.

— Και πως αντιδράτε κατά της μελαγχολικής διαθέσεως που σας χασαίνει το έπάγγελμά σας κ. Οικονομίδη;

— Με το διάσασμα ευχαρίστων πραγμάτων, τον περίπατο, την καλή σιτροφία, το κρασάκι... εν μέτρω.

Μία περιόδια ανά το κέντρον των ηθοποιών «Στέμμα» όπου μας είχεν πει ότι ίσως προλαβαίναμε τον αναχωρήσαντα πιά για την Κωνσταντινούπολη κ. Μάνο Φιλίππιδη, από τους πιο συμπαιθεύ κωμικούς μας ηθοποιούς, μας έφερε αντιμέτωπους στον κ. Νέστορα Κούρτελη ή Παλμύρα, όπως εινε γνωστός από τις ποιητικές συλλογές που εξέδωσε κάποτε. Ο κ. Κούρτελης ανήκε μέχρι πρότινος στο Βασιλικό, απ' όπου άπεχώρησε και τώρα εργάζεται στο θέατρο Ζέρβα, που παίζει στις διάφορες συνοικίες. Έχει παίξει στη «Νέα Σκηνη» του μακαρίτη Χρηστομάνου, στο θέατρο Κοτοπούλη, Κυβέλης και σε πολλούς άλλους. Απαντώντας στην ερώτησή μας μας λέγει.

— Η μελαγχολία μου εινε κάτι άγνωστο, γιατί δεν πήρα ποτέ τίποτα στα σοβαρά. Έχει άλλωστε τόσες πίκρες ή ζωή, που άλλοίμονο αν άρχιζε κανείς να θλίβεται άνευ λόγου. Δεν πήρα στα σοβαρά πρωτ' απ' όλα τη θέλησή του μακαρίτη πατέρα μου να γίνω παπάς και έγιναν ποιητής και δημοσιογράφος στο περιοδικό «'Ιλισσός» που μας άφησε και το όποιον διηύθυνα με τον αδελφό μου.

Δεν πήρα ακόμη στα σοβαρά ούτε το... γάμο μου που εινε το μεγαλύτερο δυστύχημα που μπορεί να θρή κανένα. Δεν πήρα ακόμη στα σοβαρά ούτε τα ποιήματα που γράφει ή γυναίκα μου, ούτε την άμορφιά της την εξαιρετική και την μορφωσί της. Και όμολογώ ότι εινε το μόνο πράγμα για το οποίο μετάνιωσα που δεν το πήρα στα σοβαρά.

— Και ο λόγος;

— Απλούστατα. Ή θα έπεθαλλετο, όποτε θα με βοηθούσε στο να μην βαστώ τα έξοδα του σπιτιού όλα, ή λόγω της άμορφιάς της θα μου την έλειβε κανένας όποτε δεν θα θαστούσα... τα θάρη και των δυό μας.

— Όστε γράφει και ποιήματα ή κυρία σας; Εινε καλά;

— Έτσι λέν, αλλά για μένα το πιο άραίο ποιήμά της εινε το μαγείρεμά της. Φοιάνει άριμένως φαγητά, που ή νοστιμιά τους πιστεύω να ξεπερνά την άμείροσία των 'Ολυμπίων.

— Όστε, λοιπόν, δεν σας στενοχωρεί τίποτε σας;

— Πως όχι; Οι θιωτικές μιζέριες που προβάλλουν κάποτε πολύ άπαιτητικές.

— Εκτός από τις θιωτικές στενοχωρίες λέμε, που εινε κάτι φυσικό για όλους.

— Έξω απ' αυτό μόνον όταν είμαι έρωτευμένος μελαγχολώ τρομερά.

— Γιατί δεν έστιδεις εκείνη;

— Όχι, γιατί δεν μου συνέβη να

βάλω στο μάτι καμμία μάταια.

— Αλλά τότε;

— Γιατί δεν μπορώ να έρωτευθώ περισσότερες συγχρόνως.

— Έρωτεύεσθε λοιπόν συχνά;

— Ναι, εκ περιτροπής. Κάποτε που είχα άυπνία, έπειδη λέν ότι ή άπασχόλησις της σκέψης φέρνει τον ύπνο κάθισα και λογάρισα ότι στα 35 χρόνια του σταδίου μου ως ηθοποιός γνώρισα 64 γυναίκες... Θυμήθηκα μάλιστα πως κάποτε θρισκόμαστε με το μακαρίτη το Χρηστομάνο στη Ρουμανία και έπρόκειτο να φύγουμε για την 'Οδησό. Έγώ είχα κλεισθή στο ξενοδοχείο κ' είχα ξεχαστή με την κόρη ενός αξιωματικού, κάποια Καμέλια. Τότε ο μακαρίτης Χρηστομάνος, έπειδη δεν του άνοιγαμε έμπήκε από ένα φεγγίτη στο δωμάτιο για να μου πη:

— Βρέ άθλιε, για έρωτες ήρθαμε εδώ ή για να δείξουμε την τέχνη μας; Έλα πάμε...

Και έφρειάσθη πολλή εύγλωττία από μέρους του για να πείση κι' έμένα να τον ακολουθήσω και κείνη να μ' άποχωρισθ, θεακτώνόντας την Γερμανιστή ότι θα της έγγραφε να ρθ ή να μ' έβρη στην 'Αθήνα...

Και ο κ. Παλμύρας αφού μας άνέφερε ότι έπαιζε στο θέατρο πολλούς ρόλους και δραματικούς και κωμικούς, ότι ύπηρε έανταποκριτής του «Χρόνου» στην Πόλη, όταν έγινε το κίνημα των Νεοτούρκων, ότι έγγραψε μυθιστορήματα στην έφημερίδα αυτή όπως το ή «Νεώτερη Φρόνη» και πολλά άλλα έπεισόδια της πολυκύμαντης ζωής του κατέληξε στο ότι

τίποτε στη ζωή δεν τον άπασχόλησε σοβαρώτερα από τον έρωτα...

— Μά καλά, ή γυναίκα σας δεν ζηλεύει, δεν διαμαρτύρεται γι' αυτή σας την... τακτική;

— Μά μέχρις ώρας δεν έχει λάθει γνώσιν της... τακτικής μου.

— Ουαί λοιπόν και άλλοίμονό σας, αν πέση στα χέρια της το «Μπουκέτο».

Ευτυχώς της το άγοράζω εγώ και θα φροντίσω να θγάλω τα σχετικά φύλλα.

— Μία έρωτησούλα λίγο άδίστακότη τώρα: Αφού έρωτεύεσθε και σ' αυτήν ακόμη την ηλικία μπορείτε να μας πητε τι... ηλικίας γυναίκες έρωτεύεσθε;

— Μά θέλει και έρώτημα; Πάνοτε νέες και άφρονες...

— Και σας προσέχουν αφού πειά δεν είσθε νέος;

— Και όμως ξέρετε τι μοιπε μία που της παραπονέυθηκα γιατί έπαυσα να είμαι νέος;

— Δεν είμαι μάλιστα.

Μου θυμισε τους στίχους του Μολακάση που λένε:

— Κ' αν έφυγε ή νεότης σου που θλι (θεσαι για τούτη)

σαν για πουλί που πέταξε μ' άλλα (μαζύ πουλιά)

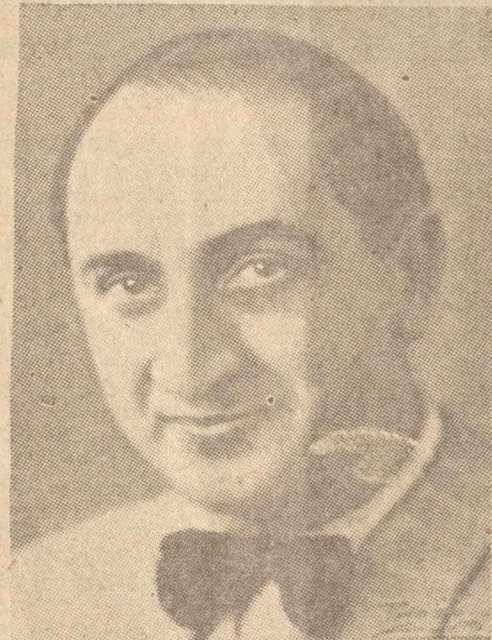
περισσότερο από μια άνοιξη τον έρωτά (μου άνάψει)

της χειμωνιάς το άπλωμα στα άραία (σου μαλλιά)

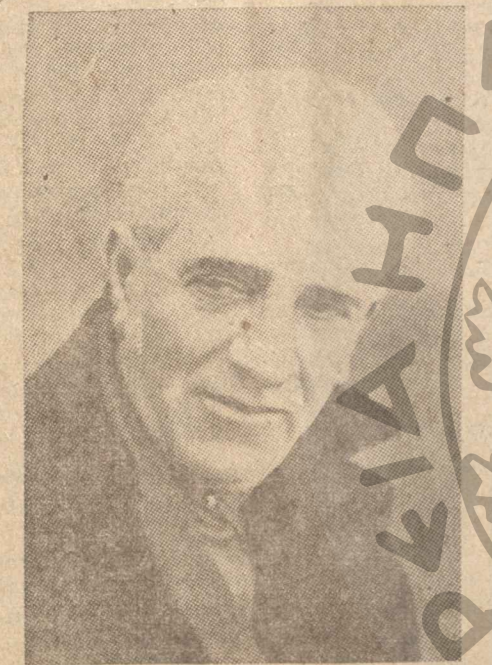
Θελήσαμε να πούμε στον κ. Κούρτελη ότι ο τελευταίος στίχος εινεν άλλοιωθ ή από το... σμάρφρον του, αλλά γιατί να τον πικράνουμε;

ΘΑΝΟΣ ΜΙΑΗΔΩΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Ο κ. Κώστας Οικονομίδης

Ο κ. Ν. Κούρτελης (Παλμύρας)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΡΑΪΝΟΛΤΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Η πρώτη σκέψη του Ριχάρδου ήταν να σηκωθεί και να φύγει απ' την πόρτα της εξόδου αλλά καθώς άρχισε να πραγματοποιεί τη σκέψη του αυτή, ο κακούργος μέσα στο δωμάτιο άναψε ένα κερί, το οποίο το φως έφτασε ως αυτόν.

Ο Ριχάρδος ρίχτηκε τότε και πάλι στις ύγρες πλάκες του διαδρόμου έχοντας το κεφάλι του γυρισμένο προς την πόρτα.

Ο άνθρωπος που τον χτύπησε προσήλωσε το κερί σ' έναν κηροστάτη μπηγμένο στον τοίχο κι' έτσι ο Ριχάρδος μπόρεσε να δει το έσωτερικό του δωματίου.

Το θέαμα που παρουσιάστηκε τότε στα μάτια του τον παράλυσε, τον έμπόδιζε ν' αναπνεύσει, να μιλήσει να κουνήσει.

Τόσο ήταν άπαισιο!

Σ' ένα πορτόφυλλο που ήταν άκουμπησμένο σε τρία καθίσματα, θρισκόταν, ξεπλωμένο ένα ολόγυμνο πτώμα, πελιδνό και μελανιασμένο, στην άρχή της σήμεώς του.

Κοντά στο αποκρουστικό αυτό πτώμα, θρισκόταν ένας κουβάς γεμάτος νερό, και στο ταβάνι φαινότουσαν δυο μεγάλες άρπαγες, από τις οποίες κρεμώντουσαν χυντρά σκονιά.

Σε μία γωνιά του δωματίου υπήρχαν μακρυά καμάκια από ελύγιστο σίδερο, φτυάρια, άξινες, σκονιά, εργαλεία χτιστών, μεγάλες ψαλίδες, τσεκούρια και διάφορα κλειδιά.

«Η έκπληξις και η φρίκη του Ριχάρδου μεγάλωσαν άκόμα περισσότερο όταν, στρέφοντας το βλέμμα του στον κακούργο που τον είχε ρίξει εκεί μέσα, αναγνώρισε σ' αυτόν το Νεκροθάφτη.

— Έμπρός, Σκέλεθρο! φώναξε εκείνη τη στιγμή ο άθλιος. «Ελα να κρατάς το φως για ν' αδειάσω εγώ τις τσέπες του νεαρού.

Μόλις ο Νεκροθάφτης πρόφερε τα λόγια αυτά, ελαφρός κρότος ακούστηκε στην πόρτα της εισόδου.

— Διάβολε! είπε, «Εργοντα κιόλας για το πτώμα, γιατί υπέθετε ότι οι φίλοι του Νεκροθάφτη που χτυπούσαν την πόρτα θα πρυμοποιούντουσαν να τον βοηθήσουν για να τον άπογυμνώσει.

— Έμπρός, έμπρός, Σκέλεθρο! είπε ο Νεκροθάφτης. Διάβολε, γιατί δεν κατεβαίνεις;

— Τώρα θα κατεβώ! «Εφτασά! απάντησε από το ύψος της σκάλας μία θραχινή γυναικεία φωνή.

«Επειτ' από μία στιγμή, παρουσιάστηκε μία γρήα μέγαιρα με μάτια κατακόκκινα και με πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες.

«Ήταν τόσο ισχνή, τα μάτια της τόσο ρυτιδωμένα κ' η επιδερμίδα της έμοιαζε τόσο με μειθνάνη ώστε κανένα άλλο παραιοσούκλι, εκτός απ' αυτό που της είχαν δώσει δεν θα της πίναινε καλύτερα.

— «Ελα λοιπόν, Σκέλεθρο, είπε ο Νεκροθάφτης, βοήθησε με να τοαβήξω αυτό το παλιοτόμαρο στ' αιδωμάτιο του θάθους. «Έχει πολλά λεφτά στις τσέπες του και οι άλλοι έρπονται για το πτώμα.

«Εκείνη τη στιγμή, και δεύτερο χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα. «Ο

Ριχάρδος, θέβαιος ότι κάθε αντίστασις εκ μέρους του ήταν περιττή τη στιγμή εκείνη, άφησε το Νεκροθάφτη και το Σκέλεθρο να τον μεταφέρουν στο πλανό δωμάτιο, χωρίς να κινηθή καθόλου κ' έχοντας τα μάτια του κλειστά.

Το Σκέλεθρο κλείδωσε την πόρτα του δωματίου, ενώ ο Νεκροθάφτης έσπειρε ν' ανοίξει την πόρτα. Δυο άντρες μπήκαν τότε μέσα και προχώρησαν στο πρώτο δωμάτιο.

«Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο γνωστός μας κακαποιός Κράσμαν κι' ο άλλος ένα άλλο υποκείμενο του είδους του, όνομαζόμενος Μπύφερ.

— Τι διάβολο, είπε ο Κράσμαν στο Νεκροθάφτη με ύφος δυσαρεστημένο, τι διάβολο διπλοκλειδώνεις την πόρτα. Είχες τύχη που δεν την έσπασα με μία κλωτσιά.

— Κοιμώμαστε, απάντησε ο Νεκροθάφτης. «Επειτα δεν σ'ας περίμενα γι' άποψε. Μου είχατε πει πως θάρχόσατε αύριο.

— Δεν θάρχόμαστε άποψε αν δεν έπρόκειτο να τσεπώσουμε τριάντα λίρες.

— Διάβολε! Τότε δεν ήρθατε για το πτώμα. «Όχι ο φοιτητής που το ζήτησε για να κάνει άπάντω του άνατομία το περιμένει γι' αύριο το θράδυ, θά πάμε άποψε να ξεθάψουμε ένα άλλο, πτώμα για ένα γιατρό του Νοσοκομείου Μίδλεση.

«Ο γιατρός αυτός μας περιμένει στη μιάμιση στο Σόρεντιθ-Στύρς.

— Πώς; Άποψε; φώναξε ο Νεκροθάφτης.

— Ναι, απάντησε ο Κράσμαν, σε λίγο πρέπει να θρισώμαστε εκεί με τα εργαλεία μας.

«Ο τάφος που θ' ανοίξουμε θρίσκεται μέσα στην έκκλησία, πρόσθεσε ο Μπύφερ. Μά τι διάβολο σκέφτεσαι, Νεκροθάφτη;

— Έγώ; Τίποτε. Έκανε εκείνος.

Στην πραγματικότητα όμως σκεφτόταν το Ριχάρδο που ήταν άναγκασμένος να τον αφήσει για ν' ακολουθήσει τους συνενόχους του στο άπαισιο έργο τους. «Ωστόσο είχε έμπιστοσύνη στο Σκέλεθρο—τη μητέρα του—και έτοιμάστηκε ν' ακολουθήσει τον Κράσμαν και τον Μπύφερ.

Οι τρεις άθλιοι έφωδιάστηκαν με διάφορα σνερνα απ' αυτά που θρισκόντουσαν μέσα στο δωμάτιο κ' έφυγαν.

«Αλλ' άς ξαναγυρίσουμε τώρα στο Μάρκχαμ. Μόλις ο Νεκροθάφτης και το Σκέλεθρο τον κλείδωσαν στο δωμάτιο του θάθους, άνασηκώθηκε με μεγάλη άησυχία, πλησίασε στην πόρτα κόλλησε τ' αυτί του σ' αυτή και παρακολούθησε τη συνομιλία των άθλιων.

«Όταν τούς άκουσε να θγαίνουν έξω, άνάνευσε μ' άνακούφισι.

Πριν φύγει ο Νεκροθάφτης είχε πει στη μητέρα του: — Γρηά, την ώρα που εγώ θα λείπω άδειασε τις τσέπες του νέου που κλειδώσαμε στο δωμάτιο. «Έχει επάνω του τετρακόσες ή πεντακόσες λίρες. «Αν δεν είνε σκοτομένο, είνε θραειά πληγωμένος και δεν θα μπορεί να σου φέρη αντίστασι. «Ανάλαβε τότε να τον άποτελειώσης για να μπορέσουμε να πουλήσουμε το πτώμα του.

Το Σκέλεθρο, ακολουθώντας τις οδηγίες του γιου της, μόλις οι τρεις κακούργοι έφυγαν πήρε ένα κερί και μπήκε στο δωμάτιο του θάθους.

Μά μόλις άνοιξε την πόρτα, ο Μάρκχαμ που την πασαμόνευε, άρπασε έναντιόν της και την άρπασε από τα νέρια.

— Άθλία! φώναξε ο νέος, ο Θεός μ' έστειλε εδώ για ν' ανακαλύψω και να καταγγείλω τα έγκλήματά σας.

— Μην μου κάνετε κακό, απάντησε ο Νεκροθάφτης.

— Ναι, δεν σου είπα πως μέσα, στην τρύπα της σκάλας ο τοίχος έχει γκρεμιστεί κι' έχει άνοιξει σ' αυτόν μία τρύπα απ' όπου μπορεί να περάση άνθρω-

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ

Παλαιά ποινονάμια θεάτων, φωτογραφίες ήθοποιών, σχετικά βιβλία και φυλλάδια κλπ. κλπ, σε Ικανοποιητικές τιμές. Πληροφορία κ. Χ. Σταματίου «Μπουκέτο», 3 — 8 μ. μ.

σε ή μέγαιρα, και θα κάνω, τι μου ζητήσετε.

— Πές μου, φώναξε, ο Μάρκχαμ, τίνος είναι αυτό το πτώμα;

— Κάποιου που τον σκότωσε ο γυιός μου.

— Και τα ρούχα του που είναι; «Ίσως να θρίσκονται σ' αυτά σημειώσεις που θα με βοηθήσουν ν' ανακαλύψω την ταυτότητά του.

— Έλατε θα σ'ας τα δείξω, απάντησε ή μέγαιρα.

Και διευθύνθηκε προς τον διάδρομο.

Ο Ριχάρδος την άκολουθήσε γιατί σκεφτόταν, ότι αν άνεκάλυπτε την ταυτότητα του θύματος, θα μπορούσε να είδοποίηση σχετικώς τούς συγγενείς του.

Το Σκέλεθρο στάθηκε κοντά στη σκάλα, άνοιξε ένα ντουλάπι που θρισκόταν εκεί και, προτείνοντας το κερί της, έδειξε στον Ριχάρδο μερικά ρούχα.

— Νά τα ρούχα του πεθαμένου! είπε. Πάρτε τα, αν τα θέλετε.

Και άφου είπε τα λόγια αυτά, τραθήχηκε πίσω, κρατώντας όμως πάντα το κερί έτσι, ώστε να φωτίζεται το ντουλάπι.

Ο Ριχάρδος προχώρησε για να εξετάσει τα ρούχα και πάτησε ένα σκαλοπάτι που θρισκόταν κάτω απ' το ντουλάπι.

«Έξαφνα όμως το σκαλοπάτι παραμέρισε, μία καταπακτή άνοιξε κάτω απ' τα πόδια του και γκρεμίστηκε μέσα σε μία βαθιά τρύπα.

«Η καταπακτή έπειτα έκλεισε αυτόματα, σκεπάζοντας την τρύπα.

Τότε το Σκέλεθρο, γελώντας καταχθόνια, πήγε και κάθισε κοντά στο πτώμα, που θρισκόταν στο άλλο δωμάτιο και με θραχινή φωνή άρχισε να τραγουδά κάποιον κυδαίο τραγούδι.

Κατά τις τρεις μετά τα μεσάνυχτα, οι τρεις τυμωρωμένοι, άφου τελείωσαν την άπαισία εργασία τους, ξαναγύρισαν στο σπίτι του Νεκροθάφτη. «Εκεί, ο Κράσμαν κι' ο Μπύφερ άφησαν τα εργαλεία τους κι' έφυγαν.

Μόλις ο Νεκροθάφτης έμεινε μόνος, πήρε ένα κερί και διευθύνθηκε προς το δωμάτιο του θάθους, όπου έλιπζε να θρή το πτώμα του Ριχάρδου γυμνό και καλά πλυμένο.

Μά, όταν άντικρυσε το δωμάτιο άδειαν, άπόμεινε κατάνηκτος.

— Τι διάβολο έκανε ή θεότρελλη; άναρωτήθηκε.

Και προχωρώντας προς την σκάλα, φώναξε:

— Σκέλεθρο! Είσαι εύντιο;

«Άμέσως μία πόρτα άνοιξε και το κεφάλι του Σκέλεθρου φάνηκε στο άπάνω μέρος της σκάλας.

— Εσύ 'σαι, Αντώνη; ρώτησε.

— Ναι, να πάρη ή όργη! Τι διάβολο έκανες το νέο;

— «Ο πεθαμένος άναστήθηκε!

— Άφρησε τ' άστεία!... Ποι είναι τα λεφτά;... Πόσα είχε στις τσέπες του;

— Σου ξαναλέω πως άναστήθηκε. Μόλις μπήκα στην κάμαρη, ρίχθηκε επάνω μου σαν τίγρις!...

— Νά πάρη ο διάβολος!... Τι τρέλλα που έκανα να μη του δώσω πέντ' - έξη μαχαιριές! φώναξε ο Νεκροθάφτης χτυπώντας το πάτωμα με το πόδι του. «Ετσι λοιπόν; «Έφυγε κι' αυτός και τα λεφτά του;... «Έφυγε για να μάς καταγγείλι και να μάς στείλη στην κρεμάλα;

— Μην κάνης έτσι. «Αντώνη! Μη φοβάσαι! είπε ή μέγαιρα νελδώντας. «Εννοια σου και θρίσκεται καλά άσφαλισμένο.

— Άσφαλισμένος; Ποι;

— «Όπου άσφαλίστηκαν τόσοι άλλοι πριν απ' αυτόν!

— Στο πηγάδι της αλλής; ρώτησε ο Νεκροθάφτης με άγωνία.

— «Όχι, στην τρύπα της σκάλας. «Κακομοίρα, άνόητη που είσαι! «Ακούσθες τον έρριες σ' ένα μέρος, απ' όπου μπορεί να φύγη μία χαρά... είπε ο Νεκροθάφτης.

— Νά φύγη!... ξαναείπε ή μέγαιρα, παραγγένη.

— Ναι, δεν σου είπα πως μέσα, στην τρύπα της σκάλας ο τοίχος έχει γκρεμιστεί κι' έχει άνοιξει σ' αυτόν μία τρύπα απ' όπου μπορεί να περάση άνθρω-

πος;

— Ποτέ δεν μου είπες τέτοιο πράγμα! φώναξε ή γρηά έξαλλη. Πιάνω όρκο! Τα λες αυτά για να ρίξης το λάθος επάνω μου, ενώ είναι δικό σου κι' όχι δικό μου.

— Μη με κάνεις να θυμώσω, Σκέλεθρο! είπε ο Νεκροθάφτης, τρίζοντας τα δόντια του... Σου το είπα! Τι τα θέλεις τώρα; «Αν το έσκασε ο Μάρκχαμ από την τρύπα, περίμενε από ώρα σε ώρα νάρθουν να μάς πιάσουν για να μάς στείλουν στην κρεμάλα... Μά για να δούμε;... Το έσκασε τάχα;

«Ο Νεκροθάφτης έλιπζε άκόμα.

Βοηθούμενος από το Σκέλεθρο, άνασήκωσε την καταπακτή και κύτταξε μέσα φωτίζοντας το θάθος της τρύπας μ' ένα κερί.

Μά ή τρίπα ήταν άδειαν κι' ούτε ίχνος του Μάρκχαμ φαινόταν σ' αυτήν.

Τρελλός τότε από την άγωνία του, ο Νεκροθάφτης άρχισε να θλαστημάη και να καταριέται, μη ξέροντας αν έπρεπε να φύγη απ' το σπίτι του ή να μείνη σ' αυτό ως ό- του νάρθουν οι άστυφύλακες να τον πιάσουν.

Πέφτοντας ο Ριχάρδος μέσα στην τρύπα, όπου με τόση πονηρία τον είχε ρίξει το Σκέλεθρο, χτύπησε το κεφάλι του σε μία πέτρα κι' έλασε τις αισθήσεις του.

«Έμεινε στην κατάσταση αυτή περισσότερο από μία ώρα, όταν ένα ρεύμα άέρος τον χτύπησε και τον έκανε να συνέλθη.

Βρισκόταν σ' έλεεινή κατάσταση. Κατά την νύχτα εκείνη, τόσα γεγονότα διαδραματίστηκαν, ώστε και το πιο δυνατό μυαλό θα μπορούσαν να ταράξουν.

Το κλεισμό του στο καταραμένο εκείνο σπίτι, στην καταπακτή του οποίου θρισκόταν τώρα, τα λόγια που άκουσε από το στόμα των τυμωρωχών, το ψυχρό πτώμα του ανθρώπου που είχε δολοφονήσει ο Νεκροθάφτης, όλα αυτά είχαν έρεθίσει την φαντασία του μέχρι τρέλλας.

Λογάριαζε, αν δεν κατάρωνε να ξεφύγη από εκεί μέσα, να συντρίψει το κρανίο του στον τοίχο για να μην πέση πάλι στα χέρια του άπαισιου Νεκροθάφτη.

«Απελπισμένος έσφιγγε τούς κροτάφους του με τις γροθιές του κι' έπειτα, προσπαθούσε να σκεφθή ήρεμότερα και ν' αντιμετώπιση ψύχραιμα τον κίνδυνο. Μά δεν μπορούσε να νικήση την ταραχή του.

— Θεέ μου! φώναξε σε κάποια στιγμή. Τι λοιπόν έκανα για να είμαι τόσο δυστυχισμένος; Τι έγκλημα διέπραξα για να θασανίζωμαι έτσι;... Πώς επιτρέπεις να πεθάνω τόσο νέος μ' αυτό το φριχτό τρόπο; Άρκετά δεν υπέφερα ως τώρα, Θεέ μου;... Ποτέ μου και στα πιο σκληρά μου θασανιστήρια, δεν σου παραπονέθηκα... Εισάκουσέ με όμως τώρα και μη μ' άφήσης να πεθάνω! Μην μ' έγκαταλείπης στην ύστατη αυτή στιγμή!

Αυτή ήταν ή θερμή προσευχή που άπύθυνε ο Μάρκχαμ στον Θεό κατά την τρομερή εκείνη στιγμή της άγωνίας και της άπελπισίας.

«Άπλωσε κατόπιν ήκεντρικά τα χέρια του και τότε σαν να είχε άκούσει ο Θεός την προσευχή του, τα δάχτυλά του συνάντησαν την τρύπα του τοίχου.

Μία άχτύπη έλπίδος φώτισε το μυαλό του κι' άφου έξήτασε την τρύπα, είδε πως τον χωρούσε για να περάση.

— Θεέ μου! φώναξε, Σ' εύχαριστώ! Εισάκουσες την προσευχή μου! Συγχώρεσέ με για τις θλαστήμιες μου!... Συγχώρεσέ με γιατί μία στιγμή άμφέβαλα για την ύψηλή Σου προστασία!

Και άποφάσισε να περάση την τρύπα, άδιαφορώντας που θα τον ώδηγούσε.

Πράγματι, διέσχισε την τρύπα και βρέθηκε έξαφνα σε έδαφος όγρό και γλυστό. Το σκοτάδι ήταν βαθύ και προχωρούσε ψηλαφώντας προσεχτικά με τα χέρια του και σταματώντας σε κάθε δήμα.

«Έξαφνα τα πόδια του συνάντησαν ένα σκαλοπάτι και προς μεγάλη του χαρά ανακάλυψε ότι θρισκόταν στο κάτω μέρος μιας πέτρινης σκάλας.

Την ανέβηκε κι' έφθασε σε μία πόρτα, ή οποία άνοιξε μόλις την έσπρωξε λίγο.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ.."

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συναρπαστικές αφηγήσεις του κυνηγού αγρίων θηρίων Φράνκ Μπούκ)

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΦΙΔΙΩΝ

Επί δεκαετηρίδες ολόκληρες ριψοκινδύνευα κάθε μέρα τη ζωή μου στις ζουγκλες και στις ελώδεις πεδιάδες της Ασίας και των νησιών της για να συγκεντρώσω τα μεγαλύτερα και τα σπανιότερα υποδείγματα των αγρίων ζώων της. Για λίγα ζώα όμως κοπίασα και στενοχωρήθηκα τόσο πολύ όσο για τον βασιλικό κόθρα που με έφερε στην Καλκούτα και για τον οποίο μίλησα και στο προηγούμενο κεφάλαιο. Η αλήθεια είναι πως ήταν ένα ζώο υπέροχο, μήκους τεσσάρων μέτρων και είκοσι εκατοστών, ο μεγαλύτερος γνωστός κόθρας του κόσμου. Την πρώτη φορά κινδύνευσα να χάσω εγώ τη ζωή μου, όταν ο κόθρας βγήκε από το κλουβί του και θέλησε να με δαγκώσει. Την δεύτερη φορά κινδύνευσε να χάσει αυτός ο ίδιος τη ζωή του κατά φοβερό και τραγικό τρόπο και ίσως από σφάλμα δικό μου. Με τον τρόπο αυτόν ίσως να του ανταπέδιδα τα ίδια, αλλά δεν εκδικείται κανείς έτσι ένα βασιλικό κόθρα που είναι μοναδικός στον κόσμο και που έχει αξία πολλών χιλιάδων δολαρίων.

Όταν μαζί με δλη μου την συλλογή των αγρίων θηρίων έτοιμάσθηκα να επιβιβάσω στο πλοίο και να φύγω για την Αμερική, ανέθεσα σ' έναν από τους υπηρέτες μου να προμηθευθεί αρκετή τροφή για τον βασιλικό κόθρα. Ο κόθρας είναι ένα από τα σαρκοφάγα φιδία και δεν τρώει τίποτε άλλο παρά τους αδελφούς του, ή προμήθεια λοιπόν της τροφής που χρειαζόταν γι' αυτόν, αποτελείτο αποκλειστικά και μόνον από μικρά φιδάκια. Όπως και ο θάλας έτσι και ο κόθρας μπορεί να μείνει νηστικός εβδομάδες ολόκληρες, μά όπως πιστοποιήσα ο δικός μου κόθρας ήταν κίολας νηστικός από πολλόν καιρό. Δεν έπρεπε λοιπόν να τον αφήσω να κάνει και ολόκληρο το υπερωκεάνιο ταξίδι από τις Ινδίες στην Αμερική χωρίς να θάλλει τίποτε στο στόμα του.

Για κακή μου τύχη εν τούτοις ο υπηρέτης μου δεν κατάφερε να βρή από τα φιδία που γύρευε. Πολλοί λίγοι Ιθαγενείς φέρνουν και πουλούν απ' αυτού του είδους τα φιδία και ήταν πειά άργα για να στείλουμε να μαζέψουμε έξω στα χωριά.

Ηθέλα να παραδώσω τον κόθρα μου σέ όσο το δυνατόν καλύτερη κατάσταση και θάλληκα μόνος μου να του θρώ τροφή. Μά όλες ή έρευνες βγήκαν άκαρπες και στο τέλος, την παραμονή της αναχώρησής μου από τη Σιγκαπούρη, αναγκάστηκα να αναράσω από ένα Κινέζο έμπορο δυο πύθωνα που ο καθένας είχε μήκος ενός μέτρου περίπου. Μεγάλα φιδία δεν ήταν θέβαινα, αλλά οι πύθωνες είναι πολύ δυνατά και νευρώδη έρπετα. Σε άλλη περίπτωση δεν θα διάλεγα θέβαινα αυτού του είδους τα φιδία για τροφή για τον κόθρα μου, αλλά τώρα δεν είχα δυστυχώς το δικαίωμα της έκλογής. Εκείνο που με στενοχωρούσε περισσότερο είναι ότι οι πύθωνες έχουν πολύ μεγάλη δύναμη στην σπονδυλική στήλη και θα πάλευαν άγρια για τη ζωή τους μέχρις ότου συγκατατεθούν να γίνουν θορά του κόθρα. Όσο για το δηλητήριο του κόθρα αυτό ήταν τελείως άχρηστο γιατί τα φιδία και τα μη δηλητηριώδη ακόμη είναι άτρωτα από το δηλητήριο των άλλων φιδιών.

Όταν ξεκίνησε το πλοίο και τα ζώα μου όλα τακτοποιήθηκαν στις θέσεις τους, αποφάσισα να δώσω στον κόθρα μου το πρώτο γεύμα. Είπα στον πλοίαρχο που ήταν φίλος μου ότι ή διαδικασία αυτή θα παρουσίαζε ίσως άρκε-

τές δυσκολίες και θα άξιζε τον κόπο να την παρακολουθήσει κανείς και με παρεκάλεσε προτού επιχειρήσω τίποτε να τον ειδοποιήσω.

Όταν ήσαν όλα έτοιμα, ανέβηκα στη γέφυρα και κάλεσα τον πλοίαρχο. Κατεβήκαμε κάτω μαζί με τον ναύκληρο και με δυο ναύτες που ήθελαν να ιδούν και αυτοί το μοναδικό θέαμα. Εν όλω είμαστε δώδεκα θεαταί μαζεμένοι γύρω από το κουτί του κόθρα για να ιδούμε πως θα φάει τον πύθωνα. Απλώσα το χέρι μου στο κουτί που ήταν ο πύθων και τον έπιασα από πίσω από το κεφάλι. Μη με νομίζετε τόσο άτρήτο. Ο πύθων δεν είναι δηλητηριώδης και έτσι μπορούσα να τον πιάσω άφοβα. Εν τούτοις αν ο πύθων ήταν μεγαλύτερος δεν θα επιχειρούσα ένα τέτοιο παύμα. Ένας πύθων μήκους τριών μέτρων, μπορεί να περιτυλίξει έναν άνθρωπο και να τον λυώσει. Κι' αυτός ακόμη ο πύθων που κρατούσα εγώ χρειαζόταν μεγάλη προσοχή. Κάποια φορά άλλος, του αυτού μεγέθους είχε τυλιχθεί στο χέρι μου και ώσπου να προφθάσω να τον ξετυλίξω με είχε σφίξει τόσο δυνατά, ώστε επί ώρα το αισθανόμουν, σαν παράλυτο.

Μόλις έβγαλα λοιπόν τον πύθωνα από το κουτί, διάταξα έναν νεαρό Ιθαγενή υπηρέτη μου και τόν έπιασα από την ουρά και τον κράτησε τεντωμένον. Άνοιξα με προσοχή το γυάλινο σκέπασμα του κουτιού όπου θροσκόταν ο κόθρας και γοργά έχωσα μέσα το κεφάλι του πύθωνος, το ίδιο όπως θα έκανα μ' ένα χοντρό και μεγάλο σκουπίδι. Έσπρωχνα τον πύθωνα να μπει μέσα όσο γοργότερα μπορούσα, δι- νοίγοντας με προσοχή τα σκέπασμα. Λίγο, λίγο, όσο πιο χοντρό γινόταν το κορμί του, που σ' ένα ώριμο σημείο ήταν χοντρό όσο και το κόθρα.

Μόλις είδε τον πύθωνα να μπαίνει μέσα ο κόθρας τραβήχτηκε πίσω για να πάρη φόρα να πηδήξει επάνω του. Και όταν ο πύθων μπήκε μέσα ως τριάντα πόντους, ο κόθρας χύμηξε επάνω του, και με τα δυνατά του σαγόνια τον δαγκώσε στο κεφάλι, ακριβώς πίσω από το κρανίο. Ο πύθων δεν μπορούσε πεία να κρατηθεί στα χέρια μου. Μου έφυγε και έπεσε ολόκληρος μέσα στο κλουβί του κόθρα και με άστραπιαία ταχύτητα κουλουριάστηκε γύρω από το κορμί του. Μιά κουλούρα τύλιξε γύρω από τον λαιμό του, μια άλλη δεκαπέντε πόντους παρακάτω και άλλη μία πιο παρακάτω ακόμη.

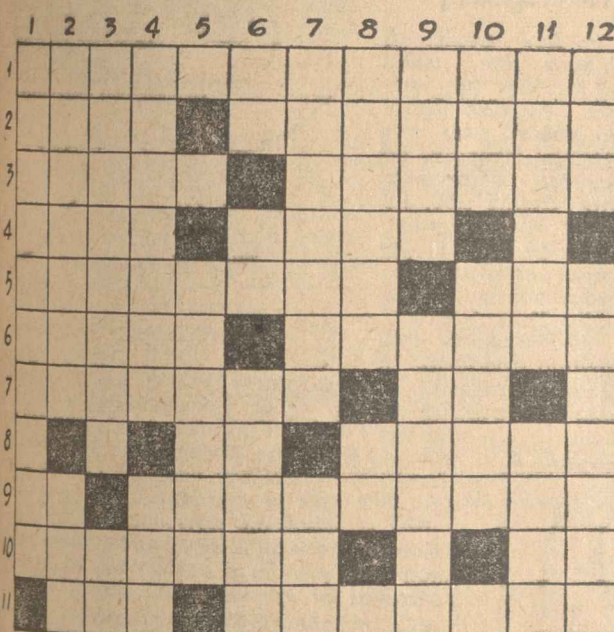
Ο κόθρας άρχισε να χτυπιέται σαν τοελλός και να σφίγγει όσο περισσότερο μπορούσε τα σαγόνια του. Ο πύθων πάλι δυνάμωνε το σφίξιμό του και προσπαθούσε να απαλλαγεί από τη φοβερή αυτή ταλαιμία που αισθανόταν στο κεφάλι του.

Η γαλαρία μου, δηλαδή οι ναύτες και οι αξιωματικοί του πλοίου παρακολουθούσαν την πάλη αυτή των δυο έρπετων με άσυγκράτητο ενδιαφέρον σφριζοντας και χτυπιώντας τα πόδια τους και τα χέρια τους σαν να έπρεπε για τις καμιά αθλητική επίδειξη. Τέτοια διώας επίδειξη που ή ήταν ένας από τους δυο αντιπάλους θα σήμαινε και τον θάνατό του, σπάνια θα είχα την ευκαιρία να την ιδούν. Και ένα έντελώς ιδιαίτερο γόητρο στον αγώνα αυτόν έδινε η σιωπή της λύσσα των δυο φιδιών και το ότι στα γυάλινα μάτια τους, δεν ήταν ζωγραφισμένο τίποτε από το θυμό ούτε από τον πόνο που θα ένιωσαν. Και των δυο φιδιών τα μάτια διατηρούσαν το ίδιο απλανές μαγνητικό βλέμμα, πρά- (Συνέχεια στην σελίδα 56)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Η ΣΕΛΙΣ
ΠΟΥ... ΒΥΩΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Το μικρό όνομα μεγάλου συγχρόνου Ασιάτου ποιητού.

- 2) Πικρό θόνατο. Υπάρχει ή θεία και ή κρατική.
- 3) Πρέπει να υπάρχει φως ή φωτιά για να χρησιμοποιηθεί αυτό το ρήμα. Ξεχωριστό γλωσσικό γνώρισμα.
- 4) Ο δεινα... Ώρατα καλοκαιρινά φρούτα.
- 5) Χωρίς άφορη (έπιθ. ούδ.). Μέλος του σώματος (πληθ.).
- 6) Λεπτοί, έκλεκτοι (ξενικών έπιθετο κοινότατο στην ομίλια μας). Θηρία της ζούγκλας.
- 7) Αρχαιολογική περιοχή της Κρήτης. "Αρθρον (πληθ.).
- 8) Δυο όμοια φωνήεντα. Χρονικόν έπίρρημα.
- 9) Νότα. Αδείασμα.
- 10) Πανύψηλο όρος. Νότα.
- 11) Και συντροφία... Έθνικός ευεργέτης.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) "Εται όνομαζόταν ένας άτυχής ξένος ή γεωών, όταν ήταν ακόμα διάδοχος.

- 2) Κράτος της Ευρώπης. Ευρωπαϊκή λουτρόπολις.
- 3) Λιμνών της Μικράς Ασίας, απ' όπου έφυγαν μεγάλα τμήματα του στρατού μας κατά την υποχώρησιν. "Αρθρον (πληθ.).
- 4) Ποταμός της Ελλάδος. Πρόσκλησις.
- 5) Περιήγημα ήρωας του Ουγκώ, όπως την μετέφρασαν ελληνικά.
- 6) Δυο σύμφωνα του Ναπολέοντος. "Αρθρον (πληθ.). "Η φαίλα των ανθρώπων.
- 7) Περιήγημα ήρωας... Δελφικός. "Η πιο γλυκειά εποχή.
- 8) Εύτυχεις οι άνθρωποι που βλέπουν τα πάντα έτσι. Μετοχή δηθητικού ρήματος.
- 9) Δυσάρεστον αίσθημα. Κάτοικος μακρινής χώρας (αίτ.).
- 10) Άντικαθένομα. Αγοραστός.
- 11) Ζωικά ύγρα. Πολυτιμότητα για τον άνθρωπο.
- 12) Τρία γράμματα απ' τη λέξη "θάλασσα". Στη θυζαντινή περίοδο δημιουργούσαν συχνά θρησκευτικές άναστατώσεις (ένικ.).

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ
ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως: 1) ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΑΙ, 2) ΟΛΙΓΟΙ - ΚΑΡ,

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε το κουτί με τις υπογιές σας και χρωματίστε τα μεταξυ των γραμμών αριθμημένα κενά ως έξης:
0 λευκό, 1 ρόζ, 2 γκρί, 3 μαρρόν ανοιχτό, 4 πράσινο, 5 κόκκινο και 6 μαύρο. Έτσι χωρίς κόπο και δυσκολία, θα σχηματίσετε μια ωραία πολύχρωμη εικόνα.

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

ΤΕΥΧΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ ("Αμα σπας κλωστή"), ΚΑΡΥΩΤΑ-ΚΗΣ (Τώρα σ' κακί!)

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Ιδού πως πρέπει να τοποθετηθούν οι αριθμοί όπως δ- στε το άθροισμά τους προς όλες τις διευθύνσεις να είναι 21: Στη θέσι του 1 θα πάη το 8, του 2 το 8, του 3 το 1, του 4 το 12, του 5 το, του 6 το 4, του 7 το 11, του 8 το 6, του 9 το 13, του 10 το 2, του 11 το 9, του 12 το 10 και του 7 το 13.

3) ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ, 4) ΒΙΑΣ - ΑΝΝΑ, 5) ΙΦ-ΤΙΣ- ΝΟ, 6) ΑΝΔΗΣ - ΧΑΜΑΜ, 7) ΟΤΙ-ΕΝΑ, 8) ΠΑΡΙΣΙ- ΕΝΩΧ, 9) ΟΡΟΣ-ΑΛΛΟΘΙ, 10) ΜΑΝΙΕΡΑ - ΝΕΑ, 11) ΑΙ - ΣΤΑΝΗ - ΝΙ.

Καθέτως: 1) ΚΟΜΒΙΑ - ΠΩΜΑ, 2) ΑΛΟΙΦΗ - ΑΡΑΙ, 3) ΤΙΝΑ - ΔΩΡΟΝ, 4) ΑΓΑΣΤΗ - ΙΣΙΣ, 5) ΣΟΣ- ΙΣΟΣ - ΕΤ, 6) ΤΙΤΟΣ - ΙΑΡΑ, 7) ΧΙ-ΛΑΝ, 8) Ο- ΚΡΑΝΑ - ΕΛ, 9) ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ, 10) ΑΡΟΝ - ΑΝΩ- ΘΕΝ, 11) ΝΑΥΜΑΧΙΑΙ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

[Ένα αποκαλυπτικό άρθρο του Βραζιλιανού δημοσιογράφου Άλφονσο Ρεχές για τον περίφημο ζωγράφο Ρώσσελ Πάττερσον.]

Η Γκρέτα Γκάρμπα

διάσημος στην Αμερική, γιατί κάθε εβδομάδα γεμίζει όλα τα περιοδικά με τα σχέδιά του που παριστάνουν πάντα τύπους ευθύμων γυναικών, μ' έξυπνα μάτια, με λυγρό σώμα και με μία πικάντικη όμορφη που ξετρελλάνει τους Αμερικανούς.

Η πρώτη από τις «γόησσες» που επισκέφθηκε τον Ρώσσελ Πάττερσον στο άτελιέ του ήταν η πολυθρόνη «Λαίδη Λού», δηλαδή η παχουλιά και ζάπλουτη Μαϊού Γουέστ, η «γόησσα» με τα ωραιότερα μαργαριτάρια του Χόλλυγουντ.

Ο διάσημος ζωγράφος ένθουσιάζθηκε, δ' πως ήταν φυσικό από αυτή την επίσκεψη, αλλά σε λίγο θρήνησε σ' αλήθεια σε δύσκολη θέση. Η Μαϊού Γουέστ ήθελε ένα «γυμνό».

— Έμπρός! του είπε με την χαϊδευτική και μακρόσυρτη φωνή της. Τό «Λαίφ», αυτό το αγαπημένο περιοδικό των Αμερικανών, έχει καιρό να δημοσιεύσει ένα πραγματικά όμορφο «γυμνό». Μιά τέτοια αμέλεια είναι άσυγχωρητή! Πρέπει να το δώσετε το «γυμνό» μου. Έτσι θα δουν όλοι οι άνδρες ότι η αληθινή καλλονή δεν είναι μία δύστυχη κοπέλλα που υποφέρει από υποσιτισμό, αλλά μία καλοθρεμμένη γυναίκα, όπως θα ήταν ασφαλώς η Εύα στον Παράδεισο!...

Ο Ρώσσελ Πάττερσον, θέλοντας και μή, έφτιαξε ένα σχέδιο που παρουσίαζε γυμνή τη Μαϊού Γουέστ, μ' όλη έμυστική της επιτυχίας που έχουν η γυναίκες του Ροϋμπενς. Έπειτα έγραψε από κάτω:

«Η Εύα ούχ όύ Χόλ λ υ γ ο υ ν τ». Και έστειλε το σχέδιο στο «Λαίφ». Η δημοσίευση τώρα αυτού του «γυμνού» αναστάτωσε άμέσως όλους τους «αστέρες».

Ήταν τόσο έξυπνο, τόσο όμορφο και τόσο τολμηρό! Όλες η «γόησσες» λοιπόν θέλησαν να μιμηθούν την Μαϊού Γουέστ και έσπευσαν και αυτές να επισκεφθούν τον Ρώσσελ Πάττερσον, εκτός από την Γκρέτα Γκάρμπα. Ο ζωγράφος ωστόσο δεν θύμωσε για την περιφρόνηση που του έδειξε ο αστέρας των αστέρων.

Η Συλβία Σίνδεν

— Δεν φταίει η Γκρέτα, είπε, αλλά τα στραβά της πόδια. Αν είχε όμορφα πόδια σαν την Μάρλεν Ντρήτριχ, θα έρχόταν αδιάτακτα στο άτελιέ μου. Γι' αυτό, δεν την παρεξηγώ διόλου. Η μεγάλη καλλιτέχνης έχουν πάντα και μεγάλα ελαττώματα.

Η Μπέρκινερ έχει άσχημο πρόσωπο, η Σάρρα Μπερνάρ ήταν παραπολύ κοντή, η Γκρέτα Γκάρμπα...

Και έξ' αφορμής αυτού του έπεισμού, ο Ρώσσελ Πάττερσον δεν δίστασε διόλου να μιλήσει και για τα ελαττώματα ή τα προτερήματα και όλων των άλλων «αστέρων».

— Η Μάρλεν Ντρήτριχ, δήλωσε, μπορεί ν' αναγνωρισθεί ανάμεσα σ' όλες τις γυναίκες του κόσμου από τα άψογα πόδια της. Είναι τα ωραιότερα πόδια του κόσμου. Όταν τα σχεδιάσα, ή γραμμές μου απέτελεσαν μία άπειρη γραπτή αρμονία, μία «μουσική» που μάγευε και μένα τόν ίδιο! Τα πόδια της Μάρλεν δεν είναι δώρο του Θεού, παρά αποτέλεσμα ειδικών ασκήσεων. Αντιθέτως, το πρόσωπό της είναι παραπολύ αδύνατο. Είναι το πιο κινηματογραφικό πρόσωπο του Χόλλυγουντ, και συνεπώς όλου του κόσμου. Η Μάρλεν, το πρώτο ίδιω, μέσα στο φως του ήλιου, παρουσιάζει ένα στωϊκό πρόσωπο ήρωας γυναικας. Και όμως είναι ο γιεστάτη! Αυτό το κινηματογραφικό πρόσωπο είναι το στωϊκό της επιτυχίας της Μάρλεν Ντρήτριχ.

Ο Ρώσσελ Πάττερσον κατόπιν μίλησε για την Μύρνα Λού, την «ιδανική σύζυγο» των Αμερικανών φίλων. — Η Μύρνα Λού, είπε, έχει την πιο έξυπνη μύτη από όλες έτυχε να έδω ποτέ μου. Τί έξυπνη, τί πονηρή, τί έκφορσική που είναι! Όλη η προσωπικότητά της ής Μύρνα Λού είναι συγκεντρωμένη σ' αυτήν την χαριτωμένη μιλτίττα της που ερωτευεται όλον τόν κόσμο!...

Έπειτα, ήρθε η σειρά της Τζόαν Κράουφορντ και την Κλωντ Κολμπερ. (Συνέχ. σελ. 56)

Η Μάρλεν Ντρήτριχ

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια από τα προηγούμενα)

«Ναυγος πεία απ' αυτή τη μεριά, θέβαιος για τη σωτηρία της μικρούλας, ξαναγύρισε κοντά στη μεγάλη δούκισσα που την είχα χαλάσει στην άκρη του δρόμου κοντά στην αρχή ενός δάσους.

«Έδλεπα πιο καθαρά τους Ιππείς που έφταναν. — Η κόρη σας σώθηκε! είπα στην μεγάλη δούκισσα. Την έμπιστεύθηκα στη Μάρθα και αυτή, τη στιγμή θα έχουν περάσει τα σύνορα!

— Άς είνε εύλογημένος ο Θεός! ψιθύρισε η καλή μου κυρία. Μά εσύ, Σέργιε γιατί δεν έφυγες; Φύγε!... Έγώ θά πεθάνω που θά πεθάνω!... Δεν κράτησες τόν δρκο σου... Άφησες απροσπάτευτη την κόρη μου σε μία γυναίκα... Φύγε... Σε διατάσσω!...

«Και, δείχνοντάς μου το κουτί με τα κοσμήματα, έπρόσθεσε:

— Πάρε το κι' αυτό για να εξασφαλίσης το μέλλον της κόρης μου. Φύγε!... Σε διατάσσω...

«Κατάλαβα ότι πραγματικά είχα αφήσει τη μικρή μου κυρία απροσπάτευτη... Μά ήταν αδύνατο πεία να φύγω προς τα σύνορα... Οί δίδωται μας εκείνη την στιγμή δεν άπείχαν ούτε πενήντα μέτρα από μας.

— Εγώ πήρα τότε τα κοσμήματα, ψιθύρισε ένα «συγγνώμη» στην κυρία μου και με δυο πηδήματα τρύπωσα στο πλάι δάσους.

«Είχα την έλπιδα πως οι δίδωται μας, βλέποντας μπροστά τους μία γυναίκα πληγωμένη θά την σεβόντουσαν και θά την περιποιούντοσαν.

«Πού να φανταζόμουν τη φριχτή σκηνή που θά διαδραματιζόταν σε λίγο.

«Από το μέρος, όπου θρικόμουν μπορούσα να παρακολουθώ ότι γινότανε στο δρόμο.

«Έπειτ' από μία στιγμή οι καθαλλάρηδες έφτασαν μπροστά στο μέρος όπου κοιτόνταν η πριγκήπισσα κι' ο νεκρός Ιππότης. Μόλις την είδαν πέξεψαν και την περιστοιχισαν. Άκουσα μία φωνή τότε γνωστή μου—τη φωνή του Παύλου Σερζίν—α λέη:

— Μά αυτή είνε η μεγάλη δούκισσα; Ποι είνε οι άλλοι; Ποι είνε το κουτί με τα κοσμήματα...

«Η φωνή της πριγκήπισσης, αν και ασθενής, έφτασε τότε ως τ' αυτιά μου.

— Προδότες! είπε! Κακοῦργοι!

Τό είπε αυτό γιατί είχε αναγνωρίσει ανάμεσα στους άλλους, τόν Παύλο Σερζίν, και τόν Ίβαν Τσέρκυ, όπως έβλεπε τους άνεγνωρίσας κι' εγώ στο φως ενός φαναριού που άναμναι κι' άρχισαν να ψάχνουν γύρω.

— Ποι πήγαν οι άλλοι; φώναζαν στην πριγκήπισσα.

— Τότε εκείνη με μία υπερτάτη γαλήνη, τους απάντησε:

— Του κάκου τους άναζητάτε γιατί πέρασαν πιά τα σύνορα.

— Και το κουτί με τα κοσμήματα; φώναξε ο Σερζίν.

— Τό πήραν μαζί τους... απάντησε η πριγκήπισσα. — Ελά, βάλτε, δεν θά χαρής τόν καρπό της προδοσίας σου!

— Μία φοβερή θλαστήμια ήταν η απάντησής του Σερζίν.

— Ά! Έτσι, θρωμοαριστοκρατία! φώναξε.

Και συγχρόνως τόν είδα ν' άρπάξη το σπαθί ενός από τους συντρόφους και ν' άρχιζε να χτυπά μ' αυτό άλύπητα τη μεγάλη δούκισσα.

— Η λύσσα με την οποία τη χτυπούσε ήταν άπερίγραπτη. Στο άπαισιο αυτό έργο του τόν βοηθούσε κι' ο Τσέρκυ, ενώ οι άλλοι παρακολουθούσαν αδιάφοροι τη φριχτή εκείνη στιγμή.

— Αν δεν είχα αναλάβει εθύνη απέναντι της μεγάλης δούκισσης, θά ώρμούσα άπάνω τους, εκείνη την στιγμή—

κι' άς μ' έσφαζαν και μένα... Μά, σκέφτηκα ότι η θυσία μου θά ήταν άνωφελής. Ένώ, αν κατώρθωνα να σωθώ, θά μπορούσα, να φύγω στην Ουγγαρία, να θρώ την κόρη της κυρίας μου και να την πάω να την παραδώσω στόν πατέρα της, παραδίνοντάς του συγχρόνως και το κουτί με τα κοσμήματα.

Ο Σέργιος Μάρωφ στο σημείο αυτό διέκοψε λίγο την αφήγησή του.

Γύρισε και κύτταξε γύρω του.

— «Όλα, ριγμένη στην άγκαλιά του πατέρα της, από τα μάτια του όποιου κυλούσαν άφθονα δάκρυα, πνιγόταν απ' τούς λυγμούς της καθώς ψιθύριζε:

— Φτωχή μου μητέρα! Πολυαγαπημένη μου μητέρα! ή πριγκήπισσα έκλαιγε κι' αυτή με λυγμούς. Η Νάντια είχε το μαντήλι της στα μάτια της κι' ο Στέφανος κατέβαλλε μεγάλες προσπάθειες για να καταπνίξη τη συγκίνησή του.

Ο Σέργιος Μάρωφ εξακολούθησε:

— Σε κάποια στιγμή, ο Σερζίν κι' ο Τσέρκυ απόκαμαν να χτυπούν τη μεγάλη δούκισσα και γυρίζοντας προς τούς συντρόφους τους, τούς φώναζαν:

— Πάμε στα σύνορα! Πάμε στο ούγγρικό φυλάκιο να πάρουμε δια της βίας τα κοσμήματα από τούς ούγγαρέζους...

— Ναί! Ναί! έπιδεκίμασαν οι άλλοι.

Κι' όλοι μαζί άρχισαν να τρέχουν προς την διεύθυνση των συνόρων.

«Αυτό με άνησούρησε πολύ. Μόλις λοιπόν απομακρύνθηκαν λίγο, άφησα το κουτί με τα κοσμήματα στο μέρος όπου θρικόμουν, με την πρόθεσι να γυρίσω πάλι να τ' πάρω, και τούς άκολουθούσα από κάποια απόστασι.

«Τους είδα να φτάνουν στη μεθόριο γραμμή και τούς άκουσα να φωνάζουν στους Ούγγαρέζους:

— Δώστε μας τούς φυλάδες που πέρασαν πρό όλίγου τα σύνορα!

«Δεν κατάλαβα τί τούς απάντησαν οι Ούγγαρέζοι, μά απ' τόν τόνο της φωνής τους κατάλαβα ότι άρνήθηκαν να υποκύψουν στην αξίωσή τους.

«Ε, τότε, φώναξε ο Σερζίν, θά σας τούς πάρουμε δια της βίας! Είμαστε περισσότεροι.

«Πραγματικά, οι Ούγγαρέζοι ήταν μόλις τέσσερες, ενώ οι Ρώσοι ήταν διπλάσιοι. Αυτό όμως δεν έπότησε τούς Ούγγαρέζους, οι όποιοι πρότειναν τα όπλα τους ετοιμοί να τούς αντιμετώπισουν...

«Οι Ρώσοι πυροβόλησαν πρώτοι, οι Ούγγαρέζοι τούς απάντησαν και μία άγρια συμπλοκή άρχισε μεταξύ τους.

«Τράβηξα τότε κι' εγώ το πιστόλι μου κι' άρχισα να πυροβολώ εναντίον των Ρώσων από πίσω. Έπειτ' από λίγες στιγμές, είδα δυό απ' αυτούς να πέφτουν κάτω, ενώ οι Ούγγαρέζοι δεν είχαν πάθει άκόμη καμιά απώλεια...

«Αυτό έκανε τούς Ρώσους να χάσουν κάπως τό ήθικό τους κι' όταν ένας τρίτος απ' αυτούς κυλίστηκε κάτω πληγωμένος, τούς είδα να έτοιμάζονται να τ' έάλουν στα πόδια.

«Τότε όμως συνέβη κάτι άπροσπτό που μετέβαλε έτελώς την κατάσταση. Έν' απόσπασμα από πενήτ' έξη καζάκους που γύριζε εκεί κοντά, άκουσε, φαίνεται τούς πυροβολισμούς κ' έτρεξε άμέσως επί τόπου.

«Οι Ρώσοι, μόλις έλαβαν την άπροσδόκητη αυτή ενίσχυσι ώρμησαν εναντίον των ούγγαρέζων, ρίχνοντάς τους άκατάπαυστα.

«Αυτή τη φορά, δυό ούγγαρέζοι έπεσαν κάτω. Είδα τότε τούς άλλους δυό να εγκαταλείπουν της θέσεις τους και να φεύγουν συνοδευόμενοι από τη Μάρθα, η όποια κρατούσε την κόρη της κυρίας μου στην άγκαλιά της.

«Μά η Μάρθα έμεινε πίσω και σε κάποια στιγμή ένας

από τούς ρώσσους την έφτασε και τη χτύπησε με το σπαθί του. 'Η δυστυχισμένη κοπέλλα έπεσε κάτω, παρατώντας τη μικρούλα... Την ίδια στιγμή όμως, ένας ούγγαρος γύρισε πίσω πυροβόλησε έναντιον του ρώσσου που είχε χτυπήσει τη Μάρθα και τον έριξε κάτω.

Κατόπιν τόν είδα να παίρνει στην άγκαλιά του τη μικρούλα μου κυρία και να φεύγει.

— "Ω! Άς είνε ευλογημένος! 'Υψηλότητη! έπρόσθεσε ο Μάρωφ γυρίζοντας προς την "Ολγα. Αυτός σ'ας έσωσε... 'Η σπαθιά που είχε καταφέρει ο ρώσος στην Μάρθα θά σ'ας είχε πάρει και σ'ας, ελαφρά όμως.

— "Α! Έκανε η "Ολγα. Γι' αυτό έχω μία ούλη κάτω από τόν ώμο της οποίας δεν μπορούσα να εξηγήσω την προέλευση.

Ο Στέφανος θυμήθηκε κι' αυτός την ούλη της "Ολγας, την οποία είχε δει κατά τη δραματική εκείνη νύχτα που τη θρήκε παγωμένη στο κρεβάτι της.

— Οί ρώσσοι, εξακολουθούσε ο Μάρωφ, μη βλέποντας ξμένα ανάμεσα στους ούγγαρους, ξαφνιάστηκαν και μάνιασαν.

— "Α! μάς ξέφυγε ο Λιάρωφ! μούγκρισαν. Αυτός θά είχε το κουτί!...

Πού να πήγε... Πάντως όμως δεν πρέπει να μάς ξεφύγει η μικρή... Πρέπει να την πετοκόψουμε κι' αυτή σαν την μάννα της.

Και ώρμησαν ξοπίσω από τόν ούγγαρο που σ'ας είχε πάρει στην άγκαλιά του κι' έφευγε, δεσποινίς "Ολγα.

Τότε ξμένα μου ήρθε μία εμπνευσis. Για να σ'ας σώσω, έπρεπε να θυσιάσω τα κοσμήματά μου.

Βγαίνοντας από την κρύπη μου, έτρεξα μπροστά και φώναξα:

— "Ε, Σεργί! "Ε Τσέρκυ!... Σταθείτε!... Έδώ είμαι! 'Εγώ έχω τα κοσμήματά μου.

Εκείνοι μόλις άκουσαν τη φωνή μου, στάθηκαν.

— Ο Λιάρωφ!... ο Λιάρωφ! φώναξαν με χαρά. Αυτός θά μάς πει που είνε τα κοσμήματά μου.

Και παρατώντας την καταδίωξι, έκαναν μεταβολή κι' έτρεξαν προς ξμένα που είχα σταθή και τούς περίμενα.

Όταν μ' έφτασαν, ο Τσέρκυ με άρπαξε από το λαιμό και μου φώναξε:

— Τα κοσμήματά!... Πές μας που έχεις τα κοσμήματά της μεγάλης Δουκίσσης!... 'Αν δεν μάς τ'ας πής θά σε σκοτώσουμε άμέσως! 'Αλλιώς θά σου χαρίσουμε τη ζωή.

Μά γι' αυτό σ'ας φώναξα! του άπάντησα. Για να σ'ας δώσω τα κοσμήματά μου. Έλατε μαζί μου.

Εκείνοι ούτε συλλογίζονταν πιά τη μικρή μου κυρία. Τό πάν γι' αυτούς ήταν τα κοσμήματά μου. Αυτό με πλημύριζε από χαρά... Είχα κρατήσει τόν θρκο που είχα δώσει στη σκοτωμένη κυρία μου. Είχα σώσει την κόρη της.

Τους άδηγησα λοιπόν στο μέρος όπου είχα αφήσει τα κοσμήματά και τούς τα παρέδωσα.

Πάρτε τα και μοιραστήτε τα! τούς είπα.

Όλο εκείνο το μπουλούκι, ρίχτηκε τότε με μανία άπάνω στο θησαυρό... Λίγο έλειψε ν' άλληλοσκοτωθοούν στη διανομή. Και θά σκοτωνόντουσαν άσφαλώς, άν δεν άναλάμβανε να κάνει τη διανομή ένας λοχίας τών κοζάκων, ο όποιος, φυσικά, κράτησε για τόν έαυτό του τα περισσότερα.

Μετά την μοιρασιά, οί άθλιοι με θυμήθηκαν.

Κι' αυτόν τί θά τόν κάνουμε; ρώτησε κάποιος κοζάκος.

— Νά τόν σκοτώσουμε! φώναξαν ο Τσέρκυ κι' ο Σεργί.

Και θά πραγματοποιούσαν άμέσως τα λόγια τους, άν δεν επενέβαινε πάλι ο λοχίας, ο όποιος τούς είπε:

— "Οχι. θά τόν παραδώσουμε στο Σοβιέτ της περιφέρειας για να τόν δικάση.

Αυτό έγινε πράγματι. Με δίκασαν μαζί με καμιά είκοσαριά άλλους άθώους ως αντιδραστικών και ως άντεπαναστάτη και χωρίς καν να μάς άφήσουν ν' άπολογηθού.

με μάς κατεδίκασαν σε ισόθια έξορία στη Σιθρία.

Σε λίγες ημέρες μαζί με μερικές εκατοντάδες άλλων καταδίκων, πήρα τόν άτελείωτο δρόμο της έξορίας. Τό τι υποφέραμε στο ταξίδι μας αυτό ήταν άπερίγραπτο. Είμου όμως εύτυχημένος, γιατί η μικρή μου κυρία είχε σωθή.

Μά, σιγά σιγά, μία τρομερή άγωνία άρχισε να με βασανίζει... Είχε σωθή θέβαια η μικρή μου κυρία, αλλά θρίσκοταν άγνωστη στα χέρια άγνώστων. Κανένας δεν είρε ποιά ήταν... Τι θ' άπογινόταν... Ποιός θά την παρέδιδε στον πατέρα της;

Τά έρωτήματα αυτά με τυραννούσαν και δεν μου άφηναν ούτε στιγμή ήσυχία. Στο τέλος κατέληξα στην άποφαι ότι έπρεπε να δραπετεύσω και να θρώ τόν ούγγρο στρατιώτη που είχε πάρει τη μικρή δουκίσσα.

Όταν έφτασα στην 'Ιρκούτση της Σιθρίας, έπειτ' από δυό μήνες ταξιδιού, θρήκα στη φρουρά της πόλεως ένα δεκανέας, ο όποιος έργαζόταν άλλους στα κτήματα σ'ας και στον όποιο είχα φανή πολύ χρήσιμος.

Ήταν τίμιο παλληκάρι και δεν είχε ξεχάσει τις εεργασίες μου. Με περιποιήθηκε όσο μπορούσε περισσότερο και όταν του φανέρωσα πως ήθελα να δραπετεύσω άνάθε πρόθυμα να με βοηθήσει. Μ' έφωδίασε με μία άδεια έλευθέρως κυκλοφορίας, μου έδωσε ένα πλαστό ποτοποιητικό ταυτότητας και ρούχα για να μεταμφιεστώ και μία σκοτεινή νύχτα ήρθε και μου άνοιξε ο ίδιος την πόρτα της λακής όπου μάς είχαν θάλει προσωρινώς και στη φρουρά της οποίας ήταν άπεσπαμένοι.

Δέν συνάντησα μεγάλες δυσκολίες στο ταξίδι της έπιστροφής, έφωδισμένος καθώς είμου με τα χαρτιά που μου είχε δώσει ο δεκανέας. Τρεις μήνες χρειάστηκαν για να διασχίσω τη Σιθρία και την Ευρωπαϊκή Ρωσία και να φτάσω στο χωριό τών ρωσσοουγγικών συνόρων όπου είχα διδραματιστή ή τραγωδία που σ'ας περιέγραφα προηγουμένως.

Έπρεπε όμως να περάσω τα σύνορα. Μία σκοτεινή χειμωνιατική νύχτα τό κατώρωνα κι' αυτό και παρουσιάστηκα στο ούγγρικό φυλάκιο, όπου είχα καταφύγει πρό πέντε μηνών ή Μάρθα με την μικρή μου κυρία.

Εκεί τούς είπα ότι είμου φηγός και όταν είδα ότι οί ούγγαροί είχαν ευνούκες διαθέσεις έπαινασάσασα, πήρα πέντε μηνών στο ίδιο εκείνο φυλάκιο.

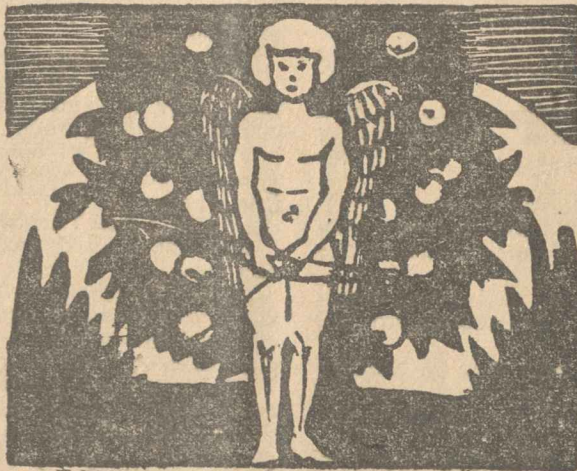
Η φρουρά είχε άλλάξει θέβαια έν τώ μεταξύ, μά κυριότατα τα θιβλία του φυλακίου και είδαμε τα όνόματα τών τεσσάρων στρατιωτών που φρουρούσαν τότε. Δύο απ' αυτούς είχαν σκοτωθή στη συμπλοκή με τούς ρώσσους. Οί άλλοι δυό λεγόντουσαν 'Αντώνης Νικολάι και Ζίχα Ρατόφσκυ. Του πρώτου τό χωριό ήταν κοντά στα σύνορα και του άλλου στα περίχωρα της Βουδαπέστης. Την άλλη μέρα έφυγα απ' τό φυλάκιο και πήγα στο χωριό τού Νικολάι. Τόν θρήκα πράγματι εκεί, γιατί είχε άπολυθή έν τώ μεταξύ, κι' αυτός με πληροφόρησε ότι τη μικρή δουκίσσα, την είχε πάρει ο Ρατόφσκυ στο χωριό του.

Χωρίς να χάνω στιγμή, πήρα τό τραίνο για τη Βουδαπέστη...

Ηξερα ότι είχατε τη Βίλλα σ'ας έδω και για μία στιγμή σκέφθηκα νάρθω πρώτα σε σ'ας και να σ'ας διαγνώθω τα πάντα. Μά κατόπιν προτίμησα να πάω πρώτα να θρώ τη μικρή μου κυρία και νάρθω έστερα μαζί της. Θά ήταν όμως καλύτερα για όλους μας να είχα πραγματοποιήσει τό πρώτο μου σχέδιο.

Πήγα λοιπόν στο χωριό του Ρατόφσκυ. Όταν χτύπησε την πόρτα του, μία χυναίκα μαυροντυμένη, ήρθε και μου άνοιξε.

(*Ακολουθεί)

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ Μ/

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τόν προορισμό τόν τίλισε μέσ' τών μαγνάνων τις χιλιάδες μία μόνο μάννα, δίχως άμαρτία πιστή στην έντολή.
Εύα δίχως παρακοή κ. τ. λ.

Τό τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται κατωφύ δρχαμάς 3. 'Η αθέαρε-τος υποτίμησις του παρά τών 'Υποπρακτορέων άπαγορεύεται.

'Η υπό τών άναγνωστών μας άποστελλομένη συνεισφορά και μη συνδεδεμένη υπό δικαίωματος κρίσεως έκ δρχαμών πέντε είς γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται ύπ' όφιν.

ΕΜΜ. ΤΑΞΙΔΙΑΡΑΚΗΝ, 'Ιεράπετραν. — Μας γράφετε στην έπιτολή σας:

«Τακτικός άναγνώστης σας ο υποφαινόμενος στέλλω σήμερα πρώτη φορά στην κρίσι σας λίγους στίχους μου από ένα μεγάλο άνέκδοτο ποίημά μου που με υπόθεσί του την άγωγή του παιδιού και τις έκδηλώσεις τών χαρακτήρων στην ζωή διαλογικό και κατανεμημένο σε διαφόρους πράξεις και σηνάς έχω γραμμένο. Έχω την γνώμην, ότι από την κρίσι τών στίχων μου αυτόν εάν μη ή εμπνευσis και ή αποκλή του όλου έργου μου, όμως του στίχου του ή δηλητηρηκή θά κριθή και επί τούτοις περιμένω να διαβάσω τις κρίσεις σας επί τών άποστελλομένων έν λόγω στίχων μου στην είδική στήλη της άλληλογραφίας σας».

Δυστυχώς, φίλε κύριε, οί στίχοι σ'ας δέν είναι καθόλου καλοί. Πολυλογείτε. Και λείπει από τούς στίχους σας ή εμπνευσis και λείπει ή πνοή που κάνει ένα ποίημα να συγκινή και να μεταρσώνη. 'Ιδού π. χ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙ
ΑΣΜΑ 1ον

Ω νυχτογέννητε γυιέ του Μορφέο

Ισκιε πλάνε
'Ονειροπλάστη κάθε ώμορφιάς
Πλυκειάς ποινολησμονιάς
Θαυλιθά μεγάλε
ο' άποκοσμία θρονιά και σε δραϊά καλάρια
'Ολεις τις μέραις θρονιασμένε
Τις νύχταις πάλι πλανεμένε
ο' όνειρεμένα μονοπάτια

διαθήτ' έραστή
παιγνιδιοχάρητε στην δψι
και σ'ας καμώματά σου
Πού φεύγεις όταν σε καλεί
κι' έρχεσαι όταν σε διώξη
ή κάθε ψυχή έρωτιάρησά σου
Σε ένα άσπρο, άθώο περιστέρι
άπλανετο πουλι εικόμ' μου
Σε μακρινές στερεές και ξένα μέρη
ταξιδεμένο τώρα
Γίνου γνωστός του οδηγιάρης
ο' κάθε χώρα
Κι' όχι έπλανευτής καμωματάρης
στο περιστέρι... τό μαρό μου.
Πλάσε του όνειρα παιγνίδια,
κ. τ. λ.

ΑΠΟ ΑΛΛΟ ΜΕΡΟΣ

Παιδί!... Πλάσμα ύπέρτερο
Ζώνη που νά την πλάση
'Ο Παντεχνήτης τ' ουρανού Θεός έχει όρσει
την μάνναν ως τεχνήτισαν ζυμώτρα
Της πλάσης δε τα πρότυπα, τα πρώτα
δίχως παρακοής παιγνίδι δεύτερο
μέσ' τών φιδιών τά δάση
Με την δικιά της ζωδωρη πνοή νά άναστήση
'Εκείνος της άνέθεσε

Μότοι είναι οί στίχοι σ'ας. Και τό μέρος αστό δείχνει τί είναι τό δλον. Δυστυχώς τά μεγάλα ποιήματα, ιδίως τά μεγάλα κι' έκτεταμένα θέλουν εγγραφή κότιση, όπως λένε κοινώς. Γι' αυτό σ'ας συμβουλεύουμε να μη διασθήτε να δημοσιεύσετε τό ποίημά σας αυτό. 'Ισως άνότερα άλλάξετε και σεις γνώμη.

Ν. ΑΡΒ., Πειραιά. — Μας γράφετε:

«Συμπαθέστατο «Μπουκέτο»,

Σ'ας παρακαλώ πολύ δημοσιεύσατε τό κατωτέρω μικρό μου ποίημα (εάν είναι ικανό τοιαύτης θέσεως) είς την οικίαν στήλην του όμετέρου περιοδικού, προηγηθείσης θεβαίως της κρίσεως σας».

'Αλλά οί στίχοι σ'ας δυστυχώς δέν είναι καλοί. Και ιδού,

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Μέσ' την χρυσή της δύσης πόφευγε όμορφιά,
μία κόρη, μία άνυπόμονη ψυχή, προσμένει
της ύπαρξης εκείνης την πιστή σκιά,
που θά την έκανε τόσο εύτυχισμένη —

Γ' άπαλό φύσημα τ' άεράκι
γοργό σαν νά μεγάλωνε τη νοσταλγία,
κ' ή θραδύα, ή λατρευτή, του έρωτος τό χάδι,
θουθή έκκόρπιζε φουφουλιαστό σκοτάδι
στη φύση την άγία

Όσο κυριαρχούσε ή θεία εκείνη νύκτα
στην πλάσι, με την μυστήρια την έφθαστή της χάρη
τις σκόρπιζε τ' άστέρια στο ουράνιο θέαμα της,
ζωγράφιζε μέσα στη φαντασία την κοητή της όψη.

Κ' ήρθε. Κάτω από της νύκτας τό μεγαλείο,
ο' αυτή τη πλούσια θραδύνη φύση
που για τη χάρη 'Εκείνη ο ήλιος είχε δώσει
'Ανέτειλε τό όνειρο της κόρης τη νύκτα εκείνη
Μ. ΑΝΩΝΥΜΟΝ. 'Ενταύθα. — Τό ποίημά σας δια καλό. Και να
αυτό:

ΟΝΕΙΡΟ ΝΟΣΤΑΛΓΙΚΟ

Σ' αντίκρυσα στην έκκληρία
και μέσα σ' αντίμεγγισιά της τό θαμπό
ο' ένόμισα για Παρθένα
σαν δράμα ψηλά στον ουρανό

Και μέσα στη γλυκειά τη σιωπή
ένοιωσα νά μου πλημμυρίζει τη ψυχή
μία βίβα όνειρεμένη μελωδία
π' άνέβαινε σαν προσευχή, σαν ζωτική άρμονία

Κι' έκλεισα θαθεία μέσ' την ψυχή μου
τ' όνειρό εκείνης της στιγμής
νά ξεχωρίσει πάντα στη ζωή μου
ή εικόνα μιας όμορφης ιδανικής.

Τού λείπει έντελώς ή ποιήσεως, ή πνοή της ποιήσεως. Πρόκειται περί πρωταλείου. Και σ'ας παραπέμπουμε και σ'ας σ'ας καλούς ποιητάς μας. Διαβάστε τους. Έχουμε — δόξα τώ Θεώ! — άρκετούς.

Ι. Τ. Τό ποίημά σας είνε τ' όνειρου τά στερεά, όχι έπιτυχημένο. Κ. ΣΚΛΑΒΟΥΝΟΝ, Κέρκυραν. — Τό σταυράκι σ'ας όχι άπολόως έπιτυχημένο.

ΖΟΡΓΚΚ, ΧΟΥΜΠΕΡ, 'Ενταύθα. — 'Η μετάφρασίς σας έκ του Ισπανικού όχι έπιτυχής. Δεν γοργίζετε ίσως καλά την νεοελληνική.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗ ΣΙΦΝΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 8)

με στίχους:

— Του δικηγόρου το μυαλό,
δέν ήμπορεί νά κρίνει,
θά κόψουμε τὰ στρίποδα
νά... χαμηλώση ή κλίση!

Τό «κοκκινέλι» πήγαινε κι' έρχότανε κι' άναθε τή φαντασία και πύρωνε τὰ αίματα.

Όλη ή ώραία Σίφνος με τὰ κρασιά της, τις «ρεθυθάδες» της, τις όνομαστές, τόν καλό της κόσμο, τούς άπλοϊκούς ψαράδες της και τούς προικισμένους από τή φύσι έκλεκτούς της, ξετυλίγετο μπροστά μας, ή άνεδύετο ύπερυθρος, σάν φωτισμένη από άνατολή ήλίου, μέσα από τών ποτηριών μας τό κόκκινο κρασί.

Μέσα στίς πορφυρές αυτές άναλαμπές, και τὰ έρυθρορόδινα φαντάσματα, ζεστάθηκε και φούντωσε και ό καλός και εύγενικός Τσελεμεντές, και από μέγας θεός της γεύσεως και διαρκών γαστριμαργικών σ' όλη τήν Έλλάδα, άπολαύσεων, για τις όποιες πρέπει νά τόν κάνουν όλοι οι καλοφαγάδες και έκλεκτοφαγάδες και λεπτοφαγάδες, άγαλμα, θυμήθηκε ποιός ξέρει, ποιών προγόνων τών κουρσάρων ή θαλασσινών πολεμιστών τὰ κατορθώματα. Και άνέδρασε, μέσα του μαζί με τή δύναμι του κρασιού τό παρελθόν, παρελθόν ήρωϊκόν, αιώνων και μάς είπε:

— Ξέρετε τί θά πη Τσελεμεντές;
— Ξέρουμε.
— Τι θά πη;
— Μαίτρ της Μαγειρικής στήν Έλλάδα.

— "Όχι. Τ σ ε λ ε μ ε ν τ έ σ οι Χιώτες λένε τόν «καυγαντζή», τόν λεθέντη, τόν παλληκαρά!.. Είναι λέξεις έπιχωριάτσουσα στή Χίο και άν πäs καμμία φορά ρώτησε νά μάθης σέ παρακαλώ.

Έπηγα στή Χίο. Άλλά ούτε... «καυγαντζήδες» συνήθησα στο ήμερο αυτό νησί, ούτε τήν σημασίαν αυτήν του όνόματος «τσελεμεντές» έγνώριζε κανείς, άν και έρώτησα ειδικούς της Χίου γλωσσολόγους, όπως π. χ. ό σοφός καθηγητής κ. Στυλ. Βίος και άλλους που μπορούσαν νά ξέρουν!...

Και τό κοκκινέλι πάει κι' έρχεται. Άλλά μαζί με τό κρασί, πηγαινόερχεται κι' ό Τσέντος.

— Λοιπόν, μου λέγει, δέν σκέπτεσαι ποτέ νά πäs στήν Κοκκινιά;

— Τώρα του λέω, είμαι στή... Σίφνο, πώς νά πάω στήν Κοκκινιά;

— Καλά, όταν θά... ξεμεθύσης. Δέν θά πäs στήν Κοκκινιά;

— "Όχι! Προτιμώ νά είμαι πάντοτε έδω, κοντά στό...
Κ Ο Κ Κ Ι Ν Ε Λ Ι ! ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ",

(Συνέχεια στή σελίδα 52)

— "Η Τζόαν έχει τούς ωραιότερους ώμους της Άμερικής και τὰ μεγαλύτερα γυναικεία μάτια του παληού και του Νέου Κόσμου. "Όσο για τήν Κλωντέτ Κολμπέρ έχω νά πω αυτό μόνο: ότι έχει τὰ πιο λεπτά σφυρά και τὰ πιο μικρά πόδια του Χόλλυγουντ. Μόνο ή Γιαπωνέζες άριστοκράτισσες έχουν τόσο κουκλίστικα πόδια.

Γιά τήν Καρόλ Λόμπαρντ, ό Πάττερσον άνέφερε ότι τό άάστημά της είναι τό «ιδεώδες» γυναικείο άνάστημα.

— Αυτό είναι τό μόνο χάρισμά της, πρόσθεσε. Τό σώμα της δέν έχει χαρακτήρα, είναι άνέκφραστο. Άντιθέτως, τό πρόσωπό της «μιλάει» διαρκώς για ένα σωρό πράγματα. "Η Καρόλ Λόμπαρντ είναι ό «τύπος» της Σερίφνας...

"Η Συλβία Σίδνεϋ, ή Μπέττυ Νταίβις και ή Βαρβάρα Στάνγουϊκ είναι μία τριάς με πολλά χαρίσματα και πολλά έλαττώματα.

— "Η πρώτη, δήλωσε ό Ρώσελ Πάττερσον, έχει πολύ μεγάλο πρόσωπο, δυσανάλογο πρös τό σώμα της, ή δεύτερη έχει τήν ίδια έκφρασι στο πρόσωπό της κι' όταν κλαίη κι' όταν γελάη και ή τρίτη έχει ωραίο κορμί, αλλά πολύ γεμάτους γοφούς...

Γιά τήν Νόρμα Σήρερ και τήν Έλεάνωρ Πόουελ ό ζωγράφος είναι λίγο σκληρός.

— "Η Νόρμα, έξήγησε, είναι πάραπολύ κοντή και ή Πόουελ έχει μεγάλα και δυσανάλογα πόδια. Μά αυτό δέν έμποδίζει τήν πρώτη νά είναι μεγάλη καλλιτέχνις και τή

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

γμα που έκανε ακόμη πιο φρικτό τό θέαμα της θανάσιμης μονομαχίας τους.

Ένώ όμως οι άλλοι διεσκέδαζαν έγώ άρχισα ν' άνησυχώ πραγματικά για τόν κόθρα μου.

Είχα τὰ μάτια μου καρφωμένα στα σαγόνια του, γινρίζοντας ότι άν χαλάρωνε τό σφίξιμό τους αυτό έσήμαινε πώς ό πύθων τόν είχε νικήσει και τόν είχε πνίξη με τό δυνατό του σφίξιμο. Πραγματικώς σέ μία στιγμή ό πύθων κουλουριάσθηκε έπάνω στον κόθρα τόσο σφιχτά και σέ τούς πυκνούς γύρους ώστε τό κορμί του έμοιαζε μ' ένα τιρμπουσόν που όσο πάει γίνεται και στενώτερο. Φοβήθηκα μήπως χάσω τόν κόθρα μου.

Μά ό κόθρας ήταν δυνατός και άντείχε. "Ο πύθων φαινόταν πώς είχε άρχισεί πειρά νά κουράζεται από τὰ σπασμωδικά αυτά σφίξιμά του και άρχισε νά χαλαρώνη πότε-πότε τό σφίξιμό του για μία στιγμή κ' ύστερα πάλι νά τό ξαναδυναμώνη. Καθώς έσκυφα πάνω από τό κουτί για νά κυτάξω μέσα είδα ότι ό κόθρας μου δέν καθόταν άργός. Σιγά-σιγά αλλά θετικά είχε άρχισεί νά καταβροχθίζει τό κεφάλι του άντιπάλου του. "Όταν τό έβαλε όλόκληρο μέσα στο στόμα του ό πύθων άρχισε πάλι νά χτυπιέται με μανία, νά στριφογυρίζει όλόκληρος, νά σφίγγεται και νά κουλουριάζεται με τόση εύλυγισία και με τέτοια καταπληκτική ταχύτητα, ώστε κρατούσαμε τήν άναπνοή μας για νά μπορούμε νά τόν παρακολουθούμε. "Ο κόθρας όμως εξακολουθούσε άτάραχος νά κατεβάζη τό κεφάλι του άντιπάλου του και όταν τό είδα πώς είχε εξαφανιστή όλόκληρο μέσα στο λαιμό του, έκλεισα τό τζάμι του κουτιού γιατί έγνώριζα ότι ή πάλι είχε τελειώσει. "Ο πύθων εξακολουθούσε νά χτυπιέται και νά σφίγγεται, μά με κάθε κίνησή του ό κόθρας κατάπινε κι' από ένα πόντο από τό σώμα του.

Έν τούτοις ό πύθων δέν έγκατέλειψε τήν πάλη. Περισσότερο από τό έν τρίτον του σώματός του θά είχε εξαφανισθή μέσα στο στόμα του κόθρα και όμως εξακολουθούσε με τό υπόλοιπο νά εινε κουλουριασμένος σφιχτά γύρω από τόν άντίπαλό του και νά τόν σφίγγη όπως και πριν. Άκόμη κι' όταν δέν ήταν πλέον έξω παρά μόνον ό μισός, ό πύθων εξακολουθούσε νά σφίγγη και νά κουλουριάζεται με μία τέτοια μανία, που άν ό άντίπαλός του ήταν λιγώτερο δυνατός θά του είχε σπάσει τὰ κόκκαλα.

Τό θέαμα ήταν φρικτό, ιδίως άν παρατηρούσε κανείς με πόση μεθοδικότητα κατάπινε ό κόθρας τόν νικημένο πύθωνα. Σιγά-σιγά, με άπάθεια και άταραξία, άπτότης από τή θανάσιμη άγωνία εκείνου, εξακολουθούσε τήν δουλειά του σάν νά ήταν μηχανή και όχι ζωντανό πλάσμα. Σ' όλόκληρο τό διάστημα της πάλης δέν είχε χυθή ούτε σταγόνα αίμα.

Μιά ώρα άργότερα όλα είχαν τελειώσει. "Η άκρη της ουράς του πύθωνος χτυπώντας ακόμη δυνατά τόν άέρα για νά δείξη ίσως στον κόσμο πώς δέν είχε έγκαταλείψει τόν άγώνα, εξαφανίσθηκε μέσα στο στόμα του κόθρα. Κι' έτσι τελείωσε τό γεύμα αυτό του κόθρα που λίγο έλειψε νά εινε και ό θάνατός του.

"Ο διευθυντής του ζωολογικού κήπου της Νέας Υόρκης ένθουσιασθηκε όταν του πήγα τό θαυμάσιο εκείνο φίδι. Χιλιάδες θεατών έρχονταν κάθε μέρα νά τό ίδουν και νά το θαυμάσουν ως τό 1929 όποτε θαρέθηκε πειρά φαίνεται αυτή τήν έπίγειο ζωή και μετέστη στήν άλλη. Και πάλι όμως δέν έπαψε νά έπιδεικνύεται. Ταριχευμένο και διατηρημένο θαυμάσια θρίσκειται σήμερα στο ζωολογικό μουσειό της Νέας Υόρκης. ΦΡΑΝΚ ΜΠΟΥΚ

δεύτερη, ή μεγαλύτερη χορεύτρια του κόσμου!... Τέλος, ή Κάθρην Χέμπτον είναι για τόν Ρώσελ Πάττερσον μία σωστή γελοιογραφία.

— "Η Κάθρην, είπε, είναι ή άσχημη «γόησσα» του Χόλλυγουντ. Τό πρόσωπό της είναι σάν γελοιογραφία, αλλά αυτό δέν σημαίνει ότι δέν έκφράζει έντονα τήν πιο ταχυή προσωπικότητα του Χόλλυγουντ. Καμμία γυναίκα δέν είναι πιο άσχημη από τήν Κάθρην, μά και καμμία δέν είναι πιο άξιολάτρευτη!...

Ποιά λοιπόν, κατά τόν Ρώσελ Πάττερσον, είναι ή «καλή» του Χόλλυγουντ; Για τόν Άμερικανό ζωγράφο τό «φαίνόμενο» αυτό είναι ή Λίν Μπαϊλεύ. Ένας νέος «αστέρας» με άψογο σώμα, που στολίζει μ' αυτό, κάθε τόσο χάρις στον Ρώσελ Πάττερσον τὰ έξώφυλλα του λάφυ. "Η Λίν Μπαϊλεύ εινε ή πραγματική Άφροδίτη του Χόλλυγουντ. ΑΛΦΟΝΣΟ ΡΕΧΕΣ

ΘΕΡΙΝΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

"ΠΑΡΚ"

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΕΪΔΕΝ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΑΝ & ΤΡΙΤΗΝ:

ΛΟΓΧΟΦΟΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕΛ ΡΙΟ

ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΠΕΜΠΤΗΝ:

ΜΙΤΣΟΥΚΟ

ΣΕΤΣΟΥΚΟ ΧΑΡΑ ΧΑΓΙΑΚΑΒΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

ΔΡΑΠΕΤΙΣ

ΣΙΛΒΙΑ ΣΥΔΝΕΥ - ΜΕΛΒΙΝ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ

ΣΗΜ. ΤΟ "ΠΑΡΚ" λόγω της θέσεώς του είναι ό δροσερότερος Κινηματογράφος και ό μόνος άπληλαγμένος παντός θορύβου. Καθ' έκάστην άπογευματινιά παραστάσει με γενικην είσοδον δρχ.10

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ

ΛΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΙΕ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ ΑΡΙΘ. 5

"Ηρσιον ή λειτουργία τών θερμών θαλασσίων και έν γένει ιαματικών λουτρών.

Άφθικος πολυτέλεια, καθαριότης και άπελμάναις διά τών ιδιοκτητών άπελμυμντικών και πλυντικών μηχανημάτων, σιδηρωτηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

ΔΩΡΕΑΝ

έμφανις φίλμ. Παρά-
τασις αύθημερόν. Κατά-
σταμα εΣ ό ν ε τ ε ρ .
Δώρου 11—Άθηναι

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος

διαθέτων ώρας άναλαμβάνει
τήν τήρησιν εισέλιων. Πληρο-
φορία: Γερμανού Παλαιών
Πατρών 56. Κήπος Κλαυθυ-
νος.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΛΟΞΕΙΣ
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ 10 ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. ΚΑΙ ΑΝΘ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2 Τηλ. 54-737

ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ

Σκυριανές δρχ. 7.500 και 10.900
Βυζαντινί 16.400, Αγγλ και 23.000
ΚΑΙ 28.000 τὰ 10 κομμάτια

Έντός 2 λεπτών

Έξελείφονται

Υγεία • καθαριότης
καλλωπισμός κυριών

Διά της άφαιρέσεως
του περιττού τριχώμα-
τος με τό "Αγγλικόν"

DEPILATOIRE

FLAM

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ

Η ΓΟΗΣΣΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 34)

...ήθηκα.

— Δεν είμαι μιά γοήσσα, μου είπε. Για, τώρα, με βλέπεις αντίκρυ σου. Κότταξε την μορφή μου στους καθρέφτες. Πότταξε τον καθρέφτη αριστερά, αυτόν που θρίσκεται δεξιά, τον άλλον μπροστά και κείνον από πίσω. Και τώρα, κότταξε από το παράθυρο μέσα στον κήπο.

Κότταξα κι' αυτό που είδα με αποσθάλωσα. Έκείνη ή ίδια, θρισκόταν μέσα στον κήπο, ανάμεσα στα λουλούδια, όμοια με μιά θεά, με τὰ μαλλιά στον άνεμο, αποθαυμάζοντας την γαλάζια θάλασσα...

Ακούγαμε αυτήν την ιστορία, άφωνοι, χωρίς να κάνουμε την παραιομικρή χειρονομία.

Τότε ο Σουλεϊμάν είπε:

— Κατάλαβα. Είχες μπροστά σου δυο διώμενες αδελφές, που μοιάζανε καταπληκτικά μεταξύ τους.

— Δεν μπορεί να σου κρύψει κανείς τίποτε... Άλλά αν ήσουν στην θέση μου, ποιος θα σε πίστευε;

— Και η συνέχεια; ρώτησε κάποιος.

— Τι να την κάνετε την συνέχεια, αφού σ'ας αποκαλύψα πειά το μυστικό της γοήσσας;

TURGUT ZAIM

ΓΥΜΝΟΣΙ...

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

έρση κοντά μου, μὰ δὲν ἦταν στὴ θέσι της. Ἀνησυχὸς γύρισα τὸ κεφάλι μου νὰ δῶ. Τὴν προσοχή μου τράβηξε ἓνα πολιτελὲς αὐτοκίνητο, ποὺ ξεκινούσε ἐκείνη τὴν ὥρα. Μέσα σ' αὐτό, πλάι σ' ἓνα κομποντυμένον ἄντρα διέκρινα τὴ γυναίκα μου!... Δὲν πρόλαβα νὰ καταλάβω τί ἀκριβῶς συνέβαινε καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρύνθηκε σὰν βολίδα.

— Ἐφυγε!... Μοῦ τὴν ἔκλεψαν!...

Κατῶρθωσα νὰ ψιθυρίσω κι' ἐμείνα σὰν ἀποσθολωμένος. Ὅταν ἔφτασα στὸ σπίτι μου, ἔκανα τὸν ἰσολογισμό τῆς συζυγικῆς μας ζωῆς τῶν τεσσάρων ἐτῶν. Ἀλλοίμονο! Εἶχα μείνει ὀλόγυμνος! Ὅλη μου ἡ περιουσία εἶχε ἐξατμισθῇ μέσα στὰ τέσσαρα αὐτὰ χρόνια. Εἶχα ἐγυμνωθῇ γιὰ νὰ ντύ- νω ἐκείνη καὶ νὰ τὴν στολίζω μὲ θαυρίατα κοσμήματα!

— Ἀχ, ἐμεῖς οἱ ἄντρες, ἐμεῖς οἱ ἄντρες τὰ ζωντόβολα!...

ISMET HULUSI

..Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕΙ...

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

ἐπίσης ὅτι ἔχει ἀρκετὲς καταθέσεις στὴν τράπεζα ἢ ὅτι ἔχει μιά δουλειά ποὺ θὰ σ'ας ἐξασφαλίσῃ μιά ἀνετη συζυγική ζωή. Κι' αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὸν ρομαντικὸ τοῦ παλαιοῦ καιροῦ καὶ στὸν σημερινό. Ὁ παλιὸς ρομαντικὸς ἔλεγε ὁμορφὰ λόγια, ἦταν ἓνα εἶδος τοῦ ἐκ- χωρίς ἀντίκρισμα. Ὁ σημερινὸς ὅμως ρομαντικὸς, μαζί μὲ τὸν φλογερὸ ἔρωτά του, προσφέρει καὶ τὸ θιλιάριο τῶν καταθέσεών του. Κι' ἔτσι ἀκριβῶς εἶνε ὁ «Μπόμπι»: Τρυφερός, αἰσθηματικὸς, εὐαίσθητος, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως πρακτικὸς, ἔξυπνος, κατακτητὴς τῆς ζωῆς. Αὐτὸς ὁ «τύπος» τοῦ ἀνδρὸς ἀρέσει σὲ πάρα πολλὲς γυναῖκες!...

— Ε, θέβαια, εἶνε ἀναμφισβήτητο! Πῶς νὰ μὴν ἀρέσῃ ἓνας τέτοιος χαριτωμένος «ρομαντικὸς»;

Καὶ τώρα, τὸ συμπέρασμα ἀπ' τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ ζήλο- ψήφισμα: Εἶνε σφάλμα νὰ νομίζουμε ὅτι ὑπάρχει ἓνας μό- νο τύπος ἄνδρ. Στὴν ἐποχὴ μας, ὁ μόνος ποὺ ξετρελαίνει τίς γυναῖκες εἶνε τριμῶρφος. Εἶνε ὁ κυνικός, ὁ φιλα- θλος καὶ ὁ ρομαντικὸς. Μὲ ἄλλα λόγια, εἶνε ὁ Γκάβρυ Κοῦ- περ, ὁ Κλάρκ Γκέιμπλ καὶ ὁ Ρόμπερτ Ταϊλὸρ. >

TZIN PARKER

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

ἴσως ἓνα μῆνα ἀκόμα, ἴσως καὶ τρεῖς. Ἔτσι, περὶ τὸν καιρὸ μου στὸν καθαρὸν ἀέρα, μὲ τὴν τρελλὴν ἐλπίδα νὰ παρατείνω τὴν ζωὴ μου μερικὲς μέρες ἀκόμα.

Καὶ οἱ τρεῖς ἔμειναν σιωπηλοὶ μέχρι τὸν σταθμό. Ὁ Ρο- μπερ, ἀποχαιρετῶντας τὸν γιαντὸ, τοῦ εὐχήθηκε μὲ θερμὴ, νὰ ἐξαπαθῇ τὴν ὕγεια του. Ἡ Ἑλενα πρόσθεσε σὲς εὐχὲς τοῦ συζύγου της καὶ τίς δικές της. Μέσα στὸ τράινο ἡ Ἑ- λενα σφίχθηκεν ἀκόμα πιὸ πολὺ στὸν σύζυγό της καὶ ἀ- κούμπησε τὸ κεφάλι της στοὺς ὤμους του. Ὁ δυστυχισμέ- νος ἄνθρωπος, εἶπε, πόσο τὸν λυποῦμαι! Τί χρησιμεύει ἓ- να ὠραῖο αὐτοκίνητο, ἑκατομμύρια ὀλόκληρα, στὰν ἔρη- κανεὶς πῶς σὲ λίγες μέρες δὲν θὰ ζῇ;

Τὸ ἴδιο θράζυ, ὁ δόκτωρ Ρενέ Γκριφά σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὅπου ἀστραπεβολοῦσαν κρυστάλλινα ποτήρια μὲ πολυχρώμα πιότης, ἔβησθηκε σὲ μιά θαβεία πολυθρόνα καὶ εἶπε στὸν φίλο του Ραντί.

— Αὐτὴ ἡ νέα γυναίκα ἦταν πραγματικὰ ὠραία, καὶ δίχως πείρα. Ἐμοιάζει, μέσα σ' αὐτοκίνητο, μ' ἓνα παι- λάκι ποὺ ἔχει πιαστῇ στὸ δόκανο. Ἀν ἤθελα, δὲν θὰ περ- νοῦσε μιά ὁδομάδα καὶ θὰ τὴν καμάρωνα, χαρούμενη καὶ εὐτυχισμένη, σ' αὐτὴν τὴν πολυθρόνα, ὅπου κάθεται τώρα ἐσύ. Ἀλλὰ, ἀλήθεια, ὁ ἄντρας της ἦταν ἓνας ἄνθρωπος τέλειος. Ἐκείνη δὲν ἀμφέβαλλε καθόλου, πῶς ἄντικε σ' ἓ- ναν ἄντρα, ποὺ θὰ τὴν προφύλαγε παντοτενὰ, σ' ὅλη τὴν ζωὴ. Θέλησα νὰ τοῦ ἀφήσω τὴν ὠραία κι' ἄθωα γυ- ναίκα του καὶ μίλησα γιὰ ἓναν φανταστικὸ καρκίνο! Τὸς εἶπα πῶς δὲν μοῦ ἔμειναν πειά, παρὰ ἐλάχιστοι μῖνες γιὰ νὰ ζήσω! Ἀ! ἀν μπορούσες νὰ δῆς γιὰ μιά στιγμή, τὸν ἐνθουσιασμό καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ, μόλις τὸ ἀκούσαν αὐτό...

— Ὑστερα οἱ δυὸ φίλοι ἐξακολούθησαν νὰ συνομιλοῦν γιὰ τίς γυναῖκες, γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ γιὰ διάφορα ἄλλα διασκε- δαστικὰ πράγματα, ποὺ συμπληρῶνουν ἓνα καλὸ γεύμα...

ANRY NTYBERNOYA

Η ΚΟΡΔΕΛΛΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 18)

εἶδων τῆς πόλεως. Ὅλα! Κατάλαβες; Ὅλα!... Καὶ ποὺ θεὰ δὲν ὄρῃκα κόκκινη κορδέλλα κεντὴ μὲν μὲ κρέμ- κλωστή...

ANNA. — Καὶ θέβαια δὲν ὄρῃκα. Πῶς ἤθελα νὰ θρίξῃ ἔγω δὲν σοῦ εἶπα κόκκινη κορδέλλα, ἀλλὰ κρέμ, κεντὴ μὲν μὲ κόκκινη κλωστή. Ἐκανες λάθος στὸ χρώμα.

ΡΑΦΦΑ. — (ποὺ ἔχει χάσει πειά τὴν ὁμοιοῦν του, χτυ- πώντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι). Οὐφ... Γόρφα καὶ κρέμ μὲ κόκκινα κεντήματα κι' ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἰρι- δος. Ὅπου πῆγα, γέλασαν εἰς θάρος μου καὶ μοῦ εἶπαν πῶς ἀδίκῃ χάνω τὸν κόπο μου, γιὰτὶ τέτοια κορδέλλα δὲν θὰ μὴν ἐξοφῶ πούθενά νὰ θρῶ. (Βλέποντας τὴν Ἄννα εὐχα- ριστημένη καὶ γελαστή). Δὲν πιστεύω νὰ τρελλάθῃκα! Μοῦ χαράμισες τὴν ἡμέρα μου, καὶ τώρα γελᾷς γιὰ τὰ χάλια μου, ἀντὶ νὰ μοῦ ζητήσης συγγνώμην;

ANNA. — Ἀντρούλη μου, γλυκὲ μου ἀντρούλη, γελᾷς ἀπὸ χαρὰ καὶ εὐχαρίστησι. Δὲν ξέρεις, δὲν μπορείς νὰ φαν- τασθῇς τί εὐχάριστη εἰδησι μοῦ ἔφερες!...

ΡΑΦΦΑ. — (σαστισμένος). — Εὐχάριστη!... εἰση!... ἔφερα;...

ANNA. — Μὰ ναι, ναι... Χθὲς ἀγόρασα ἓνα καλοκαιρι- νὸ καπέλλο κι' ἡ καπελλοῦ μοῦ εἶπε πῶς ἦταν μοναδικὰ, μόλις φερμένο ἀπ' τὸ Παρίσι μοντέλλο ἑνὸς μεγάλου κατα- στήματος μόδας καὶ ὅτι ἡ κρέμ κορδέλλα μου γαρνιρισμένη μὲ κόκκινη κλωστή ποὺ παριστάνει πουλάκια, δὲν θρίσκεται σ' ὅλη τὴν πόλη. Γι' αὐτὸ σὲ παρακάλεσα νὰ ρωτήσης γιὰ ὃ δόξωμε ἀν εἶπε τὴν ἀλήθεια. Πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη! Καμμιὰ φίλη μου δὲν ἔχει ὅμοιο καπέλλο! Ὡ θεέ μου τί εὐτυχία, τί μεγάλη εὐτυχία!...

ΡΑΦΦΑ. — (πέφτει μισολιπόθυμος σὲ μιά καρέκλα). — Φρίκη! Κατὰ πῶς πᾶμε, θὰ μὲ στείλῃς στὸ τέλος στὸ φρε- νοκομεῖο. Ἐκτὸς ἀν προφθάσω νὰ σὲ στείλω ἐγὼ στὴν ἡ- τέρα σου...

MAGDA GABOR

Τὰ ἀνότερα ΜΑΓΙΟ ἐπὶ μέτρῳ στοῦ ΚΑΖΕ. Εἰς τὸ ἐργαστάσιόν μας θὰ εὐρήτε τὰ πλέον μωδέρνα ΜΑΓΙΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΑΚΙΑ — ΣΑΚΚΑΚΙΑ ΖΕΡΣΕ.Υ. — Υ. ΠΟΚΑΜΙΣΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ, κλπ.

ΠΩΛΟΥΜΕΝ

ΖΕΡΣΕ.Υ. μὲ τὸν πῆχυν εἰς ποικίλους καὶ μωδέρνους χροατισμούς μὲ τιμὰς ἀσυναγωνίστους.

ΣΤΟΥ ΚΑΖΕ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΟ, ΣΟΥΤΙΕΝ
ΔΙ' ΟΛΑ ΤΑ ΓΥΣΤΑ, ΔΙ' ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΟΡ

Χωρίς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλλα τοῦ
Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν Παρισίων. ΕἰΔΙΚΟΣ ΤΕ-
ΧΝΙΤΗΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας
εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ ΚΑΛΤΣΕΣ ἐ-
λαστικὲς νέας παραλαβῆς ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ ἐ-
πίδεσμοι Ιδέα, Velpeau κλπ.

ACADEMIE

DAYDOU

12 Rue Lafayette PARIS

ΕΙΔΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙ-
ΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' ΟΛΗΝ
ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Δ. ΓΙΟΒΑ

(Διπλωματοῦχος καθηγή-
τρια)

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ καὶ ἐγ-
γραφαὶ καθ' ἐκάστην.
Κανονισμὸς ἀποστέλλεται
δωρεάν εἰς πάντα αἰτοῦν-
τάς. ΕΡΜΟΥ 51.

ΚΥΡΙΑ

ΠΡΙΝ ἀγοράσετε τὸ φόρεμά σας, ΠΡΙΝ ἀγοράσετε καὶ-
νούργιο καπέλλο, ἐπισκεφθῇτε τὴν ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙ-
ΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ καὶ ΠΑΙΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑ-
ΚΟΥ (Ἀγ. Μάρκου 18, 1ος ὄροφος, τηλ. 25-173). Θὰ εὐρε-
τε ἑτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλτὰ κτλ. μὲ τίς
τελευταίας μόδας, ἀρίστης ποιότητος καὶ μὲ τὰς λογικὰς
μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

Ο DR KURT ZIMMERMANN

Περὶ τῶν
ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΒΑΦΩΝ

«ARTI»

Ὁ γνωστὸς Γερμανὸς
χημικὸς Dr Kurt Zimmer-
mann, ἐρωτηθεὶς ἐν Βερο-
ρολίῳ περὶ τῶν Βαφῶν
«ARTI» ἀπήντησεν ὡς ἐ-
ξῆς:

«Διὰ τὰς γερμανικὰς βα-
φὰς «ARTI» φρονῶ ὅτι
εἶναι περιττὴ ἡ γνώμη μου
διότι ἐπ' αὐτῶν ἔχει ἤδη
ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποφαν-
θῇ διὰ τῆς ἀλανθᾶστου
προτιμῆσεώς του τὸ κοινὸν
ὀλοκλήρου τῆς Ὑφηλίου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ
ἡ ἰδικὴ μου γνώμη εἶναι
ὅτι αἱ βαφαὶ «ARTI» εἶναι
προτὶν μεγίστης ἐπιστημο-
νικῆς ἀξίας μὲ δυνάως ἐξαι-
ρετικὰ προτερήματα, δύνα-
μαι δὲ προσθέτως νὰ βε-
βαιώσω ὅτι αἱ Γερμανικαὶ
Βαφαὶ «ARTI» δὲν εἶναι ἀ-
πλῶς ἀνώτεροι ὢλων τῶν
ἄλλων βαφῶν, ἀλλ' ὅτι
εἶναι αἱ μοναδικαὶ ἐν τῷ
κόσμῳ ὑπάρχουσαι Βαφαὶ
μὲ τὰς ὁποίας νὰ δύνανται
τις ἀφθῶς νὰ θάψῃ μόνος
του μὲ ἀφάνταστον ἐπιτυ-
σίαν καὶ στερεότητα καὶ
τὸ πολυτιμότερον ὕψος
οἰασθῇποτε ποιότητος καὶ
ἀν εἶναι τοῦτο.

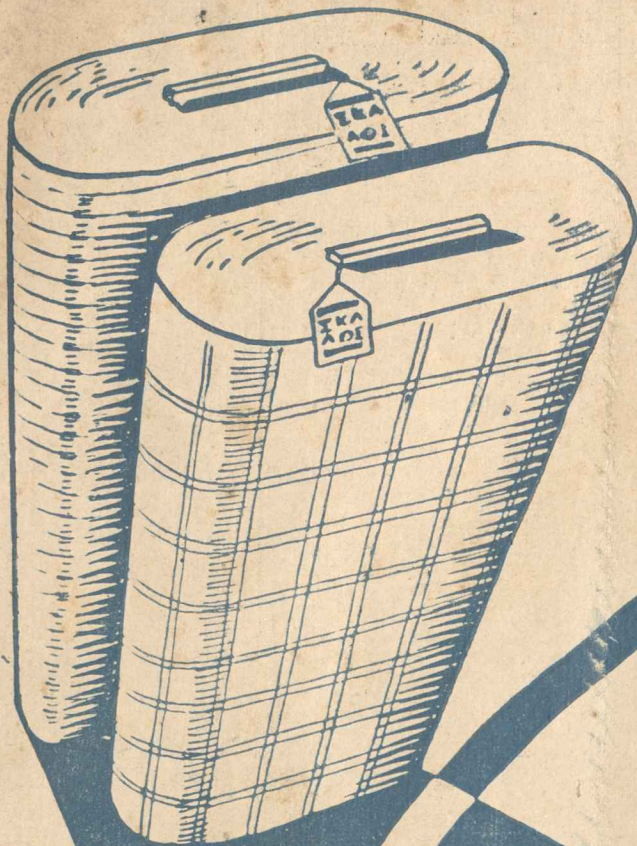
Τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας ποὺ ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Οὔτε μίαν ρυτίδα, οὔτε μίαν
γραμμὴν σὲ ἡλικία 65 χρόνων.
Μία ἐπιδερμὶς καθαρὰ δελου-
τέ, ἀμειψτος νέας κόρης. Θὰ
ἔλεγε κανεὶς ἓνα θαῦμα, ἀλλ'
ὑπάρχει μίαν ἐπιστημονικὴ ἐρ-
μηνεία.

Αὐτὰ εἶνε τὰ μαγικὰ ἀπο-
τελέσματα τοῦ «Biocel», ἡ ἐκ-
πληκτικὴ ἀνακάλυψις τοῦ κα-
θηγητοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανε-
πιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ
«Biocel» εἶνε πολυτιμὸν στοι-
χεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπα-
ραίτητον διὰ κάθε ἐπιδερμίδα
δελουτέ καὶ χωρίς ρυτίδας. Ἡ
κρέμα Tokalon χρώματος ροῦ
περιέχει τῶρα ἐξ αὐτοῦ Τρέ-
φει καὶ ξανναίνει τὴν ἐπι-
δερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας.
Θὰ ξυπνᾶτε νεωτέρα κάθε
πρωί. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐ-
ξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν
μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα
Tokalon. Τροφὴ διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ
λιπαρὰ) διὰ νὰ κάμψῃ τὴν ἐ-
πιδερμίδα σας φρέσκη καὶ κα-
θαρά, νὰ διαλύσῃ τὰ μαύρα
σας στίγματα καὶ ἀτελείας.
Ξανναίνεισθε κατὰ 10 χρόνια
καὶ μέναιτε νέα. (Ἀπαλλαγῇ-
τε ἀπὸ τὸ γαϊώδες χροῖμα. Ξα-
ναθρῇτε τὰ φρέσκα σας μάγου-
λα σφικτὰ καὶ τὴν λεπτὴν χα-
ρι τῆς νεότητός σας. Θὰ ἐκπλα-
γῇτε ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικὰ
ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν
Tokalon τροφῶν διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα. Ἐάν ἔχῃ, εὐχαρίστως
θὰ σ'ας ἐπιστρέψωμεν τὰ χρή-
ματά σας.

Ὁ Βερονώφ τῶν παλαιῶν
φορεμάτων εἶνε αἱ Γερμανικαὶ
Βαφαὶ «ARTI».

Ε Ρ Μ Ο V 29